

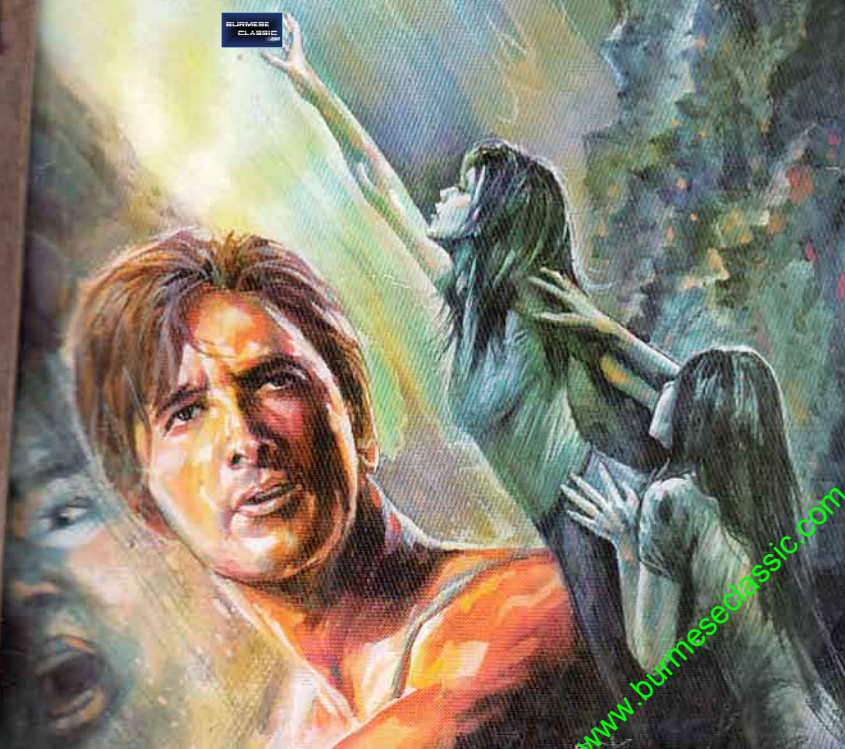
မြို့ဝင်းစာပေ

မုဆိုးလုံးချင်းဝတ္ထုသစ် ၈-ဆုံး

မုဆိုးလုံးချင်း

လှည့်စားတစ္ဆေ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စန္ဒာမင်းအုတ် • ရွှေဝတ်ဝတ်ဝတ်
 ရွှေဝတ်ဝတ်ဝတ် • ရွှေဝတ်ဝတ်ဝတ်

မှတ်သားရန်
 သိန်းခေါင်

အတွင်းစာ

မြစ်ခွေစင်းကွန်ယူတာ

ကုတ်ဆွေ

ဦးသစ်လွင်(ကုတ်ဆွေမြစ်)

အမှတ်(၁၁၃)၊ ရွှေပြည်သာ၊ သာဓကတပ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မြမြ(ဝေလွင်)၊ စံလုပ်နိုင်တိုက်၊ အမှတ် (၂၄)၊
 တာဝတိံသာလမ်း၊ ပုဏ္ဏတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း • ပထမအကြိမ်
 ထုတ်ဝေခြင်း • စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၉
 အုပ်စု • ၅၀၀
 စာနံရံ • ၁၂၀၀

ကိုပိုက်

ရေ၅-၈၃

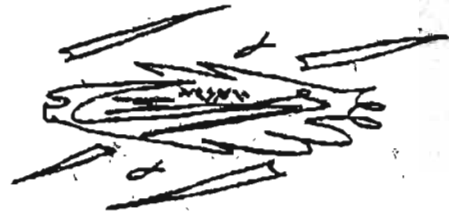
လှည့်စားစာမျှ / ကိုပိုက် ။

ကုတ်ဆွေစာမျှ ၂၀၀၉။

စာ-အုပ် ၁၂၅ x ၁၇၅ စင်တီမီ

(၁) လှည့်စားစာမျှ ။

၆၁

မွေးမေ၊ မွေးမေ၊

ဦးရေသေ၊

ဦးတော့.....

သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာဖြစ်သည့်
 ဆရာသော်တာဆွေအား
 ဤစာအုပ်ဖြင့် ငါရပ်ပြပါသည်။

(Handwritten signature)

၆၂

၆၃

BURMESE
CLASSIC

သဲကြီးမဲကြီးရွာနေသော မိုးကြောင့် ကားဆရာသည်
မောင်းနှင်လာသော ကားကို ရပ်ထား၍လည်း မဖြစ်သည်ကြောင့်
ရှေ့မြင်ကွင်း မှန်မှန်ဝါးဝါးကြားမှပင် ရှေ့ဆက်မောင်းနှင်လာရ၏။

ဆင်ခြေလျှောအတက်လေး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တောင်ကြော
လေးပေါ် ရောက်လေမှ ရပ်ထားလိုက်မည်ဟု ထွက်ထားပြီးဖြစ်
ငြား ကားစက် မဖောက်ပြန်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေရ၏။

သာမန်အချိန်များမှာပင် ထိုအတက်လေးကို မနည်းနှင့်၍
တက်နေရ၏။ ယခုလို မိုးသည်းသည်း ရွာနေသည်ဆိုတော့ ပိုဆိုး
ပြီပေါ့။ ဘေးတစ်ဖက်တွင် တောင်ကြောနံရံရှိ၏။ တစ်ဖက်တွင်
မတော့ ချောက်ကြီးရှိချေ၏။ ထိုသည်ကလည်း သူ သွားနေကျ
ဖြစ်၍ သိခြင်းပင်။ ထိုနေရာ မရောက်ဖူး၊ သွားဖူး၊ လာဖူးသူဆိုလျှင်
ချောက်ကို ချောက်ရယ်လို့ သိမည်ပုံမပေါ်။ ဘယ်တွက်မူ ချောက်
နှုတ်ခမ်းတွင် ဝါးပင်ချုံပင်များ ပေါက်နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် သူသည် တောင်ကမ်းနံရံဘက်ကိုသာ အသားပေး
မောင်းနှင်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ သည်အချိန် သည်အခါ တစ်ဖက်မှ
ကားလာမည်မဟုတ် သိနေခြင်းကြောင့် တော်ပေသေးတော့၏။
သူ သတိထားရမည်မှာ သူသည် ကားစက်သေမသွားရန်ပင်
ဖြစ်၏။ သို့ဆိုပါလျှင် ကားသည် နောက်သို့ ဘီးလိမ့်ဆင်းသွားပေ
လိမ့်မည်။ ကားနောက်လိုက် ကောင်လေးသည် ဂျမ်းတုံးဆင်းခုလို့
လည်း ရလိမ့်မည်မဟုတ်။ မိုးကြောင့် ဘီးချော်နေပေလိမ့်မည်။
ကောင်လေးအတွက်လည်း အန္တရာယ်များသည်။

သွားဖူးလာကျ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် မမြင်မစမ်း မောင်း
နှင်နေရပေမင့် ကားစက်မသေလျှင် အန္တရာယ်မရှိသည်ကို သိထား
၍ တော်သေးတော့၏။

‘ဂူး... ဂူး... ဂူး... ဂူး...’
‘ဂူး... ဂူး...’

စက်သံကတော့ မိုးနှင့်အပြိုင် ဖြစ်ချေ၏။ တကယ်တော့
မိုးသဲကြီးမဲကြီး ရွာနေပေမင့် သူ ချွေးတွေပြန်နေရ၏။ သူချည်းဆို
အကြောင်းမဟုတ်။ ကားနောက်လိုက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်
လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ ယခုတော့ သူကားကြုံ့ကို စီးလာကြ
သူတွေ ပါ၏။ သူ သစ်တိုက်ပိုပြီးသစ်ကွက်ထဲ တဲပြန်လာချိန်ဖြစ်
၏။

သစ်ကွက်တွင်းလိုက်မည့် ယောက်ျားသုံးယောက် ပါ၏။
သစ်ကွက်တွင်း ဈေးလာရောင်းသည့် သားအဖနှစ်ယောက် ပါ၏။
ပြီးတော့ ဆင်ကုန်းရွာသို့ လမ်းကြုံလိုက်သူ မြေးအတွားနှစ်ယောက်

ပါ၏။ အားလုံးနှင့် သူ သိနေသဖြင့် ရွာမှ ခေါ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်
၏။ သို့ပြင် ‘သိန်းမောင် မင်း အကွက်ထဲ ပြန်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း
ဆင်ကုန်းရွာသွားမည့် ရန်ကုန်က ကလေးမလေးနှစ်ယောက်နဲ့
ငါ့ဦးကြီးကို ခေါ်သွားစမ်းပါကွာ။ မင်းကားမို့ စိတ်ချလို့ ထည့်ပေး
ရတာနော်၊ မင်း လမ်းလည်း ကြည့်မောင်းချေဦး’

သို့ဆိုသလို တောအုပ်ကြီး စံကြိုင်က သူ၏မိတ်ဆွေတို့ကို
အပ်နှံထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

သို့ဆိုတော့ သူက ဂရုစိုက်ရပေမည်။

‘သည်မိုးကလည်းကွာ’

သို့ဆိုသလိုတော့ဖြင့် မိုးကို ဒေါသထွက်မိသေး၏။

‘ဂူး... ဂူး...’

‘ဂျိမ်း...’

‘ဟာ...’

‘အား... အား... အောင်မယ်လေး...’

‘အား...’

‘ဗြန်း... ဗြန်း... ဗြန်း... ဘရန်း... ဗြန်း...’

ဗြန်း...

‘ဘရန်း’

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော မိုးကြိုးသံကြောင့် သူ
သည် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ကားလက်ကိုင်ကို ညာဘက်ကွေ့
လိုက်မိ၏။

ဘယ်ထွက်မှ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသည့် လျှပ်စီးတွေက သူ့ကို

ခြောက်လှန့်လာခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ဆိုတော့ သူ့ကားသည်
ချောက်နှုတ်ခမ်းရှိ ဝါးပင်ပေါက်နှင့် ချုံပုတ်ပင်တို့ကို ဝင်တိုးသွား
လေ၏။

ချုံပုတ်နှင့် ဝါးပင်ပေါက်တို့က သူ့ကားကြီးကို ဘယ်လို
လုပ် ဟန့်တားနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ကားကြီးသည် ချုံပုတ်နွယ်ပင်၊
ဝါးပင်တို့ကို ကြိတ်နင်း၍ ချောက်တွင်းထိုးဆင်းသွားတော့၏။
ကားနောက်ခန်းတွင် ပါလာသည့်လူများ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်
သွားကြတော့၏။ ကျန်လူများ ကားကြီးအတွင်းမှာပင် ကားကြီးနှင့်
အတူ မြင့်မားသောတောင်ကြောပေါ်မှ တစ်ရှိန်ထိုးကျသွားတော့၏။

အောက်ခြေမြေပြင်နှင့် ကားဘီး တွေသွားလေသည့်အခါ
ကားသည် ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ မကြာသော အချိန်ကလေးတွင်
မိုးသည် တိတ်သွားချေတော့၏။ သည်မိုး တမင်သက်သက် လုပ်
လေသည်လားဟုပင် ထင်ရချေ၏။

* * *

မိုးသည်းသည်းအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော
ဆင်ကုန်းရွာကလေးသည် တောင်ခြေမှ ပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဘာ
ဖြစ်ပါလိမ့် စူးစမ်းလိုကြသူတွေသည် နေအိမ်မှ မိုးထဲလေထဲပင်
ထွက်ကြည့်ကြချေ၏။

ဘုရားရေ... ကားတစ်စီး တောင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာ
ခြင်းပါကလား။ ကားမောင်းသူနှင့် ကားနောက်လိုက်တို့အတွက်
စိုးရိမ်စိကြ၏။

မြန်မာ့ စာအုပ်

“ငါတို့တွေ သွားကုမ္ပဏီထင်တယ်”
ရွာကာလသား မိုးရမ်းက ပြောလေသဖြင့် ယောက်ျား
သား လေး၊ ငါးယောက်အပြင် စပ်စုလိုသူ မိန်းမကြီးနှစ်ယောက်
သည်လည်း ကားရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ကြတော့၏။

မိုးကား စဲလေပြီ။

ဘုရားရေ... သူတို့ ထင်ထားသည်မှာ ကားနှင့်အတူ
လူနှစ်ယောက်သာ ပါလိမ့်မည်ဖြစ်ပြီး ကားနားရောက်သွားသည်
တွင် သွေးပျက်ဖွယ်မြင်ကွင်းနှင့် ကြုံလိုက်ကြတော့၏။

ဘုရား... ဘုရား... ကားကြုံလိုက်လာသူတွေ က်ဆုံး
လေခြင်းပါကလား။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေတော့ဖြင့် သူတို့
သေပါချေ။ အားလုံး ပွဲချင်းပြီး နေသွားကြပြီဟု ပြောနိုင်ခြင်းသာ
ရှိချေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆင်ကုန်းရွာသူကြီးကို ပြန်ပြောရမပေါ့”

“မိုးရွာထဲမှာ သူ မမောင်းလာသင့်ဘူး”

သူကြီးက အထင်ပြောလေ၏။ ကားဆရာ၏ အခက်အခဲ
ကိုမှ သူကြီး မသိရှာသည်ကိုး။

သူ စိုးရိမ်နေသည့် တောအုပ်ကြီး စံကြိုင်း၏ ကလေးမ
လေးတို့အတွက် မပြောလေနှင့်။ ကားဆရာသည် သူ့ကိုယ်သူပင်
ထည့်မတွက်မိပါကလား။

သို့ဆိုတော့ ဆင်ကုန်းရွာနားတွင် ကားချောက်ထဲကျသွား
သည်။ ကားပေါ်ပါ လူအားလုံး သေဆုံးသွားကြသည်။

မြန်မာ့ စာအုပ်

ဆေးဆုံးသူတို့နှင့်ပတ်သက်သူများ ဆင်ကုန်းရွာသို့ အချို့
သာ ရောက်လာကြ၏။ သို့ဆိုတော့...

ဆင်းကုန်းရွာသုသာန်တွင် ရွာခံရွာသားများ မဟုတ်ကြ
လေဘဲ လူဆွေ ၁၃ လောင်း ဖြူပ်နံ့ပေးလိုက်ရချေတော့၏။

‘ကားဆရာက မဟုတ်တာ၊ လူ ၁၃ ယောက် တင်လာရ
တယ်လို့’

သည်ကွင်...

‘နို့ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကျောက်ခဲကြီးကြီးတစ်လုံး တင်ခဲ့
ပေါ့ကွာ’

သို့လည်း ပြောကြချေ၏။

တောအုပ်ကြီး စင်္ကြံတစ်ယောက် ဆင်ကုန်းရွာ ရောက်
လာသည်ဆိုပေမင့် သူ ကြိမ်းမောင်းစရာ ကားဆရာ မရှိတော့ပါ
ကလား။

‘ကံကြမ္မာလို့ပဲ ပြောရတော့မပေါ့’

ဆင်ကုန်းရွာကလေး သို့ဆိုသလို အလောင်းများ ရောက်
လာရပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ရွာနီးချုပ်စပ် ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများတွင်
သတင်းပျံ့ထွက်လာချေတော့၏။

ဆင်းကုန်းရွာ သုသာန်တွင်း ညဘက်ဆိုလျှင် အော်ညည်း
သံများ ကြားရသည်။ အစိမ်းဆေးများ ကျွတ်လွှတ်ခြင်းမရှိဟု
ဆိုကြ၏။ သို့ကြောင့် တောအုပ်ကြီး စင်္ကြံတစ်ယောက် သူမိတ်
ဆွေမလေး နှစ်ယောက်နှင့် ဦးကြီးဆိုသူအတွက် ဆိုလျက် ဘုန်းကြီး
ငါးပါးကိုပင့်၍ ဆင်ကုန်းရွာ သုသာန်တွင်လည်းကောင်း၊ ကားထိုး

ကျရာ တောင်ခြေတွင်လည်းကောင်း ဆွမ်းသွပ်ပေးရပြန်လေ၏။

သို့ပေမင့်လည်း ထိုသည်နောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင်
ဆင်ကုန်းရွာမှ ရွာသားတစ်ယောက် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ
အိပ်ရာထဲ လဲခဲ့ရချေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’

‘သူနဲ့တွေ့ မကျွတ်သေးဘူး၊ ရှိကြသေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော်
တွေ့ခဲ့တယ်’

‘မင်းနယ်... မဖြစ်နိုင်တာ’

‘ဖြစ်နိုင်လို့ တွေ့ခဲ့ပြီပဲဗျာ’

‘ကဲ... နို့ဖြင့် ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာတုံး’

‘ကျွန်တော် တောစပ်မှာ ကပ်ဘိထောင်ထားတာ သွား
ဖြုတ်တာလေ’

‘တိတိကျကျပြော၊ ဘယ်နားမှာတုံး’

‘ကားပြုတ်ကျတဲ့နေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမြောင်စပ်မှာ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြော’

‘မှောင်စပျိုးနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကပ်ဘိမယ် တောကြောင်
တစ်ကောင် ရလိုက်တယ်၊ အဲဒါကို ဖြုတ်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ...’

‘မင်း ကြောင်ပါလာတာကို ရောင်းပါလား’

‘အသက် ၆၀ အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောလို့
ကျွန်တော်ကလည်း ငွေလိုတာနဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်၊ သူက ငါးရာ
တန်တစ်ရွက်၊ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ပေးတယ်၊ ၁၅၀၀ ဆိုတော့
မဆိုးဘူးပေါ့’

‘ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ကို ပေးလိုက်တယ်၊
ရွာဘက်ပြန်လာတယ်။ အဲဒီလူကြီးက ကြောင်ကိုကိုင်ပြီး တောင်
အောက်ကို ဆွက်သွားတယ်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်... သည်လူ သူတို့
မပြန်ဘဲ ဘယ်သွားတာပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် အံ့ဩတာပေါ့။ မောင်စ
မျိုးနေပြီပဲ။ ဘာလို့ တပြန်မသွားတာတုံး၊ နို့ကြောင့် ကျွန်တော်
ရပ်လိုက်ပြီး ဘယ်သွားမလဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်’

‘ဘုရားရေ... သူ တောင်ခြေက ကားပြုတ်ကျတဲ့နေရာ
ကို သွားတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ထူးဆန်းတယ်ထင်ပြီး
ပြန်သွားလိုက်တယ်။ တကယ်ပါဗျာ၊ အဲဒီလူကြီးက လူတစ်စုဆီ
သွားနေတာပဲ။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမယ်က
စုတိုင်နေကြတာ။ အဲဒီလူကြီး ယူသွားတဲ့ တောကြောင်ကို ဝိုင်း
လှစားကြတာပေါ့။

ပထမတော့ ကျွန်တော် ခရီးသွားတွေထင်ပြီး ကြည့်နေ
တာ။ စေ့စေ့စဉ်းစားလိုက်တော့မှ သေဆုံးသွားတဲ့သူတွေဆိုတာ
သိလိုက်တာကြောင့် ပြန်ပြေးလာတော့တာပဲပေါ့ဗျာ’

သို့ဆိုလျက် သူကြီးက ထိုသူပြောပြချက်ကို မယုံတစ်
ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် နားထောင်နေလိုက်တော့၏။

မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ မူးမူးနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုရအောင်
ကလည်း သည်ကောင်က အရက်သောက်တတ်သူမှ မဟုတ်တာ
ချည်း။

‘တော်ကလည်း... ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ အစိမ်းသေတွေပဲ’
သို့ဆိုသလို သူကြီးကတော်က ပြောလာလေ၏။

‘ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကပဲ ပရိတ်ရွတ်ပြီးပြီပဲကွာ’

‘သာဓုခေါ်ခွင့် မရလိုက်ကြလို့ နေမပေါ့’

သူကြီးကတော်က အကြံပြုချက် ပြောလာပြန်၏။

‘ငါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တာပဲ’

သို့ သူကြီးကပြောပြီး အဆုံးသတ်သွားသည် ဆိုပေမင့်...

သုသာန်တွင်းမှ ငိုသည်းသံများ ကြားရသည်ဟု ရွာသား

အချို့က ပြောလာကြပြန်၏။

‘မင်းတို့ စိတ်စွဲ စိတ်ထင်လို့ပါကွာ’

သူကြီးက ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကလေး ညက လန့်အော်ငိုတယ်’

‘ဟဲ့... ဗိုက်နာလို့ဖြစ်မပေါ့’

‘ဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်က သူ့ကို တဲဝကနေ

လှမ်းခေါ်တယ်လို့ ပြောတယ်’

‘အဲဒါ ငိုစရာလား’

သူကြီးက ငါးစိမ်းသည်မ ဒေါ်ပုကို သံယောင်လိုက်သူ
ဟုထင်၍ ပြောလိုက်ပေမင့်...

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လို့ ထွက်သွား
လိုက်တယ်။ အနားရောက်တော့ ဆံပင်ရှည်ရှည် မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့
နာခေါင်းပွပွ ပါးစပ်ပြဲပြဲ သရဲကြီးဖြစ်နေတယ်လေ’

‘သွားစမ်းကွာ... မင်း မဟုတ်တာတွေပြောပြန်ပြီ’

‘သူကြီး မယုံလျှင် နေဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ပိတောက်
ကုန်းရွာက အဒေါ်အိမ် သွားနေတော့မယ်၊ အဘပါ လိုက်မှာ’

အသက်အားဖြင့် ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်ရှိသော အော့ကြော်
လန်လေး တာတီးက သို့ ပြောလာချေ။

တာတီးသည် တော်ရုံ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်။ ရွာ
အော့ကြော်လန်ဆိုပေမည် သတ္တိရှိသူလေး ဖြစ်၏။ လိမ်ညာမပြော
တတ်ချေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သူကလေးတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ချေ၏။

သို့ဆိုတော့ ရွာထဲရှိ ကလေးများ တာတီးကဲ့သို့ပင် သူတို့
၏ မိဘများကို ပြောသဖြင့် အချို့ ဆင်ကုန်းရွာမှ ထွက်သွားကြ
တော့၏။ သို့ဆိုတော့ အခက်သားကလား။

ဆင်ကုန်းရွာသည် နဂိုက အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသော ရွာ
ကလေး ဖြစ်ချေ၏။ သည်သူသန်တွင် အစိမ်းသေအလောင်း
တစ်ဆယ့်သုံးယောက် ရောက်လာမှ ဆင်ကုန်းရွာ ပျက်ရပေတော့
မည်။ မဖြစ်ချေပြီ။ ဆင်ကုန်းရွာတော့ အပျက်မခံနိုင်ချေ။ သို့ကြောင့်
သူကြီးကိုယ်တိုင် သုသာန်သို့ လူတစ်စုဖြင့် သွားလေ့လာ၏။

ဆိတ်ငြိမ်လို့ နေပါကလား။ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ၊
ကောလာဟလတွေသာ ဖြစ်ချေမည်။

ကားကျသည့် တောင်ခြေသို့ ညဘက်သွားကြလေ၏။
တိတ်ဆိတ်လို့နေပါလား။ သို့ဆိုတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့်
ကိစ္စရယ်လို့ တွက်လိုက်၏။ ရွာသူရွာသားများကို ပြောပြ၏။

လက်ခံသူတွေ ရှိသလို လက်မခံသူတွေလည်း ရှိချေ၏။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တဒဂံတော့ဖြင့် ထိုကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်
ဖြစ်သွားပြန်၏။ သို့ပေမည် တစ်နေ့သုဇာပိုင်း...

‘သူကြီး ရှိလား’

‘ဟေ့အေး... ဟိုဘက်ရွာသွားတယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ’

သူကြီးကတော်က မေးလည်း မေး၊ စူးလည်း စူးစမ်းဖြင့်

ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အသက် ၆၀ ခန့် လူကြီးတစ်
ယောက် ဖြစ်ချေ၏။

‘အစ်မကြီးက သူကြီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ’

‘သူကြီးကတော်ပဲ’

‘နို့ဖြင့် သူကြီးကတော်ကိုပဲ ပြောလျှင် ရလောက်တယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေလို့’

‘ကျုပ်တို့ ဧည့်သည်တွေပါ၊ သည်ည သည်ရွာမှာ အိပ်ရ

မှာကြောင့် လာအကြောင်းကြားတာ’

‘ဧည့်စာရင်းတိုင် သဘောပေါ့’

သူကြီးကတော်က ပြောလိုက်၏။

‘အလိုပဲ မှတ်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ အိမ်ကလူကြီးလာတော့ ပြောလိုက်

မယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း သွားပြီ’

သို့ဆိုလျက် သူတို့ဒုတိယ ပြန်ထွက်ကြမည်အလုပ်တွင်...

‘ဘယ်အိမ်မှာ တည်းမှာတုံး’

‘ကျုပ်တို့ သည်အိမ်မှာ မတည်းဘူး၊ ဟောဟိုက တော

ခြေမှာ အိပ်ကြမှာ’

‘အေး... အေး...’

သူတို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

သူကြီးကတော်က သူကြီး ပြန်လာသည်တွင် ပြောပြ
လိုက်၏။

‘ဘာကွ...’

သူကြီးက သူကြီးကတော်ကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်၍
အော်လိုက်၏။

‘ဘာကို ဘာရမှာတုံး၊ ရှင်မရှိလို့ လာအကြောင်းကြားကြ
တာ၊ သူတို့ ဟောဟိုက တောင်ခြေမှာ ညအိပ်ကြမယ်တဲ့’

‘မင်းကွာ...’

‘ဘာ မင်းကွာလဲ’

သူကြီးကတော်က သူကြီးကို မကျေမနပ် ပြန်မေးလိုက်
၏။

‘မင်း တကယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်’

သူကြီးက သူကြီးကတော်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်
သည်ကြောင့်...

‘ဘုရားရေ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုံး၊ ဧည့်သည်
တွေ ဧည့်စာရင်းလာတိုင်တာပဲ၊ ဘာထူးဆန်းလို့တုံး’

‘နို့... နေပါဦး၊ မင်းဆီရောက်လာတာ လူဘယ်နှယောက်
လဲ’

‘အလိုရှင်... ကျုပ်အသိဉာဏ်ရှိပါတယ်လေ၊ ယောက်ျား
ကြီး တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်’

‘ဒါ သေသွားတဲ့ ဆယ့်သုံးယောက်ထဲက သုံးယောက်
ဖြစ်နေမလား’

‘ရှင်...’

သည်တော့မှ သူကြီးကတော် တွေးမိချေတော့၏။ ဘုရား
ရေ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားလေသည်ကိုး။

သူတို့ တည်းမယ်ဆိုတဲ့နေရာက ကားကြီးကျသွားတဲ့
နေရာ၊ လူဆယ့်သုံးယောက် အစိမ်းသေသွားသည့် နေရာပေပဲ။
ဘုရား... ဘုရား... တကယ်ပဲ သူတို့တွေ မကျွတ်လွတ်ကြသေး
ပါကလား။

ထိုသည်ကို သူကြီးက ရွာသားများကို ပြောပါချေ။
သူကြီးကတော်ကိုလည်း ပိတ်ပင်ထားလေ၏။

သည့်နောက်ပိုင်း...

‘ကျွန်မတို့တော့ ဒီမှာ မနေရဲတော့ဘူး၊ ပြောင်းတော့မယ်’

‘သူကြီးရယ်... ကျုပ်တို့ နေလို့မဖြစ်တော့ပါဘူး’

‘ဟိတ်... သည်လိုနေရာမျိုး နေလို့မသင့်တော်ဘူးကွ’
သို့ဆိုသလို ပြောလာကြတော့၏။

‘ဘာလို့တုံးဟ’ ဆိုပြန်တော့လည်း...

‘နေခင်းကြောင်တောင် အိမ်ရှေ့မယ် အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက် လာရပ်တယ်၊ ပထမတော့ ဧည့်သည်ထင်တာပေါ့’

‘ဘာကိစ္စလဲ မေးတော့’

‘ကျုပ်တို့ သည်မယ် နေမလို့ ဆိုပြီး အိမ်ထဲ အတင်းအတောင်
လာတယ်၊ အတင်းတွန်းထုတ်လိုက်တော့ ကျွန်တော် အတော်ကလေး

ထိတ်လန့်သွားတယ်လေ။ သူတို့ကိုယ်လုံးတွေက ဝါဂွမ်းလိပ် ပျော
စိစိနဲ့ရယ်။ ဒါ လူမဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုံး
ကြံရာမရတော့ ဘုရားစင်ပေါ်ကနေ ဆောက်ရေခွက်နဲ့ လှမ်းပက်
လိုက်တော့ အိမ်ပြင်ကို ပြန်ပြေးထွက်သွားကြတယ်လေ။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ရွာထိပ်မှာ ကြုံတယ်၊ မှောင်စ
ပျိုးတော့ ရွာထိပ်ညောင်ပင် သိလား’

‘သိတာပေါ့’

‘အဲဒီ ညောင်ပင်နားရောက်တော့ လူကြီးတစ်ယောက်
အပင်အောက်မှာ ရပ်နေတာ တွေ့တယ်။ ကျုပ်က လူတစ်ယောက်
ထင်ပြီး ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်တယ်’

‘ဟ... ငါ သည်မှာနေတာကွ’လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ မဟုတ်တာ။

နို့ပေမင့် ကျုပ် သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေချိန်မှာပဲ
အဲဒီလူကြီးက သစ်ပင်ကိုင်းပေါ် ခုန်တက်သွားတယ်။ ဘုရားရေ...
အံ့ဩစရာပါကလား။ ၁၀ ပေလောက် အမြင့်မှာရှိတဲ့ သစ်ကိုင်း
တစ်ခုပေါ် ခုန်တက်သွားတာလေ။ နို့ကြောင့် ကျုပ်လည်း ကြောက်
လန့်ပြီး ပြေးလာရတော့တာပဲ။

သို့ဆိုသလို ရွာတွင် ဖြစ်လာကြတော့၏။ ကြာလာတော့
ရွာထဲတွင် သူကြီးနှင့် လူ လေး၊ ငါးဦးမှလွဲ၍ ရွာတွင် လူမရှိကြ
တော့ချေ။

ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ နိုင်လွန်းလှပါချေ၏။

လူနည်းသွားလို့လား မသိ။

ညဘက်တွင် သုသာန်ဆီမှ အော်ဟစ်သံများ ကြားရ၏။
တောင်ကြောအောက်ခြေမှ (ကားအောက်ကျသော ချောက်
နေရာ) လူစုလူဝေး အော်ဟစ်သံများ ကြားရ၏။

ညဘက် အိပ်မပျော်သူတို့အတွက် သွေးပျက်ဖွယ်အသံ
များ ဖြစ်ချေတော့၏။ နောက်ဆုံး သူကြီးသည်လည်း ကျန်လူတစ်စု
နှင့်အတူ ထို ဆင်ကုန်းရွာကလေးမှ ပြောင်းရွှေ့သွားကြလေတော့
၏။

သို့ပေမင့်လို့ ဆင်ကုန်းရွာအတွင်း လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
မျှ မရှိကြလေပေငြား သူကြီးတို့လူစု နောက်ဆုံးထွက်သွားသည့်
ညဘက်တွင် မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေပေမင့်လို့ လူတစ်စု ရောက်
လာဟန်တူချေ၏။ လူသံ ဆူဆူညူညူ ပေါ်ထွက်လာပြန်သေး၏။

ထိုသည်မှစ၍ ဆင်ကုန်းရွာဆိုသည် မရှိပါတော့ချေ။
ရွာပျက်ကြီးများလည်း ဖုန်းဆိုးမြေ ဖြစ်သွားရပေ၏။ ဆင်ကုန်းရွာ
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရွာသိမ်ရွာငယ်များ ရှိချေ၏။

မအူကုန်း ရှိသည်။ စမ်းကလေး ရှိသည်။ တောင်ကတုံး
ရှိသည်။ ပဒတ်ကုန်း ရှိသည်။ ဆင်ကုန်းရွာသား အများစုသည်
ထိုရွာများသို့ သွားရောက်ပူးပေါင်း နေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ ဆင်ကုန်းရွာအကြောင်းသိသော လူတစ်စု
သည် ထိုရွာများတွင် ရှိနေကြခြင်းကြောင့် အချိန်တွေ ကြာခဲ့ချေပြီး
ကာလအတန်ကြာတွင် ထိုသူတို့သည် လူကြီးများ ဖြစ်သွားကြ၏။
အချို့ဆို ကွယ်လွန်ကုန်ပြီ ဖြစ်ကြ၏။

ရွာတင် တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စသာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။

အသက်တွေလည်း ၆၀၊ ၈၀ မက ဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဆိုတော့ ဆင်ကုန်းရွာအကြောင်း ပြောသူရှိကြသည်
ဖြစ်ငြား ဒဏ္ဍာရီကဲ့သို့သာ ဖြစ်သွားရ၏။

ကြာတော့ မေမေပျောက်ပျောက် ဖြစ်ချေတော့၏။

ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးများသည်လည်း ရွာကြီးများ ဖြစ်လာ
ကြတော့၏။

သို့ပေမယ့်လို့ သစ်ထုတ်ကားလမ်းသည်ကား တိုးတက်
ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါချေ။ သို့ဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် သစ်ထုတ်ခြင်း
မရှိတော့လေခြင်းကြောင့် ထိုသစ်ထုတ်ကားလမ်းသည်လည်း အသုံး
ပြုခြင်းမရှိသလောက် ဖြစ်လေခြင်းကြောင့် ယိုယွင်းပျက်စီးရုံမျှမက
လမ်းပင် ပျောက်သယောင် ဖြစ်သွားချေတော့၏။

မြက်ရိုင်း၊ ချုံပုတ်တို့ဖြင့် ဖုံးကွယ်ခံရခြင်းကြောင့် တစ်ချိန်
က ကားလမ်းမကြီးပေါ်ဟု ပြောမှ ကားလမ်းဆိုသည် သိခဲ့ကြရ
ချေတော့၏။

* * *

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပဲခူးရိုးမသို့ အမဲပစ်
လာကြသည်ဆိုရာ၌ တစ်ချိန်က သွားလာဖူးသော 'တော်ကူး' ရွာ
သို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

တော်ကူးရွာသူကြီး ဦးသောင်းမြင့်တို့ တံဝင်ခဲ့ကြ၏။

'ဟ... ကိုယ့်ဆရာတို့ တမင်သက်သက်လား၊ လမ်းကြုံ
လား'

မြစ်ခွဲ ၉ စင်းစာလေ

'ဘယ်လိုလုပ် တမင်သက်သက် လာဖြစ်မှာတုံးဗျား၊
သည်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မျောက်ချေးခါး လို့ချင်
တယ်ဆိုတာနဲ့ ထွက်လာကြတာ၊ သည်တောမယ် မျောက်မြီးရှည်
တွေ ပေါမဟုတ်လား'

'အေးကွာ၊ မျောက်ချေးခါးက မျောက်မြီးရှည်ဆိုလျှင်ဖြင့်
အကောင်းဆုံးလို့ ပြောရမှာပဲ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ခုမှ ရောက်ကြတာဆို
တော့ နားကြချေဦး၊ ငါ ရွာထဲ သွားစားစရာရှာချေဦးမယ်'

'သည်ညနေစာကိုတော့ ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းပဲ တာဝန်ယူ
လိုက်တော့ဗျာ၊ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် နားချင်ပြီ'

အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော် ပင်ပန်းသွားလေသည်
ကြောင့် အိပ်ချင် နားချင်လေပြီ ဖြစ်၏။

သူကြီး ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းဆိုသည် ကျွန်တော့်တို့နှင့်
အင်မတန် ရင်းနှီးချစ်ခင်သူ ဖြစ်ချေတော့၏။ စားအိမ် သောက်အိမ်
ဖြစ်၏။ ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းတို့က လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း
ရှိချေ၏။ ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းတို့သည် အင်မတန်သောက်သောသူ
ဖြစ်၏။

ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းဆိုလို့ မြို့ပြတွင် ကျွန်တော်တို့
မိတ်ဆွေ ကြီးတစ်ယောက် ရှိချေ၏။ ထိုသူသည်လည်း
ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းဟု ဆိုရချေ၏။

သို့ပေမယ့်လို့ ယခု ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သည့်
ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းဆိုသူနှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်၏။

မသောက်မစား လူမင်းသားဟု ဆိုရချိန်မည်။ အသက်

မြစ်ခွဲ ၉ စင်းစာလေ

www.burmeseclassic.com

အားဖြင့် ၇၀ ကျော်ပေါ်ပြီ ဖြစ်၏။ ဘိုကေကို ပြောင်နေအောင် ဖြီးသင်ထား၏။ လှလှပပ ဝတ်ဆင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ဖြူနီကြောင် ကျားဆိုတာ သူမသိ။ လူကို လှအောင်တန်ဆာဆင်တတ်၏။ နွဲ့နွဲ့ နှောင်းနှောင်းလေး ဖြစ်၏။ ပြောစရာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ ကော့စမစ်ကို ကြိုက်သော်ငြား ခေါင်းကဆံပင်သည် ကျိုးတိုးကျွတ် ဖြစ်သည် ကြောင့် (စာကလေးခေါင်းမွေးနုတ်ထားသလို) ခေါင်းလိမ်းဆီမွေး လိမ်းလို့တော့ဖြင့် မရပါချေ။

အသားရောင် မည်းသော်လည်း အသားဖြူ သနပ်ခါးဟု ဆိုကြလေသည့် ရွှေပြည်နန်း ကံ့ကော်ဝတ်ဆံ သနပ်ခါးကို လိမ်း တတ်၏။ ဖြူလာ မဖြူလာတာမူ သူ့ကိုယ်တိုင် သိပေလိမ့်မည်။

အဲ... ယခု သောင်းမြင့်ထွန်းနှင့် ဖြိုပြ သောင်းမြင့်တို့ သည် သို့ဆိုသလို ကွာခြားရုံသာမက ဖြိုပြသောင်းမြင့်ထွန်းက တော့မူ အရက်ကို လုံးဝမသောက်ပါချေ။ မသောက်တတ်ခြင်း လည်း ပါ၏။ သို့ပေမင် လူပျော်ကြီးတစ်ယောက်ဆိုတော့ လူငယ် များနှင့် ပေါင်းသင်းသည်ကြောင့် အရက်ဆိုင်တော့ လိုက်ထိုင်၏။ အရက်တော့ မသောက်။ မည်သူမျှတိုက်၍လည်း မသောက်။ သို့သော် အမြည်းတော့ စား၏။ ရံခါဆိုသလို သောက်တတ်သူများမှ လွန်ကျူးသောက်တတ်သူများ ရှိပါလျှင် ဆိုင်တွင် ဆုံပါလျှင် ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းတစ်ယောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အရက်နံ့စွဲသွား လေ၏။ ထိုရနံ့နှင့်ပင် မူးသွားတတ်လေ၏။ ဘာယုံတွက်မူ တော် တော်များများ မူးလဲကြသူတွေအား ပွေ့ခေါ်၏။ အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေး၏။ သည်တွင် မူးနေသူက ဘာသိတာမှတ်လို့။ အန်

စရာရှိ အန်လိုက်၏။ လေချဉ်တက်စရာရှိ တက်လိုက်၏။ ဖူးမှုတ် လိုကလည်း မှုတ်လိုက်ကြ၏ဆိုတော့ ထိုလူတို့ကို ပွေ့ဖက်ခေါ် သွားတတ်သည့် ဦးသောင်းမြင့်ထွန်း ခန္ဓာကိုယ်မှ အရက်နံ့ထွက် နေခြင်းသည် မဆန်းလေပြီပေါ့။

ကျွန်တော်သည် တော်ကူးရွာသူကြီး အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား သည်ကို ကြည့်ပြီး ဖြိုပြမှ မိတ်ဆွေ ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းတို့ကို သတိရနေသည့်ကြားမှ ကျောဆန့်လှဲနေရင်းက မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားတော့၏။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည် မသိ။

‘ကိုပိုက်’

ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်နှိုးလေခြင်းကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးခဲ့ရချေတော့၏။

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် အိပ်ရာနံဘေးတွင် ထမင်းစားပွဲပိုင်းတစ်ခု ချထား၏။ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းဟင်းတို့ကို တည် ခင်းပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကီပုလင်းပြားလေး ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားလေပြီး ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော် အိပ်ရာမှထလိုက်၏။ မျက်နှာသစ်လိုက်၏။

‘လာချေဗျာ’

စားပွဲပိုင်းသို့ ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်သော လင်းမြင့်လှိုင် သူကြီး သောင်းမြင့်ထွန်းကို ကျွန်တော်တို့နှင့် ပါလာသော မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ကြီးတို့က ပြုံး၍ ကြိုဆိုနေကြ၏။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဝက်နံရိုးကြော် တွေ၏။ ငှက်သား

ကောင်လုံးကြော် တွေ၏။ ကင်ပွန်းချပ်ဟင်းရွက်တစ်ခွက် တွေ၏။
ပြီးတော့ ဆတ်သားဆီပြန်ဟင်း။

‘ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက စီစဉ်လိုက်တာတုံး’

‘ကျွန်တော်က သူကြီးကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

‘မင်း အိပ်နေတုန်းလေကွာ’

‘ဪ...’

‘ဝက်နံရိုးက မုဆိုးတစ်ယောက်ဆီက သူဝက်ပေါ်တုန်းမို့
ယူလာတာ’

‘ငှက်သားကြော်ကတော့ ငါ့သုတ်ကိုင်းမှာ မိနေတာကွ၊
ဆတ်သားဆီပြန်ကတော့ မုဆိုးတစ်ယောက် လာရောင်းလို့ဝယ်ထား
လိုက်တာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

သို့သာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်နိုင်၏။ ‘အားနာစရာပင်
အကောင်းသားပါကလား။’

‘ရောချေဗျာ... ကိုဝိုက်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အရက်ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲ ထည့်ပေး
လာ၏။ ကျွန်တော် တစ်ကျိုက်တော့ဖြင့် မော့သောက်လိုက်၏။
ငှက်သားကြော်မှ ပေါင်တစ်ချောင်း ဖြုတ်ယူလိုက်၏။

‘ဒါ ဝါးရောင်းငှက်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကြော်စားလျှင် ကောင်းတဲ့ ဝါးရောင်းငှက်
ပဲပေါ့’

‘ဟုတ်ပါ။ သူ့အချို့သည် အခြားငှက်များနှင့် မတူပါချေ။’

‘ဆရာလေးတို့ အမဲပစ်သွားမယ်၊ မျောက်ခြီးရှည် ပစ်
မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်ဘက်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ’

‘သူကြီးရယ်... သူကြီးပြောမှ သိတော့မပေါ့၊ နို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ သူကြီးဆီ ဝင်ခဲ့ကြတာလေ၊ သူကြီးဆီက အကူအညီ
တွေ လိုတယ်’

‘ဟာ... ဒါကတော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ပြောကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့တွက် ရွာခံမုဆိုးတစ်ယောက်ကို လမ်းပြ
အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ပြီးလျှင် ဘယ်ဘက်သွားကြလျှင်
ကောင်းမယ်ပေါ့’

‘အေး... ဘယ်ဘက်သွားလျှင် ကောင်းမလဲဆိုတာ ပြော
ပေးလို့ရတယ်’

‘နို့... ပြောချေဗျာ’

‘ဆင်ကုန်းရွာဘက်သွား’

‘ဗျာ...’

‘ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းက အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်
ဆို၊ ကျွန်တော်တို့ကို မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီးက ပြောဖူးတယ်၊
လူတစ်စု ကားချောက်ထဲကျ သေသွားပြီးနောက် အဲဒီကျေးရွာက
အင်မတန် ချောက်ချားစရာကောင်းတယ်ဆိုပဲ၊ ရွာတောင်စွန်ပြီး
ပြေးသွားကြတယ်ဆို’

‘တကယ်တော့ ကောလာဟလတွေပါကွာ၊ အဲဒီမယ်
တစ္ဆေတွေတော့ မရှိဘူး၊ မျောက်တွေတော့ ရှိတယ်၊ နို့တောင်မှ
ပြောကြသေးတယ်၊ အဲဒီလူစု မျောက်တွေဖြစ်သွားပြီး မျိုးဆက်ပွား

လာတာဆိုပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်သည် ဖြစ်စေ၊
မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မျောက်က မျောက်ပါကွာ၊ အင်းလေ... လမ်း
ပြမုဆိုးတော့ သိမှာပေါ့’

‘ဟေ... အဲဒါတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပြီကွ’

‘ဘာလို့လဲ’

‘မင်းတို့ကို လိုက်ပို့မယ့် လမ်းပြမုဆိုး ရွာမှာ မရှိဘူး’

‘ဘာလို့တုံး’

‘သူတို့တွေ ခရီးထွက်နေကြတယ်၊ နို့ကြောင့် ငါ တခြား
ရွာ မုဆိုးတွေဆီကအသားတွေ ဝယ်စားရတာပေါ့၊ ငါ့ရွာ မုဆိုး
တွေဆိုလျှင်ဖြင့် ဝယ်စားစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ အမြဲ ငါ့ကို ပေးနေ
ကျပဲ’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘လမ်းညွှန်လိုက်လို့ရတယ်’

‘သူကြီးသိလျှင် လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ငါ ဘယ်လိုမှ လိုက်မရလို့ပါကွာ၊ မင်းတို့ကို ညွှန်လိုက်
ရင် မင်းတို့ သွားတတ်ကြမှာပါ’

သို့ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီးကို ဒုက္ခ
မပေးလိုပါတော့ချေ။

‘နို့ဖြင့် လမ်းညွှန်ပြလိုက်ဗျာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူကြီး၏ စကားလမ်းညွှန်
အတိုင်း နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် တော်ကူးရွာလေးမှ
ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့ သွားခဲ့ကြသည်ဆိုရာ၌ လင်းမြင့်လှိုင် ကျွန်တော်နှင့်
မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကျော်ကြီးတို့သာ ဖြစ်ချေ၏။

သူကြီး ညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည်
တော်ကူးရွာမှ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

‘တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်မိုင်
ရောက်လျှင် ညာဘက်ခြမ်းကို ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်ကြချေ၊
ရွာစုတစ်စုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ စမ်းကလေးရွာပဲ’

သို့ သူကြီး ဆိုလိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ စမ်းကလေးရွာ
နားသို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဘာမျှ မလျှောက်လိုက်ရချေ။

‘ဟိုမယ် တစ်ခုတွေ အဲဒါ စမ်းကလေးရွာဖြစ်မယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့’

ကျွန်တော်တို့ စမ်းကလေးရွာနားရောက်လာပြီဆိုတော့
ခဏတစ်ဖြုတ် နားနေကြပြီးနောက် သူကြီး ပြောသလို...

‘အဲဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြ၊ ရှစ်ဖာလုံလောက်
သာသာလောက်မယ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ ရွာတစ်ရွာ ထပ်တွေ့မယ်
ဆိုလျှင်ဖြင့် အဲဒါ မအူကုန်းရွာပဲ’

သို့ ပြောသလို မအူကုန်းရွာနားသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သည်မအူကုန်းရွာကလေး အရှေ့မြောက်တည့်တည့်လမ်း
အတိုင်း သွားလျှင်ဖြင့် ဆင်ကုန်းရွာဟောင်း ရောက်ပြီ၊ အဲဒီမယ်
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ရွာကြီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီး ရွာပျက်
သွားတယ်၊ ဖုန်းဆိုးမြေကြီးသက်သက် ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီမယ်
ခုတော့ မျောက်တွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ မျောက်တွေ ကံအားပေါ

တာ၊ မျောက်ပေါ်တယ်ဆိုပေမယ့် ထူးဆန်းတာက အဲဒီမယ် မျောက်
မြီးရှည်ကလွဲလျှင် တခြားမျောက်တွေ မရှိကြဘူး’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့ သူကြီးရယ်’

သို့ ကျွန်တော်က သူကြီးကို ပြောခဲ့ချေ၏။ သူကြီး
ပြောသလို ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ မအူကုန်းရွာနားရောက်တော့
အရှေ့မြောက်စူးစူးကို လျှောက်ကြမည်ဆိုပါလျှင် ဆင်ကုန်းရွာ
ဟောင်းနေရာသို့ ရောက်ပြီပေါ့။ မျောက်မြီးရှည်တွေဆီ ရောက်ပြီ
ပေါ့’

‘နို့ပေမယ့်လို့ အတော်ဝေးတယ်နော်’

‘ဘယ်လောက်ဝေးလို့တုံး’

‘အင်း... ၅ မိုင်ထက်တော့ မလျော့လောက်ဘူး၊ ၁၀ မိုင်
ဆိုတာ မလွန်လောက်ဘူးထင်တယ်’

‘အို... သူကြီးကလည်း ငါးမိုင်ဆိုတာ ဘာရှိတာမှတ်လို့၊
လမ်းလျှောက်သွားရင် လေး၊ ငါးနာရီလောက် မကြာလောက်ပါ
ဘူး’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မအူကုန်းရွာ အရှေ့မြောက်
စူးစူး တောလမ်းလေးအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်တော်တို့ စကားတပြောပြောနှင့်
လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သွားရင်းလာရင်း ကံအားလျော်စွာပင် ချေပေါက်လေး
တစ်ကောင် ပစ်ခတ်ရလိုက်၏။

လမ်းတွင်ပင် နားနေရန် သင့်လျော်သည့်နေရာရှာပြီး

ချေကောင်ကို အသားဖျက် မီးကင်စားလိုက်ကြ၏။

ပိုသော အသားများကိုလည်း ယူလာခဲ့ကြ၏။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တဲ့ခရီး တစ်နာရီမကလောက်ဘူး
ထင်တယ်’

ကျော်ကြီးက ပြောလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် လက်မှနာရီကို ကြည့်ကာ ပြောလေ၏။

‘ချေသားစားခဲ့တဲ့ စခန်းကနေ မှတ်လာတာ အဲဒီကထွက်
တော့ နေ့လယ် ၂ နာရီ၊ ၃ နာရီခွဲ ရှိပြီလေ’

‘အင်း... ဆက်လျှောက်ကြရင်း မှောင်စပျိုးလာလျှင်ဖြင့်
နားကြတာပေါ့၊ စခန်းချ ညအိပ်နားကြတာပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်... ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းကို နောက်နေ့
ဓနာသွားလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သွားရင်းလာရင်း အမဲတွေ
လည်း ပစ်သွားတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့်နေရာ
သို့ ရောက်လာကြ၏။

‘သည်နေရာရောက်လာတော့ လှည်းလမ်းကြောင်းဟောင်း
သွားသွားပြီ’

‘ကိုလင်း... ကွန်ပတ်ပါလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ကျွန်တော် ယူခဲ့ဖို့ မေ့လာတယ်’

‘အဲဒါမှ ဒုက္ခ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဘာဒုက္ခဖြစ်ရမှာတဲ့၊ ရှေ့နားကျ ညအိပ်စခန်းချ အိပ်ကြမှပဲ။ မနက်ရောက်လျှင်ဖြင့် နေထွက်မှ ရွာလေးဆီ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် သက်ပြင်းချမိတော့၏။

တော်ပါသေးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကို စမ်းတဝါးဝါး လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သလို အောက်ပေါင်းရှုပ်သည့်နေရာတွင် လမ်းစပျောက်နိုင်သည်။ ကွန်ပတ်ပါလျှင် အဆင်ပြေလောက်ပေမင့် မေ့ကျန်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အခက်အခဲ တွေ့နိုင်သည်ဆိုငြား ယခုလို လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလာတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။ နေထွက်လျှင် နေကိုကြည့်ပြီး သွားရာ ဦးတည်သွားလို့ ရတာကလား။ ကျွန်တော်တို့ သွားရမည်မှာ ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းဆိုတော့ အရှေ့မြောက်စူးစူးအရပ်ပေါ့။ နေထွက်လျှင် အရှေ့မြောက်ကို ဦးတည်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါကလား။

သို့ငြား ကျွန်တော်တို့သည် အတန်ကြာကြာ တောတိုးခဲ့ရာမှ ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

‘သည်လိုတောမယ် ညအိပ်စခန်းချကြမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြော၏။

သို့ငြား ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာလေးတွင် စခန်းချလိုက်ကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနားတွင် ဝါးပင်များ ရှိခြင်းကြောင့် ဝါးတဲကလေးတစ်လုံးကို အမြန်ဆောက်လိုက်ကြ၏။

ထင်းခြောက်များကို စုဆောင်းလိုက်ကြ၏။

ကံအားလျော်စွာ မနီးမဝေးလောက်တွင် ချောင်းရှိချေ၏။ ချောင်းရေလည်း ရှိလေ၏။

‘အဆင်သင့်လိုက်လေ’

ကျွန်တော်တို့ ထိုချောင်းတွင် ရေသွားချိုးကြပြီးနောက် ပါလာသည့် ချေသားမီးကင်ကို နွေး၍စားလိုက်ကြ၏။ ဝိစကီသောက်လိုက်ကြ၏။

‘ကိုကျော်ကြီး... သဘောကျလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သည်ဖီးလ် လိုချင်လို့ လိုက်လာတာလေဗျာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့...’

တကယ်တော့ ကိုကျော်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အမဲလိုက်ဖက် မဟုတ်ချေ။ Y 2 T စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိတ်ဆွေသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် တောတောင်ထဲ လိုက်လိုသည် တဖွဖွပြောနေရာမှ သူကိုယ်၌ မျောက်ချေးခါးလိုသည်ကြောင့်...

‘နို့ဖြင့်လည်း ကိုကျော်ရယ် ကိုယ်တိုင်လိုက်ခဲ့လေ’

သို့ ကျွန်တော်က သူ့ဆိုင်တွင်ဆုံတုန်း ပြောလိုက်၏။

‘ကောင်းတယ်... ကျွန်တော်လည်း နားနားနေနေ နေချွေ နိတ်လေး ပေါ်လာတုန်း ဆရာပိုက်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်’ ဆိုလေသဖြင့်

ခါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့၏။ မကြာသောအချိန်တွင် မျောက်မြီး
ရှည်ကောင်တို့ကို တွေ့ပေလိမ့်မယ်။ ခုလို မျောက်မြီးရှည်ကောင်
ချည်း စုဝေးနေသည့် တောသို့ထွက်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ မျောက်မြီးရှည်
တို့ ပြေးမလွတ်ချေပြီ။

ကိုကျော်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ခရီးတွင်လာခြင်းကို
သဘောကျနေပုံပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ မောလာ
ပြီး ထင်းမီးလှိုင်း စကားပြန်ပြောခဲ့ကြရာမှ အိပ်ငိုက်လာကြချေပြီ
ဖြစ်၍ အိပ်ရာထက်၌ လှဲအိပ်နေလိုက်ကြတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်စောစော
ပင် ထိုစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုရာတွင် နေအထွက်ကို စောင့်ပြီး
တောမှ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ နေကို မျက်နှာမူ၍ အရှေ့ဟုသတ်
မှတ်ကာ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် အရှေ့မြောက်ဟု သတ်
မှတ်ထွက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ငြား အောက်စောင်းရှင်းသည့် သစ်ပင်
ထောင်များ ပြတ်သိပ်လုနီး ပေါက်ရောက်နေခြင်းကြောင့် နေပြောက်
အနည်းငယ်မျှသာ ကျနေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် သွားလာရခက်၏
ဟု ပြောရချိမ့်မည်။ ပြီးတော့ လမ်းဆိုသည် မရှိလေခြင်းကြောင့်
လည်း စမ်းတဝါးဝါးသွားနေရခြင်း ဖြစ်၏။

နေပြောက်ကို ကြည့်၍ သွားနေရခြင်းဆိုတော့ နံနက်ခင်း
က ပြဿနာသိပ်မရှိလှသော်လည်း နေမွန်းတည့်ချိန်တွင်မတော့
အခက်အခဲ စ၍တွေ့လာရ၏။

တောနက်ထူထူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ပါ၏။
‘ကျွန်တော်တို့တွေ နေမွန်းတိမ်းချိန်စောင့်ပြီး သွားကြလျှင်
ပိုကောင်းမယ်’

သို့ ကျွန်တော်က အကြံပေးလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့ နေစောင်းသွားပြီဖြစ်၍ ၎င်းကို အနောက်
အရပ်ဟု တွက်၍လေပြီကိုး။ အနောက်မြောက်အရပ်ဆိုသည်
မမှားနိုင်လောက်ပြီ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တနားနေလိုက်ကြ၏။
ပါလာသော ချောင်းမီးကင်စားရင်း၊ ဝိစကီသောက်ရင်း သက်သောင့်
သက်သာ နေလိုက်ကြ၏။

သို့ရှိစဉ်...

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ်’

ကျွန်တော်တို့ နားနေသည့်နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ
လောက်မှ တောဝက်တစ်ကောင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ထို တောဝက်ကောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ပုံမပေါ်။
ထောင့်ဖြတ်လျှောက်သွားလေခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟာ... သူ့နောက်မယ် တစ်ကောင်ပါသေးတယ်’

‘ကြည့်ရတာ ရှေ့က အမကောင်ဖြစ်မယ်၊ နောက်ကောင်
က ရှေ့အမကောင်နောက် တကောင်ကောင်လိုက်နေတာဟာ
မိတ်လိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်မယ်’

‘နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မပစ်ရဘူးပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

မုဆိုးစည်းအရတော့ မပစ်တာ ကောင်းပါတယ်။ နို့ပေမင့်
လို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာက လိုနေပြီလေ။

‘သည် ချေသားမီးကင်သားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့လျှောက်
ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ကြပြီဖြစ်၍ လက်တွင်းရှိ
ဆေးနတ်ဖြင့် နောက်တစ်ကောင်ဖြစ်သော အစွယ်ကားကားနှင့်
တောဝက်ထီးကောင်ထံ လှမ်းချိန်လိုက်၏။

သို့ ချိန်နေဆဲမှာပင် တောဝက်ကောင်သည် တစောင်း
ပစ်မှတ်အနေအထားမှ ကျောပေးအနေအထား ဖြစ်သွားတော့၏။
ဖင်တယမ်းယမ်းသာလျှင် မြင်ရ၏။

‘ပစ်တော့လေဗျာ’

ပစ်မှတ်အနေအထားကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသော
လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးလာလေ၏။

ပစ်မှတ် မဆေးချာ မရေရာသော်လည်း မပစ်၍မဖြစ်ချေ
တော့ပြီ။ ကြာကြာကြည့်နေလျှင် တောဝက်ကောင် အမြင်မှပျောက်
သွားနိုင်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကမန်းကတန်းပင် မောင်း
ထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်တော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ... ထိသွားပြီ’

ကိုကျော်ကြီးက အားရဝမ်းသာ အော်လာချေ၏။

တောဝက်ကောင်သည် ဖင်တယမ်းယမ်း သွားနေရာမှ
ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျသွား၏။ ပေါင်ကို ထိမှန်သွားခြင်းဖြစ်မည်။

‘ဟာ... ဟိုမယ် ပြန်ထလာပြီ’

ကျော်ကြီးက ပြောလာပြန်၏။

‘ဒိန်း...’

ကျွန်တော် ကဗျာကသီ တစ်တောင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်

သည်။

‘ဟာ...’

‘ပြေးသွားပြီ’

‘လွဲသွားတယ်’

ကျွန်တော်သည် နေရာမှထကာ ကမန်းကတန်း တော
ဝက်ကောင်နောက် ပြေးလိုက်သွားတော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်
ကိုကျော်ကြီးလည်း နောက်မှ ကပ်ပါလာကြချေ၏။

ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းချက် ဖြစ်ချေတော့၏။

‘တောင်းပန်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်’

အတန်ကြာပြေးလိုက်ခဲ့ပေမင့် တောဝက်ကောင်ကို မျက်စိ
ပြတ်သွားရချေတော့၏။

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဘာလို့ အလိုဖြစ်ရလဲဆိုတာ
ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီဗျ’

‘ဘာ... ဘယ်လို၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘ဪ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က မုဆိုးစည်း
ဆောက်ပြီး မိတ်လိုက်မယ့်သားကောင်ကို ဖစ်ကြတာကိုး’

‘အဲလိုလည်း ရှိဖူးတာပဲနော်’

ကိုကျော်ကြီးက တအံ့တသြ ပြောလာလေ၏။

‘နေဦး... ကျွန်တော်တို့ ဟိုနေရာ ပြန်သွားကြမလား’

‘သွားတော့ဘူးလေ၊ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်ဘက်ကို ဦးတည်သွားမှာတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီသို့ လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘တောက အတော်နက်တော့ နေရောင်တောင် မတွေ့ရ၊ သေးဘူးဗျ’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော်က သည်ဘက်ကို ဦးတည်သွားမယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဝက်ကောင်နောက်ကိုလိုက်တာ အရှေ့တောင်ဘက်ဗျ၊ သည်တော့ သည်နောက်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းကို သွားမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အရှေ့မြောက်ပေပဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင် ဦးဆောင်ရာဘက်သို့ တောတိုးခဲ့ကြပြန်တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ လမ်းမမှားနိုင်ပါဘူးနော်’

ကျွန်တော်က သံသယဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်လိုမှားနိုင်မှာတုံး ကိုဝိုက်ရယ်၊ ဟိုမယ် အလင်းရောင်မတွေ့ပေဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါ၊ နေ့စွန်းလွဲခြင်းကြောင့် နေရောင်သည် သစ်ပင်၊ ချုံပုတ်ပင်တို့ကြားမှ တစောင်းတိုးထွက်လာခြင်းကြောင့် အနောက်အရပ်ဟု သတိမပြုရပေ၏။ ဟိုနေရောင်ကို ဗဟိုပြု သွားနေကြသည်ကြောင့် အရှေ့မြောက်အရပ်ဆိုသည် မမှားနိုင်ဟု ထွက်လိုက်

၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်သွားကြသည်တွင် တောသည် ပါးလာသည်ဟု ထင်မိ၏။ သစ်ပင်ကြီးတို့ အပေါက်ကျလေပြီကိုး။

ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

‘ဟင်... ကိုလင်း အသေအချာနားထောင်၊ ကြည့်စမ်းဗျာ... အသံတွေ ကြားနေရသလိုပဲ’

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်လေပြီး နားကိုစွင့်လိုက်ပုံရ၏။

‘ကြားလား’

‘ကြားတယ်၊ လူသံတွေပဲဗျ’

‘ကျွန်တော်တို့သွားလမ်းရှေ့မယ် လူတစ်စုအသံကြားတယ်၊ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်သမားများလေလား’

‘အလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မိန်းမသံတွေလည်း ကြားရသဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်တဆိုလျှင် မိန်းမ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ သစ်ခုတ် ဝါးခုတ်တော့ဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ ခရီးသွားအစုလား၊ သို့တည်းမဟုတ် လူနေတစ်စုများလေလား။

‘သူတို့အသံ ကြားပြောရမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် ရှေ့ကနေ လျှောက်လာသံ မဟုတ်ပေဘူးဗျ၊ ရပ်နားနေရာကနေ ပြောဆိုနေသံဗျ နို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အသံလာရာ သွားကြတာပေါ့၊ သူတို့

ပြောပုံအရ မအူကုန်းနဲ့ ဆင်ကုန်းရွာလမ်း နေရာကြားမယ် ဘာတံစု၊
ဘာရွာမှ မရှိဘူးဆိုပေမယ့်၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အသံလာရာသို့ ဦးတည်
လျှောက်သွားကြတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ချက်လမ်းကြောင်းလည်း ပျောက်
သွားဦးမယ်နော်’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က သတိပေးပြောလိုက်၏။

‘ခု လျှောက်နေတဲ့လမ်းကလည်း အရှေ့မြောက်ဘက်
သွားလမ်းပေမယ့်’

လင်းမြင့်လှိုင်က နေပြောက်ထိုးသည်ကို လှမ်းကြည့် ပြော
လာလေ၏။

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

တစ်ချက်တစ်ချက် အသံများ ပျောက်သွား၏။

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်မလျှောက်လေဘဲ လေ
အသင့် အသံများ ပြန်ထွက်ပေါ်လာချိန်ကို စောင့်၍သွားကြခြင်း
ဖြစ်၏။ သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူနေတစ်စုဟု ပြော၍
လည်း မရသည့် အိမ်ခြေလေး ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိသည့်နေရာသို့
လှမ်းမြင်ရတော့၏။

ထိုနေရာသည် ကွင်းလိုလို ဖြစ်နေ၏။

‘ရွာလေးများ ဖြစ်နေလေမလား’

ကျွန်တော်တို့ အဝေးမှ လှည့်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေလိုက်
ကြ၏။

‘ဟော... ဟော... ဟိုမယ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်’
ထိုအိမ်စုရှေ့တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ ကြည့်နေကြစဉ်...

‘ဟော... ဟော... တဲအိမ်ထဲက လူကြီးတစ်ယောက်
ထွက်လာပြီ’

ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ထိုလူကြီး လှမ်းခေါ်လေ
သဖြင့် ထိုတဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားကြတော့၏။

‘ဟာ... သည်လူကြီး ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်လို့ထင်
တယ်၊ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ပြီးပြောနေတယ်’

ဖြစ်နိုင်၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့
ရှိရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေကြပြီး ထိုတဲအတွင်း ကမန်းကတန်း
ဝင်သွားတော့၏။

သုံးယောက်စလုံး ပျောက်သွားတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အဲဒီတဲ သွားကြစို့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာစိတ်ကူးရသွားလေသည် မသိချေ။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထိုတဲရှိရာသို့ လိုက်သွားကြ
တော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှားပြီး ရွာနေပုဒ်လေးတစ်ခု ရောက်
လာကြတာ ဖြစ်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ’

‘ကျွန်တော်တို့ တောဝက်ကောင်နောက် လိုက်ခဲ့ရာကနေ လမ်းလွဲသွားတာဖြစ်မယ်’

သို့ ကျော်ကြီးကလည်း ပြောလာလေ၏။ ကျော်ကြီး ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ လမ်းမှားစရာ သို့အချိန်သာ ဖြစ်နိုင်၏။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ အဲဒီတဲရောက်မှ မေးကြည့်တာ ပေါ့’

‘ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်နားရင်းလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့’
သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲများနား ကပ်သွားလေ၏။

‘ကိုလင်း... ဘာနဲ့လဲဗျ’

ထူးဆန်းစွာ ရနံ့တစ်ခုကို ရလိုက်၏။

‘စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ဗျ’

‘အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်’

ကျော်ကြီးက သံသယဖြင့် မေးလာလေသဖြင့်...

‘ဪ... သည်အနံ့က တောယန်းတွေရဲ့ရနံ့လည်း ဖြစ်နိုင် ပါတယ်၊ တောတောင်ဆိုတာ ဒါ မဆန်းပါဘူး’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောလိုက် ၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်ပင် ထိုရနံ့ကို ရလိုက်သည် ကို မကြိုက်ပါချေ။

သို့ပေမယ့် အတွေ့အကြုံမရှိသော ကျော်ကြီးတစ်ယောက် အားငယ်စိတ် ဝင်သွားမည်စိုးသဖြင့် မသိလိုက်ဘာသာ နေလိုက်မိ ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးနှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ခင်သွားသော တဲရှေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

‘ဝုတ်...’ ‘ဝုတ်...’ ‘ဝုတ်...’

အလိုလေးဗျာ... တဲအောက်တွင် ခွေးညှိကြီးတစ်ကောင် အိပ်နေသည်ကို မသိပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့် ခုတ်ခြည်း ထိုးဟောင်လာသည့်ပြင် နီးစပ်ရာလူကို လှမ်းဟပ်လေ တော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက်မို့ ခွေးညှိကြီး၏ လှမ်းဟပ်ခြင်းမှ အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိပါ ချေ။

‘အား...’

‘ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ခွေးကိုက်ခံရလို့ဟေ့’

ဘုရားရေ... အတော်ဆိုးတဲ့ ခွေးကောင်ပါကလား။

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ခွေးဆွဲခံလိုက်ရသည်ဆိုရာ၌ အသားတစ်ဖဲ့ ပါသွားလေ၏။

ဘုရားရေ... ခွေးကောင်သည် သူ့ပါးစပ်တွင်း ပါသွား သော ကျော်ကြီး၏ ခြေသလုံးသားကို မြိန်ရေရှက်ရေဝါးစားရင်း ဓာန်ဖီနေလေတော့၏။

‘တောက်...’

ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လာသည်တွင် သေနတ်ဒင်ဖြင့် ထုရိုက်လိုက်မည်အပြုတွင်...

‘ခွေးက သစ္စာရှိတယ်၊ ခွေးက သူ့စည်းထဲကနေ ကျွန်

တာ၊ ခွေးမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ မင်းတို့သာ စည်းကျော်လာကြတာ သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော် လက်တွန့်သွားတော့၏။
လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။
ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်လိုက်သော လူကြီး ဖြစ်ချေတော့

၏။

‘ညှိမောင်က သစ္စာရှိတယ်၊ သစ္စာရှိလို့လည်း ခုလို လူ သားစားရတာပေါ့’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘မဟုတ်လို့လား၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ၊ သည် ဘာလာ လုပ်ကြတာလဲ၊ သည်ကို ဘယ်လိုလာကြတာလဲ’

ထိုလူကြီးသည် မေးခွန်းများကို ဆက်တိုက်မေးလာလေ ၏။

ကျွန်တော် မည်သို့ပြောရမုန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်...

‘ခင်ဗျား မေးတာတွေ အကုန်ပြောလို့ရတယ်၊ ဖြေဖို့လည်း အသင့်ပါ၊ နို့ပေမင်းလို့ သူ့ကိစ္စ အရင်လုပ်ချင်တယ်’

ကျော်ကြီးကို လက်ညှန်ပြ၍ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက် ၏။

‘ဟုတ်ပေသားပါ၊ အိမ်ရှင်မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့’

‘ကဲ... ကဲ... အိမ်ထဲဝင်ကြချေ၊ ဟိတ်... ညှိမောင် မင်း တာဝန်ကျေတယ်၊ သွားတော့၊ ဒါ လူကောင်းတွေပဲဖြစ်မယ်’

ထိုလူကြီးစကား နားလည်ပုံရသည့် ခွေးညှိကြီးသည်

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို လှမ်းကဲကြည့်လေပြီး အမြီးနှုတ်ကာ တပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

‘ခိ... ခီး... ခစ်... ခိ... ခိ... ခစ်... ခစ်...’

ခစ်...

တဲအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတို့၏ ကြိတ်ရယ်သံကို ကြား လိုက်ရ၏။

သူတို့ ဘာကို သဘောကျရယ်နေကြတာပါလိမ့်။

ခွေးကောင်ကိုကဲခံရသဖြင့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော ကျော်ကြီးကို သဘောကျ၍ ရယ်နေ ခြင်းများလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် သူတို့၏ခွေးညှိကြီး ကျွန်တော် တို့ကို ပမာမခန့်ကြည့်၍ ဖင်တယမ်းယမ်းခါသွားသည်ကို သဘော ကျ၍ ရယ်နေခြင်းများလေလား။ ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ချေပြီ။

သို့ပေမင်းလို့...

‘ဟဲ့... ကောင်မတွေ လာစမ်း၊ ဆေးယူလာခွဲ’

လူကြီးက တဲတွင်း နောက်လှည့်ကြည့် အော်ပြောလိုက်

၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

ကုပ်ဝဲဆံပင်လေးနှင့် ဖြစ်ချေ၏။ ဘုရားရေ... ဖြူဖြူ

သန့်သန့်လေးပါကလား။ သည်လိုနေရာတွင် သည်လိုပုံသဏ္ဌာန် ဆွေရခြင်းသည် အံ့ဖွယ်ပင် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးကိုကြည့်လိုက်၊ လူကြီးလို

ကြည့်လိုက် လုပ်နေပေမင်္ဂ မင်း အံ့သြသွားပြီလား၊ မင်း စိတ်ထဲမှာ သည်မိန်းကလေး ဖြူဖြူသန့်သန့် ဒီနေရာကို ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်နေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

ကျွန်တော် ဝန်ခံလိုက်၏။

‘အေး... တကယ်တော့ သူက ဒီဇာတိမဟုတ်ပါဘူး၊ ခုတော့ ဒီဇာတိဖြစ်နေပြီ၊ သူ့မိဘက စိတ်ပူနေလို့မှ မရတော့တာကိုး’

‘ဟင်... ဘာလို့တုံး’

‘ဘာလို့လဲဆိုတာတော့ ငါ မပြောတတ်ဘူး၊ ပြောလည်း မပြောချင်ဘူး၊ မင်းတို့ သိပါတယ်၊ လူတွေက ပျော်ရာနေရာမှာ မနေရ၊ တော်ရာနေရာမှာနေရ ဆိုတာမျိုးလေ၊ သူတို့လည်း အဲလိုပေါ့’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်... သူတို့လည်းဆိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပေဘူးဆို လိုချင်တာပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့တွေ ငါနဲ့နေတာ၊ ငါ့မှာ တာဝန် ရှိတာပေါ့၊ သူတို့ကို ခေါ်ထားရတာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ ပေးရတာပေါ့’
ထိုလူကြီး ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်။ ကျွန်တော် မသိပါချေ။ သို့ပေမင်္ဂ အလိုက်အထိုက် နေလိုက်ရ၏။

‘ကဲ... ညည်း သူ့ကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်ချေ၊ ငါတို့မယ် တာဝန်ဖြစ်နေတာကိုး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးကြီး’

သို့ပြောပြီး အမျိုးသမီးသည် ကျော်ကြီး၏ ခြေသလုံးသား

ကို သွေးတိတ်အောင် အရင်လုပ်လေပြီး ဝမ်းစ ပတ်တီးကို အသုံးပြုကာ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်တော့၏။

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ထိုအမျိုးသမီးကို တအံ့တဩ ကြည့်နေလေ၏။

‘ကျော်ကြီး’

ကျွန်တော် သတိပေးခေါ်လိုက်လေမှ ကျော်ကြီးသည် အမျိုးသမီးကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လာလေ၏။

‘ကဲ... မင်းတို့က မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေဆိုတော့ ငါတို့ ဘာကူညီရမလဲ၊ လမ်းမှားလာတာလား၊ သည်ရွာကို အလည်လာကြတာလား’

‘ဗျာ...’

‘ဪ... သည်လိုလေ၊ ငါတို့ကလည်း တကယ်တော့ ဧည့်သည်တွေပဲ၊ နို့ပေမင်္ဂ မင်းတို့ထက်စာလျှင်တော့ အိမ်ရှင်လို့ ပြောလို့ရတာပေါ့၊ ငါတို့လည်း သည်မှာ ကြာကြာနေရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနောက်ကို သွားရမှာပါ၊ ခုတော့ သည်နားမှာပဲ ရှိနေတာပေါ့’

‘နို့ဖြင့် မေးရဦးမယ်’

‘မေးပေါ့ကွာ’

‘ဒါ ဘာရွာလဲ’

‘ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ငါတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါး ခြောက်နှစ်အချိန်က ရောက်နေကြတာ’

‘မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရတယ်ကွာ’

‘မနေ့ချင်ဘဲ နေခဲ့ရတယ်ကွာ’

‘ဗျာ...’

ကျွန်တော် လုံးဝနားမလည်နိုင်ပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျော်ကြီးသည်လည်း ကျွန်တော့်နှယ်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

‘ဒါတွေထားတော့ကွာ၊ မင်းတို့ကို ငါ ဧည့်ခံရမပေါ့’

‘မလိုပါဘူး၊ ခဏနားပြီး သွားကြမှာပါ’

‘အဲလိုဆိုတော့လည်း ကောင်းသားကလား’

မေးလက်စနှင့် မေးချင်တာလေးတွေ ဘာလဲဆိုတော့...

‘သည်ရွာ ဘာရွာ မပြောတတ်လျှင်နေ၊ လက်ရှိ လူတယ် နှုတ်ကောက်ရှိတုံး၊ ပြီးတော့ ဆင်ကုန်းရွာနေရာကိုသိလျှင် လမ်းညွှန် ပေးပါလား’သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် ထိုလူကြီး သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လေပြီး...

‘မင်း မေးတာတွေမယ် ငါပြောပြနိုင်တာ တစ်ခုတော့ အတိအကျ ပြောလို့ရတယ်’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြောလို့ရတာ ပြောချေဗျာ’

‘ဟိုဘက်အစွန်ထဲမယ် ယောက်ျားကြီးသုံးယောက်နေ တယ်၊ အစကပေါ့၊ ခုတော့ သူတို့ မရှိကြတော့ဘူး၊ တစ်နေရာရာ ကို ထွက်သွားကြပြီ’

‘ပြီးတော့ ဟောဟိုကတဲမယ်တော့ သားအဖနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ခုထိ ရှိကြတယ်လေ။ ခုတော့ သူတို့ အပြင်ထွက်သွားကြ လား မသိဘူး’

‘ပြီးတော့ မြေးအတွားနှစ်ယောက်ကတော့ မရှိကြပြန်ဘူး၊ သူတို့ မြေးအတွားနှစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်သွားကြမှန်း မသိဘူး၊ အေး... ငါတို့သုံးယောက်ကတော့ သည်မယ်နေတာ၊ ငါသိတာ သည်လူတွေ၊ အဲ... ကျန်တဲ့လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ ဘာတွေလဲ ငါလည်း မသိဘူး၊ ညဘက်မှ ပြန်ရောက်လာကြတယ်၊ ဘယ်သွား ပြီး ဘာတွေလုပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ငါလည်း မသိဘူး’

‘အဲ... ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုဘက်အစွန် ချောက်ကမ်းပါး ထဲမှာတော့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သည်နှစ်ယောက်က ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ထိန်းချုပ် ထားပုံပဲ၊ တဲမှာရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ဂီလာနတွေလို ဖြစ်နေကြတယ်၊ သူတို့အသုံးကျတာလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ် ရှာမစားနိုင်ကြဘူး၊ ငါတို့ သနားလို့ သွားပို့တာလေးတွေပဲ စားနေကြတယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဆိုသူကို စိတ်ဝင်စားမိတော့၏။ ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်။

‘ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ ကနေ့ရောက်လာတာ ကံကောင်း တယ်ပြောရမယ်’

‘ဘာလို့တုံး’

‘မနက်က ငါ တောဝက်တစ်ကောင် ရလိုက်တယ်၊ ဟို နွေက ချုံပုတ်ထဲမယ် သေနတ်မှန်ထားတာ ဖြစ်မယ်၊ သေနပ်ပြီ၊ ငါတို့ကို တောစောင့်နတ်မင်းကြီးက ပေးတာဖြစ်မယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပစ်လိုက်၍ သေနတ်ထိခံသွားတာ ဖြစ်ချိန်မည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့တွေထားသည်တော့ သူတို့ ပိုင်သည်ပေါ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ပစ်လိုက်သည်ဆိုပေမည် ကျွန်တော်တို့ မပိုင်ခဲ့ငြား သူတို့ ချက်ကျွေးသည်ကို စားရသည်တော့ အတူတူပဲပေါ့။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်’

‘ဟဲ့... ညည်းတို့တွေ ထမင်းဟင်း ခူးခပ်ထားချေသေးဟုတ်...’

ညည်းတို့တွေသာ ပြော၏။ သို့ပေမင့် ဆေးထည့်သေးသော အမျိုးသမီးသာ အနားတွင်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူမ တံအနောက်ခန်းတွင်း ပြန်ဝင်သွား၏။

‘အာလာလာ...’

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် နေရင်းထိုင်ရင်း အနာ နာကျင်လာပုံရချေ၏။ အမျိုးသမီးလေး အနားရှိတုန်းတော့ နာရမှန်းမသိ။ ယခုမှ ဘယ်လိုလုပ် နာနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ကျော်ကြီးတို့ သဘောကျ ကြည့်မိချေလေ၏။

ကျော်ကြီး ရှက်သွားပုံရ၏။ နာကျင်ခြင်းကို တောင့်ခံထားပုံရချေ၏။ အလိုလေးဗျာ... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အခန်းတွင်း ထွက်လာ၏။ ထမင်းဟင်း ပန်းကန်များကို ကိုင်လာကြ၏။

စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးလည်း ပါလာ၏။

သို့ဖြင့် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းလေး ဖြစ်သွားတော့၏။

ဘုရားရေ... အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံး ပုံသဏ္ဌာန် ဟန်ပန်မတူကြပေမင့် ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးတွေ ဖြစ်ကြသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

‘ဦးကြီးနဲ့ ဘာတော်လဲ’

‘ဘာမှမတော်ဘူး၊ နို့ပေမင့် မဖြစ်မနေ ငါ့ဆီလာနေကြရတာလေ’

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

‘ကဲ... ကဲ... စားကြချေ၊ တောဝက်သားဟင်းပဲရှိတယ်၊ နို့ကြောင့် မင်းတို့ ကံကောင်းတယ်ပြောရမှာ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

‘ငါ့မယ် ရှိတာ ကျွေးရတာ’

အင်း... ဝက်သားဟင်း ရေလုံပြုတ်ပါကလား။ ဝက်တစ်ကောင်လုံး ရထားတာပဲ။ ဘယ်အတွက် ရေလုံပြုတ် ချက်ရတာပါလိမ့်။ ပြီးတော့လည်း အတုံးကြီးများ ကြီးလိုက်တာ။ အသားတို့တွင် သွေးတို့ပင် ရှိနေသေးတော့၏။

‘စားကြလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာတုံး၊ အရောင်အဆင်း သဏ္ဌာန်က စားချင့်စဖွယ် မရှိပေမင့် အရသာထူးကဲပါတယ်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် ဝက်သားဟင်းတစ်တုံးကို ဟင်းပန်းကန်တွင်းမှ ဆယ်ယူလိုက်၏။ အသားတစ်ဖွဲ့ စားမိ၏။

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ကော ဟုတ်ပါလေရဲ့လား။ စွပ်
ပြုတ်သဘောလည်း မဟုတ်။ သူပြောသလို အရသာရှိသည်ဆို
သည် ဘယ်ဟုတ်ပါလေမလဲ။ ညီစိုစိုနဲ့ပင် ရသေးတော့၏။

ကျွန်တော် ထိုသူ့ကို ကြည့်လိုက်၏။

ပြုံးဖြိုးဖြိုး လုပ်နေလေပြီး...

‘ကလေးမတွေ လက်ရာလေ’

အလိုလေးဗျာ... သည်လို ကလေးမမျိုး ဘယ်လိုလုပ်
အိမ်ထောင်ရှင်မ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

‘ဟင်းတောင် စားကောင်းအောင် မချက်တတ်တာ’

‘စားလို့ကောင်းပါနဲ့လားရှင်’

ဟင်... အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ
ပြောလေ၏။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်ဖြေရပါလိမ့်မည်နည်း။

ပထမတော့ ညှိကြောင်းသာ ပြောလိုက်မည် စဉ်းစား
လိုက်ပေမင့် သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သနားစဖွယ်ပင် ကောင်း
သေးတော့၏။ ရိုးရိုးသားသား ရှိပုံရ၏။

ဟင်းမချက်တတ်ခြင်းသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိ
နိုင်နိုင်ပါပေ။

‘ဆာနေတော့ကာ စားကောင်းတာပဲပေါ့ကွယ်’

သို့ ကျွန်တော် ဝိနည်းလွတ် ပြောလိုက်၏။

‘တကယ်တော့ ကျွန်မ ဟင်းချက်ညှိပါတယ်၊ ကျွန်မတို့
ညည်းဆို ချက်ပြုတ်မစားဘူး၊ နည်းသည်အတွက်ဆိုပြီး တတ်သလို
ချက်လိုက်တာပါ၊ တကယ်တော့ စေတနာသာ အဓိက မဟုတ်ပေ
ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါ့ဗျာ’

သို့ဆိုသလို ကျော်ကြီးက ထိုမိန်းမပျိုကိုကြည့်၍ ပြော
လိုက်လေပြီး ဝက်ဆီတစ်တုံးကို အားပါးတရ ကိုက်လိုက်လေ၏။

အလိုလေးဗျာ... အဆီ ရွဲခနဲ ထွက်လာ၏။ ကျော်ကြီး
၏ ပါးစပ်တစ်ဝိုက် ရွဲနစ်သွားလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... စိတ်ညစ်ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့
၏။ ကျော်ကြီးကတော့ မြိန်ရေရှက်ရေ ဝါးနေလေ၏။ သူမ
သဘောကျ ကြည့်နေရှာ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲဆိုတာ သိချင်
တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က လူကြီးကို ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏။
သည်တွင် လူကြီးက တွေဝေသွားလေပြီး...

‘အလိုလေးဗျာ... မင်းတို့တောင် မသိတာ၊ ငါ ဘယ်လို
သိရမှာတုံး’

ထိုသူစကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြမိသေးတော့၏။

‘ကိုယ်နေတဲ့နေရာတောင် ကိုယ်မသိဘူးလား’

သို့ ကျွန်တော် ပြောလေသည်တွင် လူကြီးက ကျွန်တော်
ကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

‘ငါတို့ သည်နေရာမှာ နေရတာကြောင့် သည်နေရာဆို
အာပဲ သိတာပါ၊ အဲ... တစ်ခုရှိတာက ငါတို့ သည်နေရာကနေ
ဘယ်ကိုမှ ခွာလို့မရဘူး၊ နေသာသလို နေနေရတာပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော
ရလျှင်ကွာ၊ ငါတို့ အကျယ်ချုပ်မိနေသလိုပဲ၊ အဲ... အချို့ကတော့

ကနေတွေ့ နောက်နေ့ မတွေ့တော့ဘူး။ သူတို့ ဘယ်ထွက်သွားကြလဲမသိဘူး။ ဘယ်ထွက်သွားခွင့်ရကြလဲ မသိဘူး။ အေး... တစ်ခုတော့ ငါ သိတာရှိတယ်။ အဘက်ဘက် တောအုပ်အလွန်လေးကနေ ကြေးစည်သံလေး ကြားနေရတယ်။ ငါတော့ အမှတ်တမဲ့ထားလိုက်တယ်။ တချို့က အသံကြားရာကို ထွက်ပြေးကြတယ်။ အဲဒီလို လူတွေကတော့ သည်နေရာကို ပြန်လာတဲ့သူ ရှားတယ်။ သည်တော့ ငါတို့လည်း ကြေးစည်သံကြားတဲ့ဆီ မသွားဝံ့တော့ဘူး။

‘နို့... မေးရပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက် ဝက်တစ်ကောင်လုံး ရထားတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရှိတာ လူက သုံးယောက်ရယ်။ သည်တစ်ကောင်လုံး ဘယ်လိုစားကြမတုံး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ချက်စားလို့ ရတာပဲ။ ခုတော့ ရေလုံဖြုတ်ကြီး၊ ပြီးတော့ ဘယ်လိုလုနီ တစ်ကောင်လုံးအသား နည်းနည်းလေးဖြစ်နေရတာလဲ’

ကျွန်တော်က သူတစ်ကောင်လုံးကို ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဟ... တောဝိုက်ပေမင်း ဘယ်လိုလုပ် ငါတို့ လောက်ငံအောင် စားရမှာတုံး’

သို့ဆိုတော့ အစားကြီးသူ ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့ သုံးယောက်သည် လူမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ဝက်တစ်ကောင်လုံး နည်းသည်ဆိုပါကလား။

အစားအသောက် ကြီးသားကလား။

သို့ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်ရင်း မိန်းမပျိုကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင်း ပြောလိုက်သည်ကို မိန်းမပျို

မသိလိုက်ချေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ကြည့်နေလေ၏။

‘အင်း... မင်းကတော့ တစ်မျိုးထင်နေပြီ။ သည်မှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးအတွက်ဆိုတော့ ဘယ်လို လောက်ငံမှာတုံးကွာ၊ မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်လေ’

‘နို့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘ပြောပြီးပြီလေ။ သည်နားရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးပေါ့’

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီးနောက် ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်နေကြသေး၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သွားကြမှ ထင်တယ်’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းကိုလေ’

‘ကိုလင်း လမ်းသိလို့လား’

‘သိစရာမလိုဘူး၊ သွားတတ်ဖို့လိုတယ်’

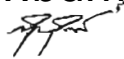
နို့ဖြင့်...

‘နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မယ်၊ ပြီးတော့ နေကိုကြည့်ပြီး

ဆက်သွားမယ်’

‘မိုးအုံ့နေသလိုပဲ၊ နေလည်း မတွေ့ဘူးဆိုတော့...’

‘နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး ရောက်သလောက် နေရာသွားခန်းချ ညအိပ်၊ မနက်ပိုင်း နေပြန်ထွက်လျှင် ကြည့်ပြီးသွားရတော့မယ်’

“ကဲ... ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သွားတော့မယ်”
သို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်ဆိုပေငြား...

“အား...”

ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုပေငြား ဝေးဝေးသို့
မပြောလေနှင့်။ တံရှေ့ ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းမျှပင် လှမ်းရသေး၏။
ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ခွေလဲကျသွားတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ခြေထောက်က သိပ်နာနေတယ်၊ ထောက်လို့
မရဘူး”

“ဟင်...”

“ဟေ...”

ဟုတ်မှာပါလေ။ ခွေးညှို့ကောင် ကိုက်လိုက်သည့်ဒဏ်ရာ
မသေးဘဲကိုး။ ထမ်းပိုးသွားရမလို ဖြစ်တော့၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က တံရှင်လူကြီးကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ အကြည့်ကို ထိုလူကြီး ရိပ်မိလိုက်ပုံရချေ၏။

“မင်းတို့လူ လမ်းလျှောက်လို့မှ မရတာ၊ ထမ်းပိုးသွားကြ
မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်လည်း ကိုယ့်သွားမယ့်ခရီးက စမ်းတဝါးဝါးဆိုတော့
ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့လေ၊ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ နို့ဖြင့် သည်မယ်
တစ်ညလောက်တော့ အိပ်ပြီး နားလိုက်ပေါ့၊ နောက်နေ့ဆိုလျှင်ဖြင့်
သွားလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတံတွင် သောင်တင်သွား
ကြတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကြည်ဖြူပါမလား မသိဘူး”

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဘာလို့ အဲလိုထင်တာတုံး”

“ကိုလင်း စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီလူကြီးနဲ့ မိန်းမပျိုနှစ်
ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ကျွန်တော်တို့က ကလေးမလေးတွေနဲ့စာလျှင်
ဦးလေးဘကြီးအရွယ် ဆိုပေမင့် ကျော်ကြီးက လူငယ်တစ်ယောက်
လေ၊ မိန်းမပျိုလေးတွေနဲ့ဆို သက်တူရွယ်တူပဲ၊ သူစိမ်းယောက်ျား
လေးတစ်ယောက် ပါနေတော့ သူတို့ အနေကျမျှမှာပေါ့၊ ပြီးတော့
လူကြီးကလည်း ဘာပြောပြော သူနဲ့ မိန်းမပျိုလေးတွေ ဘာမှမတော်
စပ်ပေမင့် သူ့ကြောင့် ရောက်လာရတာလေ၊ ဘယ် သဘောကျပါ့မလဲ”

“ဒါ ကိုပိုက် အထင်ပါ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ရသလောက်
သုံးယောက်စလုံးက ကျေနပ်နေကြပုံပဲဗျ”

“ဗျာ...”

“မဗျာနဲ့... ဟိုမယ်ကြည့်လေ”

အလိုလေးဗျာ၊ ကျော်ကြီးသည် အိပ်ရာထက် ပက်လက်
ဝေဒနာခံစားနေရပုံပင်။ ကျော်ကြီးနားတွင် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်
ရှိနေ၏။

သူတို့၏ ဟန်ပန်အမူအရာများကြည့်၍ ပြောရမည်ဆိုလျှင်
ကျော်ကြီး ရှိနေသည်ကို သဘောကျ ကျေနပ်နေကြပုံပဲဗျာ

ကျော်ကြီး၏ ခြေထောက်အနာကို ဆေးလိမ်း၍ပေးနေကြ၏။ နှစ်သိမ့်စကားပြောဆိုနေကြပုံ ရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ဖြစ်နိုင်လေ၏။

သို့မဟုတ်...

‘အားနာလိုက်တာဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က လူကြီးကို ပြောလိုက်၏။

‘ဘာကိုလဲ’

‘ဪ... ဟိုလေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပါလာတဲ့ မိတ်ဆွေလေးက လူငယ်မဟုတ်လား၊ သည်မယ်ကလည်း အပျိုလေးတွေရှိတယ်ဆိုတော့...’

‘အေး... ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ငါ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီလေ’

‘အလို... နို့ဖြင့် ပြောပါဦးဗျာ’

‘မင်းတို့ ဟောဟိုကတဲမယ် သွားနေကြချေ’

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တဲဟောင်းတစ်လုံး ဖြစ်ချေ၏။ သူတို့နှင့် မဝေးကွာလှချေ။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ကျော်ကြီး၏ အခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။ ခြေထောက်ကြီး အလွန်ရှောင်ကိုင်နေပါကလား။ မိန်းမပျို နှစ်ယောက် ကျော်ကြီးကို ဆေးစည်း ပတ်တီးချည်ပြီးချိန်တွင်...

‘ကျွန်တော်တို့ ဟိုတဲသွားကြစို့’

‘ရှင်...’

‘ဟင်...’

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် တအံ့တကြဲဖြစ်သွားပုံရ၏။ လူကြီးတို့ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းပြသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

သို့ဆိုတော့ မိန်းမပျိုသုံးယောက်သည် ထိုတဲအတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။

ကျော်ကြီးက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

‘ကဲ... လာ... ဟိုဘက်တဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားအကြမယ်၊ မင်း ခြေထောက်သက်သာမှ သွားကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျော်ကြီးကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

‘ရတယ်’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျော်ကြီးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲကာ ထိုတဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျော်ကြီး ခြေထောက်လွန်မင်းစွာ နာနေတာကလား။

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ... ဆေးလည်း ထိုးလို့ရမယ် မထင်ဘူး’

သို့ ပြောလာသည့် ကျော်ကြီးကို ကျွန်တော် ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်၏။ လွန်မင်းစွာလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

သူဘာသာ မြို့ပြမှာနေခဲ့လျှင် အကောင်းသား။

ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်တိုး ဆေးကြောင့်လေး ဆိုသည့်
ကိန်း ဖြစ်နေပါကောလား။

တောအတွေ့အကြုံရလိုသည့် စိတ်အပန်းပြေလိုသည်ဆို
တော့ ကျွန်တော်တို့က ကျော်ကြီးကို ခေါ်လာခဲ့ကြသည်ကိုး။

ကျွန်တော်တို့ကြောင့် သူ ဒဏ်ရာအနာတရ ရခဲ့လေပြီပဲ။

သူ လွန်မင်းစွာ အားငယ်နေပေရောမည်။ သို့ကြောင့်...

‘ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော် သည်လိုလုပ်ချင်တယ်’

‘ပြောလေ’

သူစိတ်ချမ်းသာမှုကို လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်။

‘ဆက်ပြောပါဦး’

‘သည်တက ကလေးမလေးတွေ ကြည့်ရတာ ကျော်ကြီး
အပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိနေပုံပဲဗျ။ ကျော်ကြီးကို သူတို့နဲ့ နှစ်သိမ့်မှု
ပေးနိုင်လျှင် ကျော်ကြီး ဒဏ်ရာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားနိုင်
လိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော်ပြောသည့် စကားအဓိပ္ပာယ်ကို
ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလေသည့် မသိ။ ပြုံးစိစိ မျက်နှာပေး
ဖြင့် ကြည့်လာချေ၏။

‘မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရှိချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊
သည်ကိစ္စက အဓိက ငါတို့ခွေးကြောင့် ဖြစ်လာတာ၊ နို့ကြောင့်
မင်းတို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ရပါစေမယ်၊ လတ်တစ်လော သည်
မယ်ပဲ နားနေကြလေ၊ သူ သက်သာလေမှ ခရီးဆက်ကြချေပေါ့’

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်အချိန်က အနားရောက်နေလေ
သည် မသိ။ ထိုလူကြီးက သို့ ပြောလေမှ သိလိုက်ကြတော့၏။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြန်သည်တွင် ထိုလူကြီး ပြုံး
လာချေပြန်၏။

‘ကဲ... မင်းတို့ နားနေကြချေ၊ ရေမိုးချိုးချင်လျှင် တဲ
နောက်ဘက်ကိုသွား၊ ချောင်းရှိတယ်’

‘စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ လာပြောမယ်၊ နို့မှမဟုတ် ပို့
ပေးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ထိုလူကြီး ထွက်သွားလေ၏။

‘ဘယ်လိုသဘောရသလဲ’

‘အင်း... အခြေအနေ ကောင်းပါလိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး တံပေါ်တွင် လှဲချလိုက်လေ
၏။

‘ခဏနားပြီး ရေသွားချိုးကြမယ်’

‘ကောင်းတယ်’

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ရေချိုး
ဆင်းရန် တာစုံလိုက်ကြချေလေပြီး...

‘ကိုကျော်ကြီး... ခင်ဗျား နေရဲလား’

‘ဟာဗျာ... နေရဲပါတယ်၊ သွားကြပါ၊ ကျွန်တော့်ခြေ
ဆောက်အနာက သက်သာသလိုလိုတော့ ရှိသားကလား၊ ဘာဆေး

တို့က လိမ်းကျံပေးကြတာလဲ မသိဘူး’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျော်ကြီး၏ ခြေထောက်
ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။ အနံ့ခံကြည့်လိုက်၏။

“ကိုလင်း ဒါ သစ်မွေးပင်အခေါက်ကို ကြိတ်ပြီး အုံပေး
ထားတာ မဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မျက်မှောင်ကြွတ် အနံ့ခံလိုက်လေပြီး...

“ဟုတ်လိမ့်မယ်... နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျော်ကြီး နက်ဖြန်
လောက်ဆို အတော်ကလေး အခြေအနေကောင်းနိုင်တယ်”

“အဲလိုပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျော်ကြီး ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျွန်တော်
ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

“တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ကျော်ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျား
ကြည့်ရတာ ကလေးမနှစ်ယောက်ကို မျှော်နေသလိုပဲ”

လို့ ပြောလိုက်၏။

“သူ ကျွန်မတို့ကို မျှော်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့
လာနေတာတွေ့လို့ ကြည့်နေတာဖြစ်မှာပါ”

အလိုလေးဗျာ... အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ပါကလား။

ဘယ်လိုက ဘယ်လို နောက်သို့ ရောက်လာကြပါလိမ့်။

“ဦးကြီးတို့ ရေသွားချိုးတုန်း သူ့ကို ကျွန်မတို့ ကြည့်ထား
ပါမယ်”

“မြန်မြန်ချိုးကြနော်၊ ဦးကြီးက ထမင်းစား ခေါ်ခိုင်းလိုက်
တယ်”

သို့ ပြောလည်းပြော၊ ကျော်ကြီးနားသို့လည်း ကပ်သွား

ကြတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်ယှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးလိုက်ကြချေပြီး ဆေးနတ်
ကိုယ်စီယူ၍ ချောင်းဘက် ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တဲနောက်ဘက်တွင်
ချောင်းရှိသည်ဆို၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်ဆိုငြား ချုံနယ်ထူထူ ကြော
စွယ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့လည်း အာရုံစိုက်ကြည့်
လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် နံဘေးတစ်ဝိုက်မှနေ၍
တစ်စုံတစ်ဦး သို့မဟုတ် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ခြေရာခံ
လိုက်လံနေသည်ဟု ထင်သောကြောင့်ပင်...

“ကိုလင်း သတိထားမိလား”

“အင်း...”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပေမည် ရှေ့သို့သာ အာရုံစိုက်
တောတိုးသွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်သာလျှင် ဘာရယ်သိ
လို့တော့ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ...

“ဟင်...”

လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်
လျှောက်လာလေ၏။ ထိုသူ ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ၏
အန္တရာယ်ကို ရှောင်ထွက်လာပုံ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က
ထိုလူကို ရပ်စောင့်နေလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားကြမှာတုံး”

သို့သာ မေး၏။ သူ၏စိတ်များသည် ကျွန်တော်တို့ထံတွင်
မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်သို့သာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ဦး

တစ်စုံတစ်ရာကိုသာ ပူပန်နေဟန်ဖြစ်သည်ကြောင့်...

‘ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေတာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်သားလေးကို တွေ့လိုက်ကြသလား’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘ကျုပ်သားလေးလေ သံချောင်းတဲ့၊ တွေ့လိုက်ကြလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တွေ့ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်’

‘အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် ညာပြောရမှာတုံး၊ တွေ့လျှင် တွေ့တယ်၊ မတွေ့လျှင် မတွေ့ပေဘူးပေါ့’

ကျွန်တော်က မကျေမနပ် ပြောလိုက်၏။

‘သည်ဘက်ပြေးလာတာပဲ လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်’

‘ခု ပြောနေပြီပဲ၊ မတွေ့ပါဘူးဆို’

‘အဲလိုဖြင့်လည်း ပြီးရောဗျာ’

‘နို့... နေပါဦး၊ ခင်ဗျားသားနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်

လူကွဲသွားရတာတုံး’

သို့ ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု လှမ်းမေးလိုက်သည်တွင်

ထိုလူက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

‘ခင်ဗျား တကယ်မသိတာလား’

‘ဘာဗျ’

‘ကျုပ်သားနဲ့ ကျုပ် လာခဲ့ကြတုန်းက တူတူဗျ၊ ကျုပ်တို့

သားအဖ တူတူလာကြရင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး၊ ကျုပ်ထင်တယ်၊ အတန်ကြာကြာ မေ့နေတာလား မသိဘူး၊ ကျုပ် သတိရတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်ခုံကြီးရယ်၊ ကုန်းရုန်းထလိုက်ပြီး သူ့ကိုရှာကြည့်တော့ မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ အဲ... တစ်ခုသိတာ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်နဲ့အတူ လူတော်များများ ရှိကြတယ်၊ သူတို့လည်း ကျုပ်လို ခရီးသွားပဲထင်တယ်၊ နေပါဦး... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လည်း ပါပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ပြောစမ်းမှန်မှန်၊ ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားတို့ခေါ်သွားပြီး ဂုဏ်ထားတာမဟုတ်လား’

အလိုလေးဗျာ... နေရင်း အမှုပတ်ရချေပြီကော။

‘ခင်ဗျားလူ မှားနေပြီ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ရှေ့ဆက်သွားလေတော့၏။

‘အေးဗျာ... ကျုပ် အမှတ်မှားတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ နို့ဖြင့်

ခွင့်လွှတ်ချေဗျာ’

သို့ ပြောပြီး ချက်နှာကို တစ်ဖက်လှည့်လိုက်၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာသို့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလေ၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်၊ ဟိုမယ် အဲဒါ ကျုပ်သား’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း မြင်လိုက်၏။ လင်း

မြင့်လှိုင်လည်း မြင်လိုက်၏။ ထိုလူသည် သို့ပြောပြီး နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားချေတော့၏။

‘ကိုလင်း... လုပ်ပါဦး’

သို့ ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်

သည် ထိုသူ ပြေးသွားရာ လမ်းကြောင်းရှေ့သို့ သူ၏ ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်ကို ထိုးချိန်၍ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပစ်ချလိုက်ချေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

‘ဟာ...’

‘ဒါ ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ချက် လွဲချော်ခြင်းမရှိလေသဖြင့် ပြေးသွားသူသည် ရုတ်ခြည်း တအံ့တသြဇာဖြင့် ပြေးလွှားခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လေပြီး...

‘ကျုပ်သားကို တွေ့တော့လည်း ခင်ဗျားက ပစ်သတ်လိုက်တာယ်လား’

သို့ မျက်တောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်၍ ပြောလာချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားတော့မည့်ဟန်ပင်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကြားမှ ဝင်ရပ်လိုက်ကာ...

‘ခင်ဗျားအတွက် သူက ပစ်လိုက်တာလေဗျာ’

လို့ ရှင်းပြလိုက်၏။

သို့ဆိုတော့မှ ကိုလင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

‘လူသတ်သမား’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်လေပြီး...

‘ခင်ဗျား သားဆိုတဲ့သူက ခင်ဗျားကို သတ်တော့မှာ’

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး’

သူက ပြန်မေးလာချေ၏။

‘လာ... လိုက်ခဲ့ချေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့လက်ဆွဲခေါ်သွားကာ သူ၏ပစ်မှတ် နေရာသို့ ကပ်သွားလေ၏။

‘တွေ့ပြီလား၊ ဒါ ခင်ဗျားသားလား’

ထိုသူသည် မြေပေါ်တွင် တစောင်းလဲကျနေသည့် အရာကို ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘သည်ကောင်ကြီးက ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာတာတုံး’

ပြောလေသဖြင့်...

‘ခင်ဗျား သဘောပေါက်သွားပြီပေါ့’ လို့ ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့ ရေသွားချိုးကြမှာ၊ ခင်ဗျား အဲဒီကောင်ကြီးကို ယူသွားချေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး ချောင်းရှိရာသို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်နောက်လိုက်သွားတော့၏။

ထိုသူသည် တစောင်းလဲသေနေသော အစွယ်ကားကား ဆောဝက်ဘက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လေပြီးနောက် မနိုင်မနင်း ကောက်ထမ်းကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုသူကို ဘယ်မှာ သတ်မှတ်ဆက်ဆံရမည် မသိပါတော့ချေ။

‘ကိုလင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ’

ချောင်းတွင်းရောက်သွားသည်တွင် ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်မမှန်တဲ့သူ ဖြစ်မပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့သာပြော၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ် ဟိုလူကြီးဗျ’

ကျွန်တော်က ချောင်းအောက်ဘက် ရေစီးထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သို့ ပြောလိုက်တော့၏။

‘တဲရှင်လူကြီးပေဗျ’

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ရေချိုးနေတာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး’

သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေချိုးခြင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ပြုနေခြင်းပင်။ တစ်ချက်တစ်ချက်သာလျှင် တဲရှင်လူကြီးထံသို့ လှမ်းကဲကြည့်နေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘ဗွမ်း...’

‘ဟာ...’

‘အလို...’

သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း ရေပြင်သို့ ခဲလုံးကြီးတစ်လုံး ကျလာလေ၏။ ဘယ်သူပစ်ချတာပါလိမ့်။

ချောင်းကမ်းပေါ်တွင်လည်း လူရှိပုံမပေါ်။

တောတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။

မည်သည့်အရိပ်အယောင်မျှလည်း မတွေ့မိပါချေ။

ကျွန်တော်သည် ရေထဲကျသွားတဲ့ ခဲလုံးကြီးကို သွားကောက်ရန် နေရာမှသွားလိုက်၏။

‘ဟင်...’

‘ကိုလင်း ရေထဲမယ် ခဲလုံးကြီးလည်း မရှိဘူး’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

ကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်က သဘောကျ၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

‘ဘာလိုတဲ့’

ကျွန်တော်က မလုံမလဲ မေးလိုက်၏။

‘တောခြောက်တာပေါ့ဗျာ’

ဟုတ်ပါကောလား။ သည်တောမှ ကျွန်တော် သတိထားမိပါကောလား။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တဲရှင်လူကြီးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

‘အလို...’

တဲရှင်လူကြီး မရှိတော့ပါကလား။ သူ ချောင်းထဲဆင်းပြီး ချိုးလေသည်လည်း မဟုတ်။ ဘာဆင်းလုပ်တာပါလိမ့်။

‘ဟိုလူကြီး မရှိတော့ဘူး’

‘တဲပေါ် ပြန်သွားပြီပေါ့ဗျာ’

‘ကျွန်တော်တို့လည်း သွားကြစို့၊ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်လာကြပြီ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းမှ တက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ တဲနားရောက်လှတွင်...

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် တဲပေါ်တွင် မှောက်ခုံကြီးဖြစ်နေ
ပါကလား။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

ဟို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိ
ပါချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျော်ကြီးထံ ပြေးသွား
လိုက်ကြ၏။

‘ကျော်ကြီး၊ ကျော်ကြီး၊ ကျော်ကြီး’

‘ဟာ...’

သတိလစ် မေ့မြောနေပါကောလား။

ကိုယ်တို့ညည်း ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေလေ၏။

‘တောက်... သည်ကောင်မတွေ ကျော်ကြီးကို ကြည့်
ထားပါ။ မသိဆိုပြီး ဘယ်ထွက်သွားကြလဲ မသိဘူး။ ကျော်ကြီးကို
သတို့ ဘာလုပ်သွားကြလဲ မသိဘူး’

ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... တယ်ဟုတ်ပါ

ကလား။ ကျွန်မတို့ကပဲ သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့၊
အဖြစ်မှန်မသိဘဲ ရမ်းသမ်းမပြောကြပါနဲ့ရှင်’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့

နောက် ရောက်နေလေသည် မသိပါချေ။

‘နို့ဖြင့် ပြောလေ၊ သူ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး၊ ညည်းတို့
ပဲ စိတ်ချလက်ချ သွား၊ ကြည့်ထားပေးပါမယ်ဆို၊ ခုတော့ ဘယ်လို
ဖြစ်တာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က လေသံအေးအေးဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ညည်း ပြောလိုက်အေ’

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ထဲမှ ဆံပင်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီးက
ကုပ်ဝဲဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးကို ပြောလိုက်၏။ ပြီး ကျော်ကြီးကို
မကျေမနပ် ကြည့်နေလေသဖြင့် ကျော်ကြီးနှင့် သူ ဘာတွေဖြစ်နေ
ပါလိမ့်ဟု တွက်မိချေလေ၏။

ဘုရားရေ... ကျော်ကြီး ဘာတွေအဖြစ်ပြုလိုက်မိတာ
ပါလိမ့်။

‘ကဲ... ပြောကြလေ’

ကျွန်တော်က သိလိုစိတ် ပြင်းပြလာပြီဖြစ်၍ မေးလိုက်
၏။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက်သည် အနာတရဖြစ်သွားသော
ကျော်ကြီးကို ဂရုတစိုက် ရှိကြချေ၏။

ကျော်ကြီး အနာရရှိကြောင့် မိန်းမ၏။ သူနား မိန်းမပျို
နှစ်ယောက် ဝိုင်းနေခြင်းနှင့် ပြုစုနေခြင်းကို သူ အတွေ့အထူး
ခံစားမှုမရှိပါချေ။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက် အမြင့်ကတော့ အင်မတန်ပျော့
လေသည့် လူပေပေါ့။

‘ဟဲ့... ဟုတ်ကော့ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား’

ဆံပင်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီးက မေးလိုက်၏။

‘အသက်ရှူနေပါသေးတယ်’

ကုပ်ဝဲဆံပင်နဲ့ အမျိုးသမီးက ကျော်ကြီးကို ရော့ရှေ့ကြည့်တာ ပြောလေ၏။ ဆံရှည်ဖြင့် အမျိုးသမီးကမူ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် အကြီးဖြစ်ချိမ့်မည်။

‘နေဦး... ငါ သူ့ အသက်ရှိသေးလား ကြည့်ချေဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ကျော်ကြီး၏ နှလုံးသားရှိရာ ရင်အုံသို့ သူမ၏မျက်နှာဖြင့် တစောင်းကပ်လိုက်၏။

အသက်ရှူနေတာ နှလုံးခုန်နေသေးတာ စမ်းသပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကုပ်ဝဲက စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေလေ၏။

‘ဟာ...’

‘ဟာ...’

‘မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ’

သူတို့ ထင်မှတ်မထား။ ကျော်ကြီးသည် မေ့မြေ့ချင်ဟန်၊ သေနေဟန် ဆောင်နေခြင်းပါကလား။ ဆံရှည်မက သူ့ရင်ဘတ်သို့ ခေါင်းအပ်လိုက်သည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆံရှည်မကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကျပ်စွာဖက်လာချေပြီး မျက်နှာချင်းကပ် နှမ်းရှုပ်လာပါကောလား။

‘အိမ်ရှင်တွေကို စော်ကားတာပဲ’

‘အခွင့်ကောင်းယူတာပဲ’

‘တဏှာကောင်ပဲ’

သို့ ပြောဆိုလျက် ကျော်ကြီးကို ဝိုင်း၍ ရိုက်ပုတ်ကြလေ၏။ ခြေသလုံးသားကို ကန်ကျောက်ကြလေ၏။

‘အား...’

‘အား...’

ကျော်ကြီးက လက်ရှိ မစွမ်းမသန်ပေပဲ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ကျန်းကျန်းမာမာ၊ သန်သန်စွမ်းစွမ်းဆိုတော့ နောက်ဆုံး ကျော်ကြီးတစ်ယောက် တပေါ်မှလွင့်ထွက် မြေပေါ်သို့ မှောက်လျက် သား ကျသွားရှာချေ၏။

အလိုလေးဗျာ... ဘုရားရေ။ ကျော်ကြီး လွန်တာပါလား။ သို့ကြောင့်...

‘ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို တောင်းပန်လိုက်ရချေ၏။

‘ရှင်ကရော’

‘ဗျာ... ခြေ... ဟုတ်ကဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့ဘယ်လိုဆန္ဒနဲ့တော့ အလို စော်ကားမော်ကား မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ နို့ပမင်လို့ ခင်ဗျားတို့ပြောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ သည်ကိစ္စ ဦးကြီး သိသွားသေးလား’

သို့ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလေသည်ကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြချေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဦးကြီးက ငါတို့အတွက် အားကိုးရာပဲဟ၊ ဘာလဲပြောပြော ဦးကြီး အားကိုးရကြောင်း အပါးကို ပြန်ပြောလေ့မယ်’

သို့ ဆဲပင်ကုပ်ဝဲနှင့် အမျိုးသမီးက ပြောလေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဦးကြီး လုံးဝမသိသေးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ကလည်း ဧည့်သည်ဆိုတော့၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ခွေးကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့၊ အင်းလေ... သူလည်း သတိလစ်တုန်း ဖြစ်သွားလို့နေမှာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါရဲ့၊ ရှင်ဇော်... သည်လိုမျိုး ထပ်မလုပ်ဖို့ ရှင်တို့ပဲပြောတော့ချေပေါ့၊ ခုတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပါတော့မယ်၊ ကဲ... ကဲ... သူ့ကို တပေါ်ပြန်တင်ထားခဲ့ချေ၊ ပြီး ထမင်းသွားစားရအောင်’

‘ဟုတ်’

‘နို့... သူကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ခွင့်လွှတ်ပြီပဲရှင်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ကျွေးလိုက်ပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများ ဝတ်လိုက်ကြပြီးနောက် သူမတို့နဲ့ ထမင်းစားလိုက်သွားကြ၏။

ကျော်ကြီး မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကြား ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

‘ကျော်ကြီး မင်းစိတ်ကို ထိန်းပါ၊ အမှားမလုပ်မိပါစေနဲ့’

သို့ ကျွန်တော်က အနားကပ်ပြောခဲ့လေ၏။

‘ဘာ... ဘာ... ဘာ...’

ကျော်ကြီးသည် ကျွန်တော်စကားကြောင့် တအံ့တသြဖြင့် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ချေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျော်ကြီးသည် သူ ဘာလုပ်ခဲ့သည်၊ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိသလိုပါပဲကလား။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် ထမင်းစားဖို့ရာ ရှေ့ဘက်တဲသို့ လာခဲ့သည်တွင် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်အား သို့ ကျော်ကြီးကိုကပ်ကာ သတိပေးလေသည်တွင် ကျော်ကြီးတစ်ယောက်သို့ ဘာမှမသိသလို၊ မလုပ်ခဲ့သလို ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က...

‘ကိုပိုက်ရယ်... တကယ်ပဲ အဲလို ကျော်ကြီးက လုပ်နေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နို့ဖြင့် စဉ်းစားစရာပေပဲဗျ၊ ကျော်ကြီး ကြည့်ရတာ သည်လောက်ဒဏ်ရာလေးနဲ့ စိတ်ဖောက်ပြားသွားပုံလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျော်ကြီးက အဲလိုစိတ်မျိုး မရှိလောက်ပါဘူး’

‘ပြောတတ်ပေဘူးဗျ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးတဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထမင်းဟင်းခူးခပ်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

‘လာကြကွယ့်၊ စားကြချေ’

‘နည်းနည်းသောက်လို့ ရမလား’

‘ရတာပေါ့’

ကလေးလေးနှစ်ယောက်လည်း မရှိလေခြင်းကြောင့်
လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထမင်းမစားမီ ဝီစကီ သောက်
လိုက်ကြ၏။ ဟင်းကတော့ ဝက်သားဟင်းပင် ဖြစ်ချေ၏။

ချက်ထားသည်မှာလည်း မနေ့ကအတိုင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းပွဲမှ အနံ့အသက်တစ်မျိုး ရလိုက်
သည်ကြောင့် စူးစမ်းလိုက်၏။

ချဉ်စုပ်စုပ်အနံ့ ဖြစ်၏။ ဘယ်ကပါလိမ့်။

ကျွန်တော် ထမင်းပန်းကန်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
အငွေ့တထောင်းထောင်းတော့ဖြင့် ထနေ၏။

ကျွန်တော် ဟင်းပန်းကန်မှ ဝက်သားတစ်ဖက်ကိုဖဲ့၍
ပါးစပ်တွင်း သွင်းလိုက်၏။

‘အား...’

ဟင်းဖတ် လျှာပေါ်ရောက်သွားသည်နှင့် ထူးခြားသောရနံ့
နှင့် အရသာကို ရလိုက်၏။

‘ဖွီးလ်...’

ကျွန်တော် မမျိုသိပ်နိုင်တော့ချေ။ ကပျာကသီ ထွေးထုတ်
လိုက်မိ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

တော်သေး၏။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းပိုင်းတွင် တဲရှင်
လူကြီး ရှိမနေပေလို့။ သို့ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့အပြုအမူကို ထိန်း

ရပေလိမ့်မည်။ ခုတော့ ထိုတဲရှင်လူကြီးမရှိ၍ တော်သေးတော့၏။

‘ဟင်း သိုးနေတယ်’

‘ပြန်နွေးလိုက်လို့ ဖြစ်မယ်’

‘သောက်ပြီးလျှင် စားကြချေကွာ’

တဲရှင်လူကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဖြင့်
မေးလိုက်၏။

‘တခြားဟင်းနဲ့ စားပေါ့ဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဖြီးစလွယ်ပြောလိုက်ပေမည် ထမင်းပိုင်း
တွင် ထိုဝက်သားဟင်းအပြင် ငါးပိရည်တစ်ပန်းကန်၊ အတို့အလို့ငှာ
ဘူးသီးပုပ်လေးများကို ပြုတ်ထားခြင်းသာ ရှိချေ၏။

ငါးပိရည် တို့စရာနှင့်စား၍လည်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ထို
ဟင်းသိုးကြီးရနံ့ကြောင့် မည်သို့ စား၍ဝင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

ထိုတဲရှင်လူကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေရာမှ...

‘ကြွက်သားစားတယ် မဟုတ်လား’

သို့ပြော၍ အင်ဖက်ဖြင့်ထုပ်လာသည့် ကြွက်သားမီးကျပ်
တိုက်ကို ထုတ်ပေးလာသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားရ၏။ သို့ပေ
မည် ထိုကြွက်မီးကျပ်တိုက်သည် သွေးစသွေးနုတို့ ရှိနေသေးသဖြင့်
မိတ်ပျက်ရပြန်၏။

သို့ငြား သိုးနေသော ဝက်သားထက်စာလျှင် တော်စေ
သေးတော့၏ဟု တွက်လိုက်ကာ ထိုကြွက်သားပေါင်တစ်ချောင်းကို

ဆွဲဖွဲယူလိုက်၏။ ပါးစပ်တွင်း တစ်ခါတည်း ထည့်မြည်းစမ်းလိုက်
၏။ အသားကျက်ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။

‘ကိုပိုက် ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက် အမြည်းလေးစား
လျှင်မြင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးတိုးကပ်ပြောလာ၏။

ဟုတ်ပါကလား။ သို့ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့်-

‘ဦးကြီး... ကျွန်တော်တို့ ဆာလည်း မဆာသေးဘူး၊
ထမင်းစားရတာလည်း ငြီးငွေ့တယ်၊ အမြည်းစားအရက်သောက်
လုံလောက်ပါတယ်’ လို့ ပြောလိုက်၏။

လူကြီးက မျက်နှာပင့်ကြည့်လာ၏။

‘ဘာလဲ... ဟင်းချက်မကောင်းလို့လား’

‘အာ... ဟုတ်ပါဘူး’

‘ဟင်းက မွှေးနေတာပဲကလား’

အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ဟင်းသိုးပန်းကန်ကို
ကြည့်ပြောလာသဖြင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ကို သက်သက်မဲ့ လှောင်ပြောင်ပြောနေခြင်း
လည်း မဖြစ်နိုင်။ သူ့ကိုယ်၌ သဘောကျနေပုံပင်။ ဘယ်လိုကြီး
ပါလိမ့်။

‘မှန်း...’

‘ရွစ်...’

‘ဖွီးလ်... ရုလွတ်... ရုလွတ်...’

အလိုလေးဗျာ... ထိုတရုတ် လူကြီးသည် ဝက်သားဟင်း

နံစော်စော်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားနေပါကောလား။

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်’

သို့လည်း ပြောကာ ဇွန်းကိုကမ်းပေး၏။

‘ရတယ် ဦးကြီး၊ နောက်တော့ ခပ်စားပါ့မယ်’

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ဝီစကီတစ်ငုံ မော့သောက်
လိုက်၏။ သို့ လူကြီးကျေနပ်အောင် အရည်အနည်းငယ်ခပ်၍
သောက်လိုက်၏။

အော့အန်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားပေငြား အောင့်နေလိုက်ရပြန်
၏။

‘ကောင်းတယ်ဟုတ်လား’

‘အာ... ကောင်းပါတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ထိုလူကြီး မပြောမီ တစ်ဇွန်းခပ်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်တော့ ဒုက္ခ။ ဇွန်းထဲတွင် အတုံးကြီး
ကြီးပါလာ၏။ သူ တကယ်စားနိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တသြကြည့်မိ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလာချေ၏။

မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြီး ကျွန်တော် ကြည့်နေလေ၏။

အလိုလေးဗျာ... လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထို အသား
တို့ကို အားပါးတရနှင့် ဆယ်ယူလိုက်ပေမင့် ထိုလူကြီးအလစ်တွင်
တဲအောက်သို့ ပစ်ချလိုက်တော့၏။

ဒုက္ခပါပဲ။ ထိုလူကြီး သိသွားလျှင် စိတ်ဆိုးပေလိမ့်မည်။

နလို ပစ်ချတုန်း မမြင်ပေမင့် ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါလှည့်လှည့်

ဝက်သားဟင်းများ တဲအောက်တွင် ဗရပွဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည်
တွင် ထိုတဲရှင်လူကြီး သို့မဟုတ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တွေသွား
ခဲ့ပါက ပြဿနာပင်။

သို့တွက် စိုးရိမ်ပေမင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော် သည်
သို့ နီးကပ်နေသည်ကို သိလေသဖြင့် လူကြီးအလစ်တွင် မျက်နှာ
ရိပ် မျက်နှာကပ်ပြ၍ တဲအောက်သို့ ကြည့်စေသည်။

အလိုလေးဗျာ... တယ်ဟုတ်ပါကလား။ တဲအောက်တွင်
ကျော်ကြီးကို ကိုက်လိုက်သည့် ခွေးညိုကြီး ရှိနေပါကလား။ ထို
ခွေးညိုကြီးက လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်ချသော အသားများကို မြိန်ရှက်
စွာ ကောက်ယူစားနေပါကောလား။

‘ထမင်းမစားလျှင်လည်း အရက်နဲ့မြည်းကွာ၊ အကုန်သာ
စားလိုက်ကြ၊ ငါတို့အတွက် ရှိသေးတယ်’

သို့ တဲရှင်လူကြီးကတော့မူ သဒ္ဒါတရားတော့ အရှိသား
ကလား။ သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ထိုလူကြီး ကျေနပ်လောက်အောင် ပန်းကန်ထဲရှိ ဝက်သားတို့ကို
အပြတ်ရှင်းပစ်နိုင်တော့၏။ တဲရှင်လူကြီးက ကျွန်တော်တို့
ထမင်းဝိုင်းတွင် တောက် လျှောက်ထိုင်နေခြင်းမဟုတ်၊ ထသွား
လိုက် ပြန်လာထိုင်လိုက် ပြုနေခြင်းကြောင့် တော်ပေသေးတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စားသောက်ပြီးဟု ပြောရ
အောင် ဝီစကီတစ်ပြား ကုန်သည်တွင် ထိုတဲရှင်လူကြီးနှင့် စကား
စမြည်ပြောကြပြီးနောက် မိမိတို့ တည်းခိုသည့် တဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့
၏။

အလိုလေးဗျာ... တဲတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မရှိ
ကြပါကလား။ ကျော်ကြီးတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်
လို့နေချေ၏။

မိန်းမပျိုသုံးယောက် ကျော်ကြီးကို ဆန်ပြုတ်ကျွေးပြီး
နောက် ပြန်သွားကြပြီ ထင်ပါရဲ့။

‘ကိုလင်း... ကျော်ကြီးကို လာကြည့်ချေစမ်းဗျာ’
ကျွန်တော် ကျော်ကြီးနားရောက်၍ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်မိ
သည်တွင် တွေ့လိုက်ရသည့် အနေအထားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို
ပြောလိုက်၏။

‘ဘာတုံးဗျ’

ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင် အနားရောက်လာ၏။

‘ဟင်... သူလည်တိုင်မယ် အနီစက်လေးတွေပါကလား။

မှန်း...’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျော်ကြီး၏လည်တိုင်ကို
အနားကပ်ကြည့်လေပြီး ညင်သာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်လာလေ၏။

‘ဟာ... သွေးစို့ထွက်လာပါကလား’

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေခြင်း မဖြစ်နိုင်။ သတိ
သစ်နေခြင်းပါကလား။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကပျာကသီ ပွေ့ထူလိုက်၏။ မျက်လုံး
စွင့်လာ၏။ သို့ပေမင့် ဖျော့တော့တော့ရယ်။

‘ကျော်ကြီး ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ ခေါင်းခါပြဲ
၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုဟန်လည်း ဖြစ်ချေ၏။

“ကိုလင်း၊ သူလည်ပင်းက သွေ့စို့ထွက်တာ အဆိပ်ရှိတဲ့
သတ္တဝါလေးတစ်ကောင် သို့တည်းမဟုတ် ကင်းကိုက်တာ ဖြစ်မှာ
ပါ။ စိုးရိမ်စရာတော့ သိပ်ရှိမယ်မထင်ဘူး။ သူ့ခြေထောက်အနာ
ကြောင့် အများကြီးတာ ဖြစ်မယ်၊ အားရှိအောင် အိပ်လိုက်ပါစေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်
ကျော်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲသိပ်လိုက်ပြန်၏။

ကျော်ကြီး ခေါင်းတစ်ဖက်စောင်း ငြိမ်သွား၏။ သူ လွန်
မင်းစွာ အားနည်းနေလေသဖြင့် အိပ်ချင်နေသည်လား မသိပါချေ။

“သည်ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ကျော်
ကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့တုန်း ခုလိုဖြစ်ရတာများလား”

“ကျော်ကြီးကို ခေါ်လာခဲ့မိတာ မှားပြီထင်တယ်”

ကျွန်တော်က တောအတွေ့အကြုံမရှိသော ကျော်ကြီးကို
ခေါ်လာခဲ့ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတော့၏။

“ကဲ... ကိုပိုက် နားချေဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း နားချေ
ဦးမှပဲ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် နားနားနေနေ
နေလိုက်ကြ၏။ သို့ရှိစဉ်...

“အား...”

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်
သံကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျော်ကြီးနားသို့

သွားလိုက်ကြ၏။ စောစောကလို မဟုတ်တော့ပါကလား။ သတိ
ပြန်ဝင်လာပုံပင် ဖြစ်၏။ သို့ပေမည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့်
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေလေပြီး...

“ဟိုနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

မေးလာလေ၏။

“သိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကို ဆန်ပြုတ်တိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျန်
တယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထမင်းသွားစားကြတယ်”

“အတော်ယုတ်မာတဲ့သူတွေ၊ အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်း
တယ်”

အလိုလေးဗျာ... ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ဘယ်ထွက်
မပျိုနှစ်ယောက်ကို သို့ပြောနေတာပါလိမ့်။

“ကျော်ကြီး စိတ်ထိန်းစမ်းပါဦးလေ၊ သူတို့က မိန်းမပျို
တွေပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ပုံတွေလည်း မမြင်
ဘူး။ သူတို့တွေ လူရည်သန်လေးတွေပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ကျော်ကြီးက
ကျွန်တော်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာချေပြီး...

“ဆရာပိုက် ဘာမှမသိပါဘူး၊ နောက်ကို ကျွန်တော်ကို
တောင်းတည်း သူတို့နဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့ဗျာ လို့ ပြောလာလေ၏။

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်တဲ့”
လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကို ဘာတွေကျွေးတယ် မသိဘူး၊ အနံ့အသက်
မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ မစားမနေရ အတင်းကျွေးတယ်”

တစ်လုပ်၊ နှစ်လုပ်သာ စားရသေးတယ်။ မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်လေ။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်လှပျော်ခင်မယ်ကင်းထိုးခံရသေးတယ်။ မကြာခင် နုံးချည့်ပြီး ဘာမှမသိရတော့ဘူး။

‘ဟေ... ဘယ်နားလဲ’

‘လည်ပင်း’

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော် ထင်ထားသလို ကျော်ကြီး လည်တိုင်တွင် ကင်းထိုးခံရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကျော်ကြီးသည် ကင်းပြီးပုံရချေ၏။ အချို့ ကင်းကိုက်လျှင် ရောင်ကိုင်းလာတတ်၏။ ကျော်ကြီးကတော့မူ ကင်းပြီးသည်ကြောင့် လည်တိုင်ရောင်ရမ်းခြင်း မရှိပါချေ။ တော်သေးတာပေါ့။

‘နို့... ခင်ဗျားခြေထောက် သက်သာလား’

‘အင်း...’

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင် သူ့ခြေထောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။ စည်းနှောင်ထားသော ပတ်တီးစကို ဖြေကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... အလွန်အစွမ်းထက်သော သစ်မွေးပင် အခေါက်ပါကလား။ ကျော်ကြီး ခြေထောက် အကောင်းပကတိ အတိုင်း ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော် လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ချေပြီး ‘နာလား’ မေးလိုက်၏။

‘ဟင့်အင်း...’

‘နို့ဖြင့် ထူလမ်းလျှောက်ကြည့်စမ်း’

ကိုလင်း သို့ပြောပြီး ထူပေးလိုက်၏။

‘ဟင်...’

သူ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲကလား။

‘ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ’

‘နို့ဖြင့် နက်ဖြန်စောစော သည်ကနေ ထွက်ကြမယ်’

ကျွန်တော်က အစားအသောက် ချို့တဲ့လေခြင်းကြောင့် မြန်မြန်သွားလိုသည်ကြောင့် သို့ပြောလိုက်၏။

‘စောစောသွားချင်ပေမယ့် မင်းတို့ သွားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

အလိုလေးဗျာ... တဲရှင်လူကြီး ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို ရောက်လာတာပါလိမ့်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းကို မဖြစ်မနေ သွားကြရမှာ’

‘ဘာသွားလုပ်မှာတဲ့’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို သို့ တဲရှင်လူကြီးက မေးလေ၏။

‘မျောက်မြီးရှည်တွေ သွားပစ်မှာ’ အစချီ၍ ကျော်ကြီး ဆိုင်အတွက် မျောက်ချေးခါးများ စုဆောင်းလိုခြင်းကို ပြောလိုက်သည်တွင်...

‘မင်းတို့ထွက် ဒါက ဘာမှမပြောလောက်တဲ့ ပစ္စည်းပါဌာ၊ နို့... ငါမေးပါဦးမယ်၊ မင်းတို့ မုဆိုးတွေပဲ၊ ကတိုး သိလား’

‘ကတိုးကောင်ကို ပြောတာလား’

ထိုတဲရှင်လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်းပြလေ၏။

‘နို့ဖြင့် ဘာလဲ’

‘သမင်ကရတဲ့ ကတိုး’

သို့ တဲရှင်လူကြီးက ပြောသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က အားရစားသားဖြစ်သွားကာ ပြုံးလိုက်လေပြီး...

‘သိပြီ... သိပြီ၊ တန်ဖိုးကြီး ရှားပါး ကတိုးကို ပြောတာ လား’

‘မင်း သိနေပါကလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မင်း သိနေလျှင်ဖြင့် အထွေအထူး မပြောတော့ဘူး မင်း ကတိုးရအောင် မယူချင်ဘူးလား’

‘ဗျာ...’

လင်းမြင့်လှိုင် ထိုလူကြီးကို တအံ့တသြ ကြည့်လိုက်၏

‘ဦးကြီးမှာ ရှိတယ်လား’

ထိုတဲရှင်လူကြီးက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘ငါ့မယ် မရှိဘူး၊ ရှိတဲ့ သမင်ကောင်ကိုတော့ ငါ တွေ့တာမရှိ’

‘ဗျာ... တကယ်လား၊ ဘယ်မှာရှိတာတုံး’

‘မင်းတို့ နက်ဖြန်စောစော ခရီးထွက်မယ်ဆိုတော့ စာထပ်ပြောစရာ စကားရှိမှာတုံး’

သို့ တဲရှင်လူကြီးက ပြောလေသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင် တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွားဟန် ဖြစ်သွားချေပြီး...

‘ကိုပိုက် ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန် မသွားသေးဘူးဗျာ’

လို့ ကျွန်တော်ကို ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော် မခဉ်းအား တတ်အောင် ဖြစ်ရချေတော့၏။

ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ ကတိုးဆိုတာ ဘာပါလိမ့်။ လင်းမြင့် လှိုင်နှင့် ထိုတဲရှင်လူကြီး ဘာတွေသိကြလို့ ဘာတွေပြောနေကြပါ လိမ့်။ ခရီးသွားမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရအောင် သည်ကတိုးဆို တာ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ဆွဲဆောင်နေပါကလား။ ကတိုးဆိုတာ ဘာ ပါလိမ့်။

‘ဟိုဒင်း... ဟိုလေ... ဟို...’

ကျွန်တော်ကတော့မူ ထိုနေရာတွင် လုံးဝနေလိုစိတ် မရှိ ပါချေ။

‘ကိုပိုက် ကျွန်တော်တို့ သည်မယ် နောက်ထပ် သုံး၊ လေးရက်လောက် အောင်းနေကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အလွန်တန်ဖိုးရှိပြီး ရှားပါးတဲ့ ကတိုးဆိုတာကို ရနိုင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အားတက်သရော ပြောလာလေ၏။

‘ကတိုးဆိုတာ ဘာများတုံးဗျာ’

ကျွန်တော်က မသိသဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ် မယ်မဟုတ်လား’

ကျွန်တော် ကျော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်ကြီး သည်လည်း သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေလိုမည့်ပုံ မပေါ်ချေသော ကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျော်ကြီးက လင်းမြင့်လှိုင် အားတက်သရောဖြစ်နေသည်

ကို ကြည့်ပြီး အားနာလေသည်ကြောင့်လား မသိ။

‘ဆရာလင်း ဆန္ဒပါပဲဗျာ’လို့ ပြောလာသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေပြီး ထိုတဲရှင်လူကြီးဘက်လှည့်ကာ...

‘ဦးကြီး... ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီ သမင်ရှိတဲ့နေရာ ညွှန်နိုင်မလား’မေးလိုက်လေ၏။

သည်တွင် ထိုတဲရှင်လူကြီးက ရွဲ့ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘ကဲ... ဟိုမယ် ငါပြောတဲ့သမင်၊ ပစ်ပေရော’ဆိုပြီး လုပ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ သူသွားလာ ကျက်စားတတ်တဲ့နေရာကို လိုက်ပြမှာပေါ့၊ သည်လောက်တော့လည်း လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်’

သို့ ပြောလာသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘သည်လောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရပါတယ်’ ပြောလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကဗျာကသီပင် လင်းမြင့်လှိုင်နားကပ်၍...

‘ဖြစ်ပါ့မလား ကိုလင်းရဲ့၊ သည်တော သည်တောင်တွေ မယ် သမင်တွေ အများကြီးရှိနိုင်တယ်၊ အဲ... သမင်တိုင်း ကတိုးရှိတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်မျိုးပေါ့’လို့ သတိပေးပြောလိုက်၏။

‘အင်း... သည်ကိစ္စအတွက် ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘာမှပူစရာ မလိုပါဘူး ကိုပိုက်ရဲ့၊ တကယ်တော့ သမင်တိုင်းမှာ ကတိုးမရှိပါဘူး၊ ရှိလည်း ရှိခဲ့တယ်လေ၊ ခုလောက် သိရလျှင်ဖြင့် ရပါတယ် သည်တော သည်တောင် သည်နေရာလောက်မယ် အဲဒီသမင်

ကျက်စားတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် လွယ်သွားပါပြီ’

‘နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာတုံး’

‘ကတိုးရှိတဲ့ သမင်ဟာ အင်မတန် ပိန်လို့သေးကွေးတာကလား၊ အသိသာကြီးပါဗျာ၊ ဦးကြီးဘက်ကသာ သေချာဖို့တော့ တစ်ခုပဲလိုတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြရင်း တဲရှင်လူကြီးဘက် လှည့်ပြောလိုက်လေ၏။

‘သည့်တွက် ငါ့တာဝန်ပါကွာ၊ အေး... တစ်ခုတော့ ကြုံပြောထားရမယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘ငါ့တွက် အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့’

သို့ ပြောလာသည့် တဲရှင်လူကြီးအား လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘သည့်တွက် မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီ ကတိုးကို ရခဲ့လျှင်ဖြင့် ဘယ်လောက်ကြီးကြီးသေးသေး တစ်ဝက်ပေးမယ်’

‘မင်း တကယ်ပြောတာလား’

‘ဦးကြီးသာ တကယ်လိုက်ပြပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန် နံနက်စောစော ထွက်ကြမယ်’

‘နေဦး... ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလေးကို မေးရဦးမယ်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ကျော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်

‘ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား’မေးလေ၏။

သည်တွင် ကျော်ကြီးက ညှိုးငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်လာလေပြီး...

‘ခရီးဝေးတော့ သွားနိုင်မယ်မထင်ဘူး’လို့ ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုလင်း’

‘သည်မယ် နေခဲ့ချေပေါ့ဗျာ’

‘ဟင်...’

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် လုံးဝထိတ်လန့်သွားပုံရချေ၏။

သူ တဲတွင်နေခဲ့ရမည်ကို လုံးဝလိုလားပုံ မပေါ်ချေ။

‘ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းကြပါနဲ့၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ တာဝန်ယူပါတယ်’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြောလေ၏။

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေလေတော့

၏။

‘ကိုလင်း... ကျော်ကြီး ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု စိုးရိမ်နေ

သလိုပဲ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစစမျက်နှာဖြင့် ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကျွန်တော်တို့မရှိတာ လွန်လှ သုံးရက်ပေါ့၊ ဟုတ်မလား

ဦးကြီး’

‘မင်းတို့အပေါ်မှာ မူတည်တာပဲ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို...’

ကျွန်တော်ရာ လင်းမြင့်လှိုင်ကပါ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

‘ငါ မင်းတို့ကို အဲဒီသမင် ကျက်စားတဲ့နေရာကို သည်ကနေ အရောက်ပို့ပေးမှာလေ၊ ဟိုဝန်းကျင်ကျ မင်းတို့ဘာသာပဲ ရှာချေပေါ့၊ နို့ကြောင့် မင်းတို့ပေါ်မယ် မူတည်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာလေ’

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ သည့်တွက် စိတ်ချ၊ အဲဒီသမင်ကောင် ကျက်စားတဲ့နေရာအမှန်သာပြ၊ တစ်ရက် တစ်နေကုန် အပြင် ကျွန်တော် ပိုရှာစရာမလိုတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ရဲရဲကြီး အာမခံ ပြောလိုက်ချေ၏။

‘ကောင်းပြီလေ... နက်ဖြန် ခရီးထွက်ကြမယ်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား’

‘ကောင်းပြီ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်စီ အိပ်ရာထက် လဲလျောင်းလိုက်ကြ၏။

‘ကိုလင်း... ကျွန်တော် မရှင်းဘူးဗျာ၊ ဘာတုံးဗျ ကတိုးဆိုတာ’

‘အင်း... ကိုပိုက် မသိလျှင်ဖြင့် ပြောပြရတာပေါ့၊ ကတိုးဆိုတာ သမင်ကောင်ရဲ့ ချက်ကနေထုတ်တဲ့ သွေးဥသွေးခဲကိုဆိုလိုတာပေါ့၊ အဲဒီသွေးခဲက မွေးသလား မပြောချေနဲ့’

‘ဘာအသုံးဝင်လို့တုံး’

‘အာရုံငါးပါးကို ရွှင်လန်းစေတယ်။ ကာမအားကို တိုးပွားစေပြီး ကာမအာဆင်ကို ကြာမြင့်စွာထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်လေ။ အရှင်ဆုံးပြောရလျှင် အဲဒီ ကတိုးကို ရှုရှိုက်လိုက်တာနဲ့ စိတ်နှလုံးနဲ့ ဦးနှောက်ကို လန်းဆန်းစေပြီး ကာမအားကို တိုးပွားစေတာပဲပေါ့’

‘အလိုလေးဗျာ... အဲဒီပစ္စည်းကို ကိုလင်းက စိတ်ဝင်စားတာကလား’ လို့ ကျွန်တော်က ပြုံးစစ်မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုပိုက်ရယ်။ ကိုပိုက် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး အဲဗားရယ်ဒီ ဦးသောင်းမြင့်ထွန်းကြီးအတွက်လေ။ သူ့အသက် ၇၅ လောက်ရှိပြီ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံပဲဗျ။ နို့ပေမင်းလို့ ကာမဆန္ဒနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အင်မတန် အားငယ်နေတယ်လို့ ကိုစိန်မင်းက ပြောတာပဲ’

‘ကိုစိန်မင်းဆိုတာ ဟိုမိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ ပုပု၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလူမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါ... ကိုပိုက်လည်း သူ့ကို သိပါတယ်။ သူပြောတာပဲလေ။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် လက်ဆောင်ပေးဖို့ဗျ။ ဟဲ... ဟဲ... သူနဲ့ဆို အလွန်အသုံးတည့်ပေလိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် သူ့မိတ်ဆွေအပေါ် စေတနာအပြည့်နှင့် ပြောလေခြင်းဖြစ်ချေ၏။

‘ဟုတ်ပြီလေ... ကတိုးအကြောင်း နည်းနည်းတော့ သိထားချင်ပါရဲ့ဗျာ’

တကယ်လည်း လုံးဝမသိလေသဖြင့် သို့ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့၏။

‘ကတိုးက အလွန်တန်ဖိုးရှိပြီး ရှားပါးတဲ့ပစ္စည်းပေပဲဗျ’

‘သမင်ရဲ့ချက်မှာ ရှိတတ်တာလေ။ တကယ်တော့ ကတိုးမွှေးဆိုတာ သမင်ရဲ့ချက်တွင်းက သွေးခဲတာပေပဲဗျ’

‘အဆန်းပါကလား’

‘ကတိုးမှာလည်း လေးမျိုးလေးစားရှိတယ် ကိုပိုက်ရဲ့’

‘ရှင်းအောင် ပြောပြထားလေ’

‘သမင်ချက်ကနေ ဓမ္မတာဆင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ ထွက်လာပြီး ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲပေါ်မှာ ခြောက်သွေ့ခဲသွားတဲ့ ကတိုးဟာ ခိုလျှင် အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ အင်မတန်ကို မွှေးတာ၊ ပထမတန်းစားပဲပေါ့။ အဲ... သမင်က သူ့ရဲ့ချက်ကို ယားယံလို့ ကျောက်တုံး၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဆုံ တစ်ခုခုနဲ့ ပွတ်တိုက်ထုတ်လိုက်တဲ့ ကတိုးဆိုတာက ဒုတိယအကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ တတိယတန်းစားလို့ သတ်မှတ်ရမယ့် ကတိုးကတော့ မုဆိုးဟာ ကတိုးရှိမယ့်သမင်ကို ပစ်ခတ်ရလိုက်ပြီးတာနဲ့ ချက်တိုင်ကိုဖြုတ်ယူပြီး အခြောက်ခံရမယ့် ကတိုးပေါ့။ အဲ... ခပ်ညံ့ညံ့ကတိုးဆိုတာကတော့ ကတိုးရှိတဲ့ သမင်ကို ပစ်ခတ်ရလိုက်ပြီးနောက် ကတိုးရဲ့ ချက်တိုင်ကို ဖြုတ်ယူပြီး အဲဒီသမင်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတို့နဲ့ ရောနှောပြီးနယ်၊ အခြောက်ခံယူရတဲ့ ကတိုးပေပဲပေါ့’

‘အင်း... ကျွန်တော် ခုမှပဲ သိရတော့တယ်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းသားကလား၊ သဘာဝတရားက အဆန်းကြယ်သားကလား၊ နို့ဖြင့် ရှာရလွယ်ပါ့မလား’

‘လွယ်ပါတယ်၊ အလွန်တရာ မွေးကြိုင်တဲ့ရန်ကို ရှုမြင်
ပြီး တစ်တောလုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ရှင်းပြကာမှ လုံးလုံးကြီး ရှင်းသွားချေ
တော့၏။

‘ကျွန်တော့်တွက် နောက်ဆံမငင်ပါနဲ့၊ အဲဒါရလျှင်သာ
ကျုပ်ကို နည်းနည်းပေးပါလားဗျာ’

သို့ ပြောလာသည့် ကျော်ကြီးကို ကျွန်တော် သဘောကျ
စွာ ကြည့်လိုက်၏။ သနားဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ သို့ သူပြော
လိုက်ခြင်းသည် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ချိန်မည်။ ဘယ်တွက်မူ သူ့နား
တွင် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် ရှိနေပါကောလား။

ကျော်ကြီးကတော့ ဘယ်လိုသဘောနှင့် ပြောလေသည်
မသိ။ မိန်းမပျိုနှစ်ဦးသည် ကျော်ကြီးကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်
လိုက်ကြတော့၏။ ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ပြောရပါ
လျှင် သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာများ ရဲရဲနီနေလေခြင်းပင်။

‘ကဲ... ကဲ... မင်းတို့ နားနေကြဦး၊ နက်ဖြန် စောစော
သွားမယ်’

သို့ဆိုလျက် တဲရှင်လူကြီး ထွက်သွားလေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က မျက်စောင်းထိုး ကြည့်သွား
လေခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးသည် ထိုတဲရှင်လူကြီးနောက်
လိုက်သွားကြလေတော့၏။

‘ကျော်ကြီးရယ် စကားပြော ဆင်ခြင်ပါ၊ ကောင်မလေး
တွေ အနေခက်သွားပြီလေ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးစစ မျက်နှာပေးဖြင့် ကျော်ကြီး
ကို ပြောလိုက်လေတော့၏။ သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ည
အမှောင်ထု ရောက်လာလေသည်တွင် စခန်းတဲနားတွင် ထင်းမီးပုံ
ကြီး လုပ်လိုက်ကြလေပြီး မီးလှုံနေကြတော့၏။

ညဉ့်နက်လေ ချမ်းအေးလေ ဖြစ်လာသည်ကိုး။

သို့ မီးလှုံရင်း ဝီစကီ ထုတ်သောက်လိုက်ကြပြန်၏။

ကျော်ကြီးတစ်ယောက်က တဲပေါ်တွင် လဲလျောင်းအိပ်
နေလေ၏။ အိပ်ပျော်နေခြင်း ရှိ၊ မရှိတော့ဖြင့် မသိနိုင်ပါချေ။

သို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ ညဉ့်နက်လာပေမင့် ကျွန်တော်သည်
အိပ်မပျော်ပါချေ။ ဟိုတွေး သည်တွေးဖြင့် အချိန်ကို ဖြုန်းနေလိုက်
၏။

‘ကိုပိုက် စောစောသွားကြမယ်ဆိုလားပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သတိပေးလာလေ၏။ သို့ကြောင့် နောက်
တစ်နေ့ ခရီးတွင် အိပ်ငိုက်လေခြင်းမရှိလိုသဖြင့် မျက်လုံးကို ဇွတ်
နုတ် အိပ်လိုက်လေ၏။

သို့ဆိုတော့လည်း အိပ်ပျော်သွားရသည်ပေါ့။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည် မသိ။

‘အား...’

‘အား...’

ကြောက်လန့်တကြား အော်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရ

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

ကျွန်တော် ကပျာကယာ လဲလျောင်းနေရာမှထကာ နံဘေး
မှ လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်
အရင် ထထိုင်ပြီးဖြစ်၏။

သူနံဘေးမှ ကျော်ကြီးကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေလေ၏။
ကျော်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ကျော်ကြီးကို
လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘သူ အော်တာဗျ’
သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောပြီး ကျော်ကြီးကို လှုပ်ခတ်နှိုး
လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ... အလန့်တကြား’
လင်းမြင့်လှိုင်က ကျော်ကြီး မျက်လုံးဖွင့် အံ့အားသင့်
စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်ကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အော်လိုက်၏။

‘ဟို... ဟိုနှစ်ယောက်’
‘ဘာလဲ... အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်လား’
‘ဟုတ်တယ်’
‘ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ အိပ်မက်ဆိုး မက်နေတာလား’
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်သေးဘူး၊ ကျွန်တော်
လည်တိုင်ကို ဆံပင်ရှည်ဖားလျှာနဲ့ အမျိုးသမီးက ကုန်းကိုက်လာ
တာ’

‘ဟာ...’
‘ဟင်... မဖြစ်နိုင်တာ’

‘ကျော်ကြီး အိပ်မက်ဆိုးမက်နေတာပါ’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျော်ကြီးလည်တိုင်မှာ ဒဏ်ရာရှိရမပေါ့’

‘သည်မယ်လေ သွေးထွက်နေတယ်’

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါ။ ကျော်ကြီး၏ လည်တိုင်မှ
သွေးတို့ ယိုစီးကျနေလေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝှမ်းစကို
ယူ၍ ကပျာကသီ ထိုသွေးစီးကြောင်းကို သုတ်လိုက်၏။

အပ်ပေါက်ရာလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ သို့ပေမင် သွေးတို့
ယိုစီးကျနေလေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ဟန်းနီးပလတ်တစ်ခုယူ၍
ထိုအနာပေါက်ကလေးကို ဖုံးအုပ်ကပ်လိုက်၏။

‘ကျော်ကြီးရယ်... သွားနဲ့ကုန်းကိုက်တယ်ဆိုတော့ သွား
စာပဲရှိရမပေါ့၊ ခဟာက အပ်ပေါက်ရာသေးသေးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်
နိုင်မှာတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလေ၏။ ဟုတ်
လည်း ဟုတ်ချေ၏။ စဉ်းစားမရပါကလား။

‘နေဦး...’

လင်းမြင့်လှိုင်က တဲပေါ်မှဆင်းကာ မြေပြင်တစ်ဝိုက်
စူးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

‘ခြေရာတွေ တွေ့သားကလား’

သို့ ပြောလာသည်ဆိုတော့ ကျော်ကြီး ပြောတာလည်း
ဖြစ်နိုင်၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

နက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ခရီးထွက်လျှင် ကျော်ကြီးကို ခခန်း
တွင် ထားခဲ့ရမည်ကို စိတ်မချဖြစ်မိတော့၏။

သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို သတိပေးပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သဘောဖြင့် ကတိုး ထွက်မရှာချင်ပါတော့ဘူး
ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းသို့သာ သွားချင်နေမိတော့၏။ ခခန်းတွင် ကျော်
ကြီးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမည်ကို စိတ်မချပါချေ။ သို့တည်း
မဟုတ် ကျွန်တော်တို့နှင့် တစ်ပါးတည်း ခေါ်သွားလိုပေသည်။

‘နေဦး... ကိုပိုက်’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တံရှင်တို့၏ တံရှိ
ထွက်သွားလေတော့၏။

မီးရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် လမ်းရှာသွားလေခြင်း ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီးသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်
ကြ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထိုတဲသို့ ရောက်သွား၏။

လင်းမြင့်လှိုင် အော်ခေါ်လိုက်သည်တွင် တဲအတွင်း
မီးတိုင်ကိုင်လျက် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။

အိပ်နေရာမှ ထလာဟန်ဖြစ်ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးတို့ စကားပြောနေကြ
နောက်ထပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တဲအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကြ
ပြန်၏။ စကားစမြည် ဘာတွေပြောနေကြလေသည် မသိ။ လူကြီး
ထွက်လာပြန်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ခြေဟန်လက်ဟန် စကားပြော
နေကြ၏။ အတန်ကြာတွင် လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် ထိုတဲမှ
ပြန်လှည့်ခဲ့သည်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါလာလေ၏။

သူတို့ ကျွန်တော်တို့တဲ ရောက်လာကြ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကြည့်ရသည်မှာ အိပ်ရေးဝဟန်
မတူ။ လွန်မင်းစွာ အိပ်ချင်နေသည့်ပုံ ဖြစ်၏။ သမ်းဝေလိုပင်
နေချေ၏။ သူတို့ ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်သည်ကို သတိပြုမိ၏။
သို့ဆိုတော့ ကျော်ကြီးပြောသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါချေ။ ကျော်
ကြီး အိပ်မက်ဆိုးမက်နေခြင်းသာ ဖြစ်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျော်ကြီးအတွက် ဆေးယူလာ
ခြင်းဖြစ်၏။

‘ခွေးကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကြောင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်
သွားတာ နေမှာပါ။ ရော... သည်ဆေးသောက်လိုက်၊ စိတ်ငြိမ်
သွားလိမ့်မယ်’

သူတို့ဆေးဆိုသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားကြည့်မိ၏။

အနံ့သင်းသင်း ရှိချေ၏။

သနပ်ခါးရနံ့ ဖြစ်ပေ၏။

သနပ်ခါးရည်များလားပင် မှတ်ယူရ၏။

‘ရှေ့... သောက်လိုက်လေ’

ဆံပင်ရှည် အမျိုးသမီးက ကျော်ကြီးထံ ဆေးခွက်လှမ်း
ပေးပြောလိုက်၏။ အမိန့်သံဆန်ဆန်တော့ ဖြစ်နေချေ၏။

ကျော်ကြီးသည် ညှို့ခံထားရသူတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်လို့
နေ၏။

သူမ ပေးလာသည့် ခွက်ကိုလည်း ယူ၍ မော့သောက်
လိုက်တော့၏။

‘ဝေါ့...’

‘ဝေါ့...’

ပျိုအန်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။ သို့ပေမယ့် အန်ထွက်
ခြင်းတော့ဖြင့် မရှိပါချေ။ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားခြင်းသာ ရှိလေ၏။

‘ဘယ်လိုအရသာရှိလဲ’

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။

‘ဆေးခါးကြီးအတိုင်းပါပဲဗျာ’လို့ ပြောလာလေ၏။

ထင်တော့ အထင်သားကလား။

‘သနပ်ခါးရည်တွေများလား’

ကျွန်တော်က ဟိုးကပ်မေးလိုက်၏။

‘သိပေဘူးဗျာ’

ကျွန်တော် ဟိုးညင်းစွာ မေးလိုက်သည်ကို ကြားသွား၍
လားမသိ။ ဆေးတိုက်သော ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို
ဝံ့စောင်းကြည့် ပြုံးပြ ခေါင်းညိတ်ပြုလာ၏။

အလိုလေးဗျာ... သနပ်ခါးရည် ဆိုပါကလား။ အံ့ဖွယ်
ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

‘သနပ်ခါးက ဆေးဖက်ဝင်တယ်လေ’

သို့လည်း ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောလေ၏။

‘အအလကား သူ သက်သက်နောက်ပြောင်တာ၊ သစ်ဥ
တစ်လုံးက ရတဲ့ဆေးပါ’လို့ ဆံပင်ကုပ်ပဲ အမျိုးသမီးက ပြောလာ
လေ၏။ သို့ကြောင့်...

ကျွန်တော် ဆံရှည်အမျိုးသမီးကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်
၏။ လူကြီးကို နောက်ပြောင်ရလေသလားဆိုသည့် အကြည့်ပင်ဖြစ်
ငြား ထိုအမျိုးသမီးက ‘ခစ်... ခစ်... ခစ်...’လို့ ရယ်နေချေ
တော့၏။

ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ဒေါသထွက်သွားရ၏။ ပမာမခန့်
လေးမစားနှင့်ပါကလား။

‘သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ၊ သူ့... အငယ်ပဲကွ’

သို့အသံနှင့် အတူ တဲရှင်လူကြီး အနားရောက်လာပြန်၏။

ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော်က ခွင့်မလွှတ်ပါဟု
ပြောမိပါလျှင် ကျွန်တော့်ကို အစိမ်းလိုက် ဝါးစားမည့်ပုံပင် ဖြစ်နေ
၏။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သတိထားမိဟန်တူသော လင်း
ခြင်းလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆိတ်နေရန် သတိပေးလာခြင်း
ကြောင့်...

‘အင်း... အင်း... ဖြစ်ပါတယ်၊ ကလေးဆိုတော့ သည် လိုပဲပေါ့’

လို့ စကားလှီးလွှဲ ပြောလိုက်ရချေ၏။

‘ကလေး မဟုတ်ပါဘူးနော်’

သို့ ပြောကာ ဆံရှည်အမျိုးသမီးငယ်က ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ် ကြည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျော်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်နေလေပြီး...

‘ကိုပိုက် သူ့ကို သတိထား’

လို့ တိုးညင်းစွာ ကပ်ပြောလာ၏။

‘ဘာလို့တုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်တိုင်ကို သူ လာကိုက်တာလေ’

ကျွန်တော် ကျော်ကြီးကို သဘောကျ ကြည့်နေမိ၏။

ကျော်ကြီးစိတ် မူမှန်ပါရဲ့လား။

‘ဘာလဲ... ကိုပိုက်က မယုံဘူးလား၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အဲလိုပြောဖူးတယ်’

‘ဘာ... ဘယ်လို...’

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောတာ ကိုပိုက်ပြောသလို ကလေးလို့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ နို့ကြောင့်လား၊ မသိဘူး၊ စောစောပိုင်းက ကိုပိုက် တို့အိပ်နေတုန်း ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး လည်တိုင်ကို ကိုက်တာပဲဗျ’

‘မဖြစ်နိုင်တာ’

သို့ ကျွန်တော်က ကျော်ကြီးကို ပြောလိုက်၏။ ကျော်ကြီး ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

‘ကိုပိုက် မယုံလျှင် ကြည့်နေပေါ့၊ နို့ပေမင့် သတိတော့ မေးလိုက်မယ်၊ သတိမပြတ်တော့ ရှိနေပါစေ’

အလိုလေးဗျာ... ကျော်ကြီး ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောနေ လေခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည်ပင် စဉ်းစားရမလို ဖြစ်ချေ တော့၏။ ထို ဆံရှည်မလေးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေရမလို ဖြစ် တော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဆေးကြောင့်ပင် ထိုညတွင် ကျော် ကြီးတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ သက်သာရာရပုံ ဖြစ်၏။ နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်လည်း အိပ်ပျော်သွားချေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် နောက်တစ်နေ့နက် တွင် စောစောအိပ်ရာထလိုက်ကြ၏။ တရုတ်လူကြီးနှင့် ခရီးထွက် နေ ဖြစ်ချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာနီးသော်လည်း ကျော်ကြီး အိပ်နေ ဘုန်း ဖြစ်၏။

‘ကိုပိုက်ရေ... ကျော်ကြီး အခြေအနေ ဘယ်လိုတုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေသဖြင့် ကျွန်တော် ကျော်ကြီး အိပ်နေသည်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ အလိုလေးဗျာ... ကျော် ကြီး အိပ်မက်ကောင်း မက်နေသည်ထင်ပါ။ အိပ်နေရင်း ပြုံးနေလေ ၏။

‘ကျော်ကြီး... ကျော်ကြီး...’

ကျွန်တော်က လှုပ်နှိုးလိုက်၏။
ဘယ်လိုမှ နှိုးမရပါချေ။ သူ့အိပ်မက်နှင့်သူ ဖြစ်နေလေ
၏။ သို့ကြောင့်...

‘ကိုလင်းရေ... သူ အခြေအနေကောင်းပုံပဲဗျ၊ ကျွန်တော်
တို့ ဘဲရှင်လူကြီး ရောက်လာတော့မယ်။ တစ်ခုခုစားထားမှ ထင်
တယ်’

‘စားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာစားမှာတုံး၊ ဘာမှမရှိတာ
ကို’

ကျွန်တော် သတိလက်လွတ် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်အဖြစ် နေနေသည်ကို သတိမရလိုက်ခြင်း
ဖြစ်တော့၏။

‘နံနက်ခင်းစာ တစ်ခုခုတော့ စားဖို့ ရမှာပေါ့ကွာ’

သို့ အသံနှင့်အတူ တဲရှင်လူကြီး ‘ရာက်လာလေ၏။

သူ့လက်ထဲတွင် ဇလုံတစ်လုံး ပါလာ၏။

‘ဇလုံအတွင်း ထမင်းကြမ်းခဲနှင့် ဝက်သားတုံးကြီးတစ်တုံး
ပါလာလေ၏။ ကျွန်တော် အတော်ကလေး စိတ်ပျက်သွား၏။
သို့ပေမင့် ဆာနေခြင်းကြောင့် မကျက်တကျက် ဝက်သားတုံးနှင့်
ထမင်းကြမ်း ခဲကို စားလိုက်ရ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ
လုပ်နေလေ၏။

‘ဝမ်းပက်ချဦးမလား’

သို့လည်း ‘မေးလာ၏။

သူ့ချည်း မျိုးချခြင်းထက် မျှောစရာလေးနှင့်ဆိုလျှင် အဆင်
ပြေလောက်သည့်တွက်လိုက်ကာ လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ ပုလင်းခြား
လေးကို လှမ်းယူလိုက်တော့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့တွက် နံနက်ခင်းစာ ပြီး
သွားရ၏။

‘သွားကြစို့’

စားပြီးသည်နှင့် တဲရှင်လူကြီးက ဦးဆောင်ထွက်သွား
လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားကြတော့၏။

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ကျန်
ရစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အောက်ပေါင်းရှင်းသော
တောင်ကြောတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ ထိုတောင်ကြောပေါ်တွင်
မှန်ပင်နှင့် အင်ကြင်းပင်တို့ ရှိချေ၏။ အောက်ပေါင်းရှင်းသည်ဆို
ပေမင့် မြက်ရိုင်းပင်နှင့် ထိကရုန်းပင်တို့ မြေပြင်တွင် ပေါက်နေ
လေ၏။

မြက်ရိုင်းပင်ခြောက်တို့လည်း ရှိလေခြင်းကြောင့် အောက်
ခြေကိုတော့ဖြင့် သတိထားလျှောက်ကြရ၏။ ဘယ်တွက်မူ ထိုနေရာ
မျိုးတွင် မြေသတ္တဝါတို့ ရှိနိုင်သောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုတောင်ကြောအတိုင်း အထက်သို့ဆန်၍
လျှောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

‘သည်တောင်ကြော အတော်ရှည်တာကလား’

တဲရှင်လူကြီးက ပြော၏။

‘နယ်နိမိတ်ကြော ဖြစ်လိမ့်မယ်’

သို့ ကျွန်တော်က မှန်းဆပြောလိုက်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် မှန်းဆပြောသလို နယ်နိမိတ်
ကြော မဟုတ်ပါချေ။ တောင်ကြောရှည်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

‘သည်တောင်ကြောဖြတ်ပြီး ရှေ့တောင်ကြောဆိုလျှင်ဖြင့်
တောခြောက်ချည်းသက်သက်လေ၊ ငါပြောတဲ့ ကတိုးသမင်ကို
အဲဒီကြောမယ် တွေ့လိုက်တာ’

‘ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထိုတောင်ကြောရှိရာသို့ နောက်ထပ် တစ်
နာရီလျော့လျော့အချိန်လောက်တွင် ရောက်သွားတော့၏။

တောဖြစ်ခြင်းကြောင့် တောင်ကတိုးကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။
တောင်ကြောပေါ်တွင် အပင်တို့ သိပ်မရှိလှချေ။ ကျိုးတိုးကျဲတ
ပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်နှင့် အမည်မသိ သစ်ခြောက်ပင်ကိုသာ
တွေ့ရ၏။ မြေရှုပ်ပေါက်သော ထိကရုန်းပင်တို့ပင် ခြောက်သွေ့နေ
ချေပြီ။ ထိုတောင်ကြောတွင် ရှားရှားပါးပါး ဆားဖြူသီးပင်ကို
တွေ့ရ၏။

အလိုလေးဗျာ... အကိုင်းအခက်တို့ ခြောက်သွေ့နေသည်
ထင်ရပေမယ့် ထိုဆားဖြူပင်တွင် ဆားဖြူသီးတို့ ပြတ်သိပ်သီးနေ
လေ၏။ အပင်အောက်တွင်လည်း ကြွေကျနေကြ၏။

‘သည့်အတွက်ကြောင့် သည်အပေါ် သားကောင်တွေ
လာကြတာဖြစ်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ဆားဖြူပင်အောက်ရှိ ဆားဖြူသီး သုံး၊

လေးလုံးကို ကောက်ယူ၍ ပြောလေ၏။

မြေပြင်တွင် သားကောင်ခြေရာ သို့မဟုတ် အရွှေ့အသက်
တို့ တွေ့မိ၍ ပြောလေခြင်းဖြစ်မည်။

‘ဒါ ချေကောင်ရဲ့ မစင်ပုံ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်က သားကောင်ချေးပုံ တွေ့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။
လင်းမြင့်လှိုင်က အနားရောက်ကာ သေချာကြည့်လေပြီး...

‘ဟာ...’

တအံ့တဩဖြစ်သွားသဖြင့်...

‘ဘာလဲ ကိုလင်း’

ကိုလင်းသည် သားကောင်မစင်ပုံကို အသေအချာကြည့်
သည်။ ပြီးတော့...

‘မကြာသေးတဲ့ ရက်ပိုင်းကမှ စွန့်သွားတာဗျ၊ အနံ့အသက်
နွေးနွေးလေး ရသလားလို့’

‘မှန်း...’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အလေးအနက်ထား ရှုရှိုက်
လိုက်၏။

‘သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့လေးတစ်ခု ရလားလို့’

ကျွန်တော်က မသေမချာ မရေမရာ ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် ဒါ ကတိုးနဲ့သင်သင်း
လေး ရသလားလို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မုဆိုးကြီးအတွက်

တယ်တွက်တတ်ကြပါကလား၊ ငါ ကတိုးသမင်ကို တွေ့ရောက်တာ

သည်အပင်အောက်မှာကွ၊ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါ ချေကောင်ချေးပုံ
မဟုတ်ဘူး၊ ကတိုးသမင်ရဲ့ ချေးပုံဖြစ်မယ်”

“နေဦးဗျ ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ပတ်
၍ လေကို ရှူရှိုက်နေလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေလုပ်နေတာပါလိမ့်။ အတန်ကြာ
တွင်...

“ကိုပိုက်”

ကျွန်တော့်နာမည်ကို အားရဝမ်းသာ ခေါ်လေ၏။

“ဘာတုံးဗျ”

“ဒါ ကိုပိုက် ပြောသလို ချေကောင်ရဲ့ချေးပုံဗျ၊ ကျွန်တော်
တို့ ရလိုက်တဲ့ ရနံ့ဆိုတာ သည်ချေးပုံက မဟုတ်ဘူး”

“နို့ဖြင့်...”

“လေသင့်လို့ ရတဲ့ရနံ့ပေပဲဗျ”

“ဟင်...”

လေပြည်တစ်ချက်အတိုက်တွင် ကျွန်တော်သည်လည်း
အာရုံဖြူ ရှူရှိုက်လိုက်၏။ ဘုရားရေ... ဟုတ်ပါ။ သင်းပျံ့အမွှေး
ရနံ့လေး ရလိုက်၏။

“ဦးကြီး ပြောသလို သည်ကြောမယ် ကတိုးသမင် ရှိသဗျ၊
သေချာတယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ထို တံရှင်လူကြီးက ဘယ်လိုသဘောပေါက် ရယ်မော
လိုက်လေသည် မသိချေ။

“သူတို့တွေ သည်အပင်နားမယ် စောင့်ပစ်မယ်ဆိုလျှင်
ကတိုးသမင်ကို ရနိုင်လေမလား”

တံရှင်လူကြီးက မေးလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်လေပြီး...

“သည်ရနံ့က သမင်ကိုယ်က ထွက်တာဆိုလျှင် တစ်မျိုး
ပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် သမင်ကောင်က သူ့ရဲ့ကတိုးကို တစ်နေရာမယ်
ပွတ်သပ်ဖြုတ်ချခဲ့ပြီးလျှင် အဲဒီသမင်ကိုရလို့ ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“နို့ဖြင့်...”

“သူ ချခဲ့တဲ့ ကတိုးကို လိုက်ရှာရမပေါ့”

“ဘယ်လိုပြောပြောလေ၊ ငါတို့ သည်အပင်ကနေ အဲဒီ
သမင်ကောင်ကို စောင့်နေလျှင် မမှားဘူးထင်တယ်”

“အဲလိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆားဖြူပင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ
ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ သွားလိုက်ကြ၏။ ထိုကျွန်းပင်ကြီး
၏ အခြေတွင် ချုံပုတ်ပင် ရှိနေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်
အဆင်ပြေလောက်သည်ကြောင့်ပင်။

“ငါတို့တော့ ကံကောင်းတယ်ပြောရမှာပဲ”

တံရှင်လူကြီးက ပြောလေ၏။

“အဆင်ပြေတယ်ပြောလို့တော့ မရသေးဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလေသည်တွင် တံရှင်လူကြီးက
လင်းမြင့်လှိုင်ကို မကျေမနပ် ကြည့်နေလေပြီး...

‘ဘာကို ပြောချင်တာတုံး’

မေးလေ၏။

‘ဪ... ဦးကြီးရယ်၊ သည်သမင် ရောက်လာဦးတော့ သူ့ချက်တိုင်က ကတိုးကို တစ်နေရာမှာ ချခဲ့ပြီးလျှင်ဖြင့် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ အဲဒီလိုလည်း ဖြစ်တတ်တာပဲ’

‘ဘာပြောပြော သမင်ကတော့ ရမှာပေါ့’

‘နို့တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ နို့ပေမင့် ကတိုးသမင်က အင်မတန်ပိန်လိုတယ်လေ၊ စားကောင်းလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် တဲရှင်လူကြီးက မျက်နှာပျက်သွားလေပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ဆားဖြူပင်အောက် ရောက်လာမည့် သားကောင်ကို စောင့်မျှော်နေရင်း ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်ကြ၏။

‘ဘုတ်... ဘုတ်... ဘုတ်...’

သို့အသံကြောင့် သုံးယောက်သား အသံလာရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိချေ၏။ ထိုကျွန်းပင်အခြေတွင် ဝါးပင်ပေါက်လေးများ ပေါက်လျက်ရှိချေ၏။

ထိုဝါးပင်ပေါက်လေးများ နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာသော အသံ ဖြစ်၏။

‘ကျွန်တော်တို့တော့ ပြဿနာပေပဲ’

‘ဟင်... ဘာပြောတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ဆားဖြူပင်အောက် ရောက်လာမယ့် သတ္တဝါကို ချောင်းနေတဲ့ကောင် ရှိတယ်’

‘ဟင်... ဘယ်သူလဲ၊ မုဆိုးပဲလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘မုဆိုးတော့ မုဆိုး၊ နို့ပေမင့် လူမုဆိုးမဟုတ်ဘူး’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ ဖြစ်တော့၏။ ကျားကောင် ဖြစ်ပေမည့် ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့်ပင် ကျားကောင်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ချောင်းမြောင်းနေပြီဆိုလျှင် သူ၏ အငြိုးကြီးကို မြေပြင်သို့ တဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ခတ်တတ်လေသည်ကိုး။

‘ဘာလဲ... ကျားကောင်လား’

တဲရှင်လူကြီးက မေးလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘နို့ဖြင့် အတော်ပဲပေါ့၊ အဲဒီ ကျားကောင်ကို ပစ်ချေကွာ၊ ကျားကောင်ကလည်း တန်ဖိုးအရှိသားကလား၊ တစ်ကောင်လုံး အသုံးတည့်တယ်လေ’

သို့ပြောလာသည့် တဲရှင်လူကြီးကို မကျေမနပ် ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘မုဆိုးချင်း စည်းမဖောက်သင့်ဘူးဗျ’

သို့ ကျွန်တော်က အသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ သည်တွင် တဲရှင်လူကြီးက ကျွန်တော်ကို ဝါးစားမည်နယ်

ပြူးတူးပြဲတဲ ကြည့်လာချေပြီး...

‘ကျားကောင်ကရော မင်းတို့လိုစိတ်မျိုး ရှိမလား၊ မင်းတို့ သည်နေရာကနေ ထွက်ကြည့်လိုက်လေ၊ မင်းတို့ဟာ သူ့ရဲ့ မျှော်မှန်း မထားတဲ့အစာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့’

သို့ ပြောလာသည့် တဲရှင်လူကြီးကို ကျွန်တော်က မကျေ နပ် ကြည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာရောက်လေမှ သည်ကောင်ကြီး အဲဒီနေရာကို ရောက်လာတာဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျားအိုကျားနာ ဖြစ်နိုင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျားအိုအိုကျားနာနာ ကျားက ကျားပဲကွ၊ သူ့အစာ အတွက် သူ့ခွန်အားကို အသုံးပြု ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်မှာပဲ၊ တိရစ္ဆာန် ရော လူရော သူ ခွဲခြားနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ လက်ဦးမှုယူမှ ရမယ်’

‘ထားပါ ဦးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခုလိုမျိုး မကြာခဏ ကြုံဖူးပါတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ စည်းမဖောက်ခဲ့ဘူး’

‘အင်း... ခက်နေတာက မင်းတို့ကွ၊ အခါတိုင်းအချိန် တွက် ခုလိုမျိုး ကြုံတယ်ထား၊ အဲဒီအချိန်အခါက မင်းတို့လည်း သမင်ချောင်းမယ်၊ ကျားကောင်ကလည်း သားကောင်ချောင်းမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အဲဒီ ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ သားကောင်က စားဖို့ပဲ တန်ဖိုး

ရှိတာမဟုတ်လား၊ ဆိုပါစို့... သမင်က အရောက် သည်သား ကောင်ကို သူဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ဖြစ်ဖြစ် ရသွားလိုက်တာ ဘာမှမထူး ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ဦးဦးက အခြားသားကောင်ကို ရှာပစ်နိုင်ခွင့် အတူရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ခုဟာက အဲလိုကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းတို့ စောင့်နေတာ ကတိုးသမင်လေ၊ တန်ဖိုးရှိရုံအပြင် အလွန်တွေ့ရခဲ ရခဲတဲ့ ရှားပါးအကောင်လေ၊ ဒါကို မင်းတို့က လက်လွှတ်ခံမလား၊ ကျားကောင်အတွက် အခွင့်အရေးပေးလိုက်မှာလား’

‘ဟင်...’

သို့ ပြောလာသည့် တဲရှင်အဘိုးအိုကို ကျွန်တော်က တအံ့ တဩ ကြည့်မိ၏။ သူ ပြောသည်လည်း ဟုတ်လို့နေပါရောလား လို့ စဉ်းစားမိသည်ကြောင့်...

‘ကိုင်း... ဦးကြီးပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်ဗျ’ လို့ ပြော လိုက်၏။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက် လေးပေါ်ရုံ ပြုံးလိုက်လေပြီး...

‘ကိုပိုက်က ကျားကောင်ကို ပစ်မယ်ပေါ့၊ နို့မှမဟုတ် ခြောက်လှန့်ထုတ်မယ်ပေါ့’

‘အဲလို စဉ်းစားမိတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်လေပြီး...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ကျွန်တော်နှင့် တံရှင်လူကြီးက ပြိုင်တူလိုလို မေးလိုက်ကြ၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ကိုပိုက် စဉ်းစားပါဦး။ ကျားကောင်က ပစ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင် တကယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခြောက်လှန့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သေနတ်သံကြောင့် ကတိုးသမင်က လာပါဦးမလား’

‘အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့’

‘အေး... ငါပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ ကတိုးသမင်ဆိုတာ သည်အပင်အောက် ရောက်မလာဘူးဆိုတာ မသေချာဘူးလေ’

‘ဒါဟာ ပထမအချက်နော်၊ နောက်တစ်ချက်က ကတိုးသမင် လာဦးတော့၊ သူ့ချက်တိုင်က ကတိုးကို တစ်နေရာမှ ချခဲ့လျှင်ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အရေးကြီးတာ ကတိုးက တန်ဖိုးမနည်းပေဘူး၊ ကျားကောင်က ဘယ်မှာအာရုံရောက်နေတုံး၊ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပစ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား’

ဘုရားရေ... တံရှင်လူကြီး ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလိမ့်။

သို့အဖြစ်မျိုးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မဖြစ်လိုပေ။ လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က တံရှင်လူကြီးကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်လေပြီး...

‘အကောင်းဆုံး လုပ်ရမှာက...’

‘ပြောကြည့်လေ’

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ့ဝသီအတိုင်း သွားတက်ကလေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလိုက်ပြန်လေပြီး...

‘အေး... နာရီဝက် တစ်နာရီစောင့်လို့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးယုတ်စရာ မရှိလောက်ပါဘူး’

‘သည်တော့...’

‘သူလည်း စောင့်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စောင့်တာပေါ့’ ဟု ပြောလာလေတော့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြတော့ချေ။ ဘယ်တွက်မူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ပေါ် နင်းကျော်လျှောက်လာသံ ကြားသောကြောင့် ဖြစ်ချေ၏။

‘ရှါး...’ ‘ဘုတ်...’ ‘ဘုတ်...’

ကျွန်တော်က ခြေသံကြောင့် စကားမပြောကြရန် အချက်ပေးလိုက်ပေမင့် ကျားကောင်ကတော့ တဘုတ်ဘုတ်နှင့် အမြီးရိုက်လို့နေချေ၏။

သို့ပေမင့် ခြေသံရှင်သည် သူ့ခြေသံနှင့်သူ ဘာကိုမျှ သတိမထားမိပုံပင်။ တရုပ်ရုပ်ဖြင့် လျှောက်လာနေ၏။ ဆားဖြူပင် သို့ လာနေသည့်နယ်ပင်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆားဖြူပင်ရှိရာသို့ မည်သည့်သတ္တဝါကောင် ထွက်လာမည်ကို တစ်တစား စောင့်ကြည့်နေမိကြတော့၏။

သည်ကျားကောင် သို့နယ် အမြီးတဘုတ်တုတ် ရိုက်နေ
သည့် ကျားကောင်ကို အမြင်ကတ်မိသေးတော့၏။

‘ဟော... ဟော... ဟော... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’

တဲရှင်လူကြီးက အားရဝမ်းသာ ကြိတ်၍ပြောလာလေ၏။
ထိုတဲရှင်လူကြီး စမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရေ... အင်မတန်
ပိုလိုလှသည့် သမင်ကောင်ပါကလား။

‘ရှုနာရှိုက်ကုန်း သမင်ပေပဲဗျ’

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စွာ ပြောလိုက်ပေမင့်...

‘အဲဒီသမင်က ကျွန်တော်တို့အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိတာ
ကောဗျာ’

သို့ တည်ငြိမ်စွာပြောလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့
ကြည့်မိ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် သူ့လက်တွင်းရှိ ဝင်ချက်
စတာ ရိုင်ဖယ်မောင်းကို တင်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ချောက်...’

အလိုလေးဗျာ... လွန်စွာနားပါးသည့် သမင်ကောင်ပါ
ကလား။ သေနတ်မောင်းတင်သံ ကြားလိုက်ပုံပင်။ သူ့တွက်
အန္တရာယ်ရှိလောက်သည် ထင်လေသဖြင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရန်
စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံပင်။ သို့ရှိစဉ်...

‘ဝေါင်း...’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်သည် နေရာမှ ကမန်းကတန်းထ၍ သမင်

ကောင်ရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားလေတော့၏။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်ဝင်
သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို မနှိပ်မိ ဖြစ်သွားတော့၏။

သမင်ကောင်သည် အန္တရာယ်ကျားကောင် သူ့ထံ ပြေး
လာသည်ကို သိလေသဖြင့် ကမန်းကတန်းပင် နောက်လှည့်ပြေး
သွားလေတော့၏။

ဘုရားရေ... အင်မတန်ထူးခြားသည့် ကျားကောင်ပါ
ကလား။

ကျားသတ္တဝါတို့သည် အစာကို ဖမ်းဆီးပြီးဆိုလျှင် ဘယ်
ဘက်ပြေးပြေး အမီလိုက်ပြေးတတ်၏။ ယခု ကျားကောင်ကတော့
သို့မဟုတ်ပါကလား။ သူ ပြေးထွက်လိုက်သည်တွင် သမင်ကောင်
က လှည့်ပြေးသည်ဆိုရာ၌ ခွန်အားယုတ်လျော့နေလေခြင်းကြောင့်
ဖျတ်လတ်စွာ မပြေးနိုင်ပေငြား ကျားကောင်သည် ဘယ်လိုနည်းဖြင့်
လိုက်မိနိုင်သည်ဆိုငြား သမင် ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် နေရာမှပင်
ရပ်လိုနေလေတော့၏။

‘ဟာ... သည်ကျားကောင် ဘာလဲကွ၊ ဘာလို့ သား
ကောင်ကို လိုက်မိနိုင်လျက် ဘာလို့ရပ်နေတာပါလိမ့်’

‘တောက်...’

လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် တောက်ခတ်လိုက်လေပြီး
အဖျက်အဆီးကောင် ကျားကောင်ထံ သေနတ်ပြောင်းလှည့်လိုက်
ကာ ပစ်လိုက်လေတော့၏။

‘ဒိန်း...’

အလိုလေးဗျာ၊ ဒေါသပါသွားသည်ကြောင့်လား၊ တမင်
ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်လေခြင်းကြောင့်ပဲလားတော့ မသိ။ ကျား
ကောင်နှင့် ကျည် အလွဲကြီးလွဲသွားပုံရချေ၏။

ကျားကောင်သည် နောက်ဘက် တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်
လေပြီး ထိုနေရာလေးမှ ရုတ်ခြည်းပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

‘တောက်...’

သို့ တောက်ခတ်လိုက်သည်က လင်းမြင့်လှိုင် မဟုတ်။
တဲရှင်လူကြီး ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ငါတို့တွေ သမင်ကောင် ပြေးသွားတဲ့နောက် လိုက်ကြ
မယ်’

သို့ အားတက်သရော ပြောလာလေသဖြင့်...
‘ဦးကြီး... ကျွန်တော်တို့ သည်နေရာကနေ လှည့်ပြန်သင့်
ပြီ’လို့ လင်းမြင့်လှိုင် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေ၏။

‘ဘာကြောင့်တုံးကွ’

‘ဦးကြီး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျားကောင်က ကျား
အလည်၊ ပီပီပြင်ပြင်လည်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သမင်ကောင်ကို
သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ဖမ်းလို့ရနိုင်တာပဲ၊ ခုတော့ ခြောက်လှန့်
ထုတ်ရတယ်လို့ ဒါ သဘာဝမှ မဟုတ်တာချည်း၊ ဒါကို လေ့လာ
ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်သင့်ပြီ’

‘မင်းပြောတာ ငါ မရှင်းဘူး၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

သို့ ထပ်မေးလာပြန်၏။

‘ရှင်းအောင်ပြောရလျှင်ဖြင့် ဒါ မရိုးဘူးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့

ဘာခြောက်ခဲနေတာ ဖြစ်မယ်’

သို့ဆိုလိုက်တော့ တဲရှင်လူကြီး တွေဝေသွားတော့၏။

‘အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဟုတ်ပြီနော်’

တွေဝေနေသော တဲရှင်လူကြီးကို ပြောလိုက်ကာ လင်းမြင့်
လှိုင်သည် နေရာမှထလိုက်၏။

‘ဘယ်သွားမလို့တုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘သိချင် လိုက်ခဲ့ချေပေါ့ဗျာ’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်နှင့် တဲရှင်လူကြီးသည် လင်းမြင့်
လှိုင်နောက် လိုက်သွားလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျားကောင် ဝပ်ချောင်းနေသည့်
ကျွန်းပင်ကြီးနောက်သို့ သွားလေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သည်တွင် ပြုံးစစမျက်နှာပေးဖြင့်
ကြည့်လာချေပြီး...

‘သည်မယ် ကျားကောင် ဝပ်ချောင်း ချောင်းနေတာနော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုလင်း၊ အခြီးတောင် မြေကြီးနဲ့

ဘုတ်ဘုတ်ရိုက်နေသေးတာပဲ’

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ သည်မှာ ဘာကောင် ဝပ်တွားနေပုံပေါ်နေလဲ’

သို့ မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တဲရှင်လူကြီးက
လင်းမြင့်လှိုင် ပြသည့်နေရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။ သစ်ရွက်ခြောက်

များ ရှိနေချေ၏။ ပြီးတော့ အမြီးတဘုတ်ဘုတ် ရိုက်ခဲ့တာကြောင့် ထိုနေရာတွင် ရှင်းလင်းထားပြီး ဖြစ်ရပေမည်။ ယခုတော့ သို့မဟုတ်ပါကလား။ သစ်ရွက်ခြောက်များ စုပြုံရှိနေချေ၏။ ထိုနေရာသို့ စည်သည့်သတ္တဝါကောင်မျှ လာရောက်ဝပ်တွားခြင်း မရှိပဲ ပင်၊ သို့ကြောင့် အံ့သြမိသေးတော့၏။

‘နောက်ပြီး သမင်ကောင်ကလေးက သွက်သွက်လက်လက် မပြေးနိုင်ဘဲ ရှိတဲ့ခွန်အားလေနဲ့ ပြေးနေရတာ မဟုတ်လား။ နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်သမင်ကောင် ကျားကောင်အစာဖြစ်လေပြီပဲ။ နို့ပေမည် ကိုပိုက်တို့လည်း အမြင်နော်၊ သူ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး၊ ဒါကလည်း စဉ်းစားစရာတစ်ခုပဲ၊ သေချာအောင် ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ခဲ့ကြချေဦး’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ဆားဖြူပင်အောက်သို့ ဦးတည်သွားနေပြန်၏။ ကျွန်တော်နှင့် တဲရှင်လူကြီး လိုက်သွားရပြန်၏။

ဆားဖြူပင်အောက်တွင် သမင်ကောင် ရပ်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရသည်ပဲ။ ယခုတော့မှ ထိုသမင် ရပ်နေသည့်နေရာတွင် မည်သည့်ခြေရာမျှ မရှိပါချေ။

သမင်ကောင် ရပ်သွားသည်ဟု ပြောရမည်ကိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံဖြစ်ရချေ၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ကိုလင်း ပြောသလို ကျွန်တော်တို့ နေခင်းကြောင်တောင်ကြီး တောခြောက်ခံနေရတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်’ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

တဲရှင်လူကြီးက ကျွန်တော်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာလေပြီး...

‘ငါ စဉ်းစားမိတာ ပြောရလျှင်ဖြင့် ငါတို့ သမင်ကောင် ပြေးသွားတဲ့ဆီ လိုက်ကြလျှင် ကောင်းလိမ့်မယ်’

အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်သော လူကြီးပါကလား။ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည့်စကား ရှင်းနေလေသည်ပဲ။ ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် သို့ပြောရပါလိမ့်။

‘ဦးကြီးရယ်... ကျွန်တော် ပြောသလိုသာ လုပ်ပါ။ အခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်၊ ကတိုးသမင်ရှိနေတာ မြင်နေတာ သိနေတာပဲ၊ နက်ဖြန်တစ်ခေါက် လာရှာကြတာပေါ့’

‘ငါတော့ အလွတ်မပေးနိုင်ဘူး၊ သွားမယ်’ဆိုလျက် သမင်ကောင် ပြေးသွားရာဘက် ဇွတ်တိုးလိုက်သွားချေတော့၏။

‘ဦးကြီး... ဦးကြီး... ဦးကြီး ပြန်လာခဲ့ပါ’

ဘယ်လောက်ပင်ခေါ်ခေါ် တဲရှင်လူကြီး နောက်တစ်ချက် မလှည့် တည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်လိုက်ကြတာပေါ့’

‘နို့... ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ တောခြောက်တာဆိုလျှင် ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် အကောင်အထည် ပြန်တွေ့နိုင်မှာတုံး’

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

‘အင်း... ဘာပြောပြော သူတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ဓဖြစ်တော့မယ့်အတူတူ ကတိုးသမင်ကောင်ကိုပဲ ရှာကြတာပေါ့’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့သည် သမင်ကောင် ပြေးသွား

ရာနောက် လိုက်သွားသည်ဆိုသည့် တဲရှင်လူကြီးနောက် ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့အတွက်မူ တဲရှင်လူကြီး၏ ခြေရာကောက်၍ လိုက်သွားရနိုင်ပေမင့် သမင်ကောင်၏ ခြေရာကိုတော့မူ ဘယ်လိုမှ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမမြင်ပါချေ။

သို့ငြား ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် တဲရှင်လူကြီးနောက် ခြေရာကောက် လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

အတန်ကြာကြာ တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြပြီးလေမှ တဲရှင်လူကြီးကို ခြေရာခံလိုက်ရလိုက်ချေတော့၏။

‘အလိုလေး... ဘုရားရေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်’ သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်တွင် တဲရှင်လူကြီးကို သတိမေ့မြောလျက် တွေ့ရချေ၏။

‘ဦးကြီး... ဦးကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဦးကြီး’ သို့နယ် ခေါ်လည်း ခေါ်၊ ပြောလည်း ပြောဆိုပေမင့် တဲရှင်လူကြီး လုံးဝ သတိလစ်နေလေတော့၏။ မည်သို့ကြောင့်သို့ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ တဲရှင်လူကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စပ်ကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

‘ခုတော့လည်း စင်းလုံးချောပါကလား’
‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်ဗျာ’
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။
‘ကျွန်တော့်အထင် ပြောရလျှင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့မြင်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားတာဖြစ်မယ်’

သို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ကိုး။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ဦးကြီး သတိပြန်လည်ဝင်ပြီးမှ စခန်းတဲကို ပြန်ကြတာ’

ကျွန်တော်က ဆန္ဒပြုလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က စဉ်းစားလိုက်ချေပြီး တဲရှင်လူကြီး၏ ဦးနှစ်ဖက်ကို ဖိကိုင်၍ လှုပ်ခါလိုက်ပြန်၏။

‘ဦးကြီး... ဦးကြီး... ဦးကြီး’

‘ကိုလင်း... ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို တဲပြန်ခေါ်သွားကြမယ်ဗျာ၊ သည်မယ် အချိန်မရှိတော့ဘူး’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တဲရှင်လူကြီးကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ထမ်းပိုးခေါ်ခဲ့ရလေတော့၏။

လာတုန်းက နီးနီးလေး ခရီးဟုထင်ခဲ့ရပေမင့် အပြန်တွင်တော့ ခရီးဝေးလိုက်တာဟု ထင်မိ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ စခန်းတဲက လာကြတုန်းက သည်အရောက် ဘာမှဝေးတာ မဟုတ်ပေဘူးဗျာ၊ ခု ဘာလို့ ဝေးလှသည်လဲ၊ မဟုတ်မှလွဲရော... ကျွန်တော်တို့ လမ်းလွဲခဲ့ပြီလား မသိဘူး’

‘အဲလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပေဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်၊ မယုံလျှင် ကြည့်၊ ရှေ့နားရောက်လျှင် အနီးသံ ကြားရလိမ့်မယ်’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် သူပြောသည့်အရာ

အရောက်တွင် ရေစီးသံ ကြားရလေ၏။

‘အင်း... မှတ်မိပေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းမှလာခဲ့ကြ တုန်းက သည်ချောင်းကို ဖြတ်ခဲ့တာပဲ’

ကျွန်တော်တို့ လမ်းမမှားပါချေ။

‘ကျွန်တော်တို့ ခုပြန်တော့ သည်လူကြီးကို ထမ်းပိုးပြန် ခဲ့ကြတာဆိုတော့ ခရီးဖင့်တာကြောင့် အလာတုန်းကထက် ဝေး တယ် ထင်မိတာလေ’

‘အလာတုန်းက လက်ချည်းသက်သက် လျှောက်ခဲ့ကြ တာကိုး၊ ပြီးတော့ ရှားပါးစာနီဖိုးရှိတဲ့ ကတိုးသမင်ကို ပစ်ခွင့်ရ တော့မယ်ဆိုတဲ့ အပျောက် ရှိနေတာကိုး၊ သည်တော့ စကားတပြော ပြော စိတ်ကူးတယဉ်ယဉ်နဲ့ဆိုတော့ ဝေးလို့ဝေးမှန်း မသိခဲ့ကြတာ ဖေါ့ဗျာ’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ဖြစ်နေခြင်းသာပင်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတဲသို့ ရောက်လာကြ ၏။ တဲတွင် ကျော်ကြီး ရှိနေ၏။ တဲရှေ့တွင် လမ်းလျှောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်၍ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ပြေးလာချေ ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာတုံး၊ သည်လူကြီးက လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာတုံး’

သို့ မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းအစုံ ကို ပြောပြလိုက်၏။

‘နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ ဟိုအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ရော’

‘ကိုပိုက်တို့ ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူတို့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ဘူး၊ ဘယ်တစ်ယောက်မှလည်း ကျွန်တော့်ဆီ မရောက်လာ ဘူး’

‘ဟင်...’

‘ဟာ... တကယ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျား ကို ပြုစုဖို့ သူတို့ရှိကြလိမ့်မယ် ထင်တာ၊ နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ ကိုကျော်ကြီးရော နေသာထိုင်သာ ရှိရဲ့လား၊ အနာကရော ကောင်း ကောင်းကျက်ပြီလား’

‘အင်း... ခုတော့ အိုကေလို့ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ’

‘ကဲ... ကဲ... ဒါတွေထားတော့၊ သူ့ကို ထမ်းပိုးလာရ တာ မော့ပြီပေါ့၊ အဆာပြေ တစ်ခွက်တစ်ဖလားချပြီးမှ ချောင်း ဘက်သွားပါလား’

‘အဲဒါလည်း ကောင်းသားပဲ’

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှင်လူကြီးကို တပေါ် ပက်လက်အနေအထား ထားလိုက်ချေပြီး ဝိစကီတစ်ပြားကို ထုတ် သောက်လိုက်ကြတော့၏။

‘အမြည်း’

‘ဘာမှ ပါမလာဘူး’

ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ပျက် ပြောလိုက်၏။

‘ဒါ မြည်းလို့ရမှာပေါ့’

အလိုလေးဗျာ... အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ နောက် ရောက်နေလေသည်ကော။

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာပါလိမ့်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူမလက်ထဲတွင် ကြွေပန်းကန်လုံးတစ်လုံး ပါလာ၏။ နှုတ်ခမ်း အတော်ပုံနေလေ၏။

‘ဘာတွေတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘မျောက်သားဟင်း’

ဟင်... ဘာမှမရှိတာထက်စာလျှင် တော်သေး၏။ တွက်ကာ သူမ၏လက်ထဲမှ ပန်းကန်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ဟင်... ဦးကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး’

ယခုမှ သူမ ဦးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်မိပုံရချေ၏။

ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြန်၏။

‘ခက်ပါရဲ့... သူမယ် အဲဒီ ကတိုးမွေးကိုပဲ တမ်းတမ်း တတ ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုတစ်လောကလည်း မုဆိုးတစ်ယောက်ကြီး ကတိုးသမင် သွားရှာကြသေးတယ်’

‘တွေ့လား’

‘ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ၊ ခုလိုပဲ တောမှောက်ပြီး ပြန်ရှာလာတယ်’

‘ဟေ...’

‘ဟင်...’

သို့ဆိုတော့ အဆန်းပါကလား။ ကျွန်တော်တို့ သလောက် တဲတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် တဲရှင်လူကြီး

ရှိသည်။ တဲရှင်လူကြီးက ကျွန်တော်တို့နှင့် တောပစ်ထွက်ခဲ့သည်။ တဲတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့် ကျော်ကြီး (ကျန်ခဲ့သည်။) ကြီးသည် ဒဏ်ရာရနေသူ၊ အိပ်ရာထက်မှ ထနိုင်သူမဟုတ်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တဲနေရင်း ဘယ်လိုလုပ် မျောက်သားရပါလိမ့်။ သူတို့ကိုယ်နှိုက် အမဲထွက်ရှာနိုင်မည့်သူတွေ မဟုတ်ချေ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကြည့်ရသည်မှာ ဖြူဖြူနဲ့ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အခြားတဲများမှ ရသည်လား။ သို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တဲများရှိသော်ငြား ကျွန်တော်တို့ရောက်ပြီး ကတည်းက လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့သည်ကို သတိထားမိ၏။ သို့ကြောင့်...

‘မေးရပါဦးမယ်၊ သည်မျောက်သား ဘယ်ကရတာတုံး’

‘အသိမိတ်ဆွေ လာပေးသွားတာ’

‘နို့... မေးရပါဦးမယ်၊ ညည်းတို့ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျန်ခဲ့တာဆိုပြီး ငါတို့သွားနေတဲ့တစ်လျှောက် သူ့ဆီလည်း ညည်းတို့ မလာကြဘူးပြောတယ်၊ ဘယ်သွားနေကြတုံး’

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင် သူမ ဘယ်လို ကြောင့်ရယ် မသိ။ တခစ်ခစ် ရယ်မောနေလေသဖြင့်...

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဟီး... ဟီး...’

ဟီး... ခစ်... ခစ်...’

‘ဘာရယ်တာတုံး’

မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့နားမှာရှိတာ’

'ဟင်...'

ကျော်ကြီး ပိုမို၍ အံ့သြသွားဟန် ဖြစ်သွားချေ၏။

'ကျော်ကြီး မင်းပြောတော့ တစ်မျိုးပါကလား'

'ဟာ... ဆရာပိုက်ကလည်း၊ ကျွန်တော် ကလေးမ
မဟုတ်ဟာချည်း၊ ဆရာပိုက်တို့ ထွက်သွားပြီးကတည်းက သူတို့
ကို ကျွန်တော် ခုမှမြင်ရတာ'

ကျော်ကြီးကို ကျွန်တော် ယုံသည်။ သို့ကြောင့် သူမကို
မသင်္ကာသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

'ဘုရားရေ... သူ စိတ်ရော မှန်ရဲ့လား၊ ကျွန်မတို့ သူ
နားမယ် ရှိနေတာပါ။ သူ အိပ်ပျော်နေလို့တောင် စကားကျယ်ကျယ်
မပြောကြပါဘူး'

'ဘာ... ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

သို့ အသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြန်
၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ပန်းကန်လေးတစ်လုံး ပါလာ၏။

'ရှေ့... ဦးကြီးကို တိုက်လိုက်'

အလိုလေးဗျာ... သူ ခုမှ ရောက်လာပြီး ဘယ်လိုကြောင့်
သူဦးကြီးအတွက် ဆေးယူလာပါလိမ့်။ အရင် ရောက်လာသည့်
အမျိုးသမီးတောင် သူဦးကြီးကို အတန်ကြာမှ သတိထားမိလေခြင်း
ဖြစ်၏။ သည်တစ်ယောက်က ခုမှရောက်လာပြီး ဦးကြီးအတွက်
ဆေးပင် တစ်ပါတည်းယူလာပါလိမ့်။

ကျွန်တော် သို့ အတွေးဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိလိုက်ဟန်

တူသည်။ နောက်ရောက်လာ ဆံပင်ကုပ်ဝဲနှင့် အမျိုးသမီးက...

'ကျွန်မ အကြားအမြင်ရှိတယ်လေ၊ ခစ်... ခစ်...
ခစ်...'

သို့ ပြောလာကာ ရယ်သွမ်းသွေးနေလေတော့၏။

'မဖြစ်နိုင်တာ'

သို့ပေမင့်...

'ကဲပါ... မင်းတို့ဦးကြီး သတိလစ်နေတာ ဘယ်လို
ဆေးတိုက်မှာတုံး၊ သတိပြန်လည်မှ တိုက်လို့ရတော့မပေါ့'

သို့ ကျွန်တော်က ယခုတိုင် သတိပြန်လည်မလာလေဘဲ
အိပ်ရာထက် ပက်လက်ဖြစ်နေသည့် တဲရှင်ဦးကြီးကို ကြည့်၍ပြော
လိုက်၏။

'အဲဒါ ပိုကောင်းတယ်'

'ဟင်...'

'ဦးကြီးက ဆေးသိပ်ကြောက်တယ်၊ နို့ကြောင့် သူ့ကို
ဆေးတိုက်ပြီဆိုလျှင် အိပ်နေတုန်း ပါးစပ်ထဲကို လောင်းထည့်ခဲ့ရ
တယ်၊ နို့မှ သူ့ဗိုက်ထဲ ဆေးတွေဝင်သွားမှာ'

'အင်းလေ... မင်းတို့က အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့'

ကုပ်ဝဲဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးက တဲရှင်ဦးကြီးနား ထိုင်
လိုက်လေပြီး ယူလာသည့် ပန်းကန်အတွင်းမှ ဆေးရည်တို့ကို
တဲရှင်ဦးကြီး၏ ပါးစပ်တွင်း လောင်းထည့်လေတော့၏။

ဆေးရည်သည် စိမ်းပုပ်ပုပ်ဖြစ်၏။ ရနံ့ကတော့မူ ကွန်
ရွက်နဲ့ ဖြစ်ချေ၏။ သို့ကြောင့်...

‘ကွမ်းရွက်ရည်လား’ဟု မေးလိုက်၏။

သူမ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလေ၏။

‘နို့ဖြင့်...’

‘မသိချင်ပါနဲ့နော်’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။ သူကမှ မသိစေချင်တာကိုး။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ အသုံးပြုသည့် ဆေးသည် လူနာအတွက် အကျိုးယုတ်ခြင်းမရှိသည်ကိုတော့ လက်ခံမိ၏။ ဘယ့်တွက်မူ ကျော်ကြီးကို တိုက်တုန်းက ဆေးအုံပေးတုန်းက ဆေးသည် အစွမ်းထက်သည်ဟု ပြောရမလောက်အောင်ပင် အဆင်ပြေသည် မဟုတ်ပါကလား။

‘အား... အား... အင်း... အင်း... အင်း...’

အလိုလေးဗျာ... တဲရှင် ဦးကြီးတစ်ယောက် မကြာမီ သည်သို့ အော်သည်လားချေ၏။

ဘုရားရေ... အတော်ဟုတ်ပါကလား။ သူ စောစောက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ရုတ်ခြည်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်လာချေ၏။

‘မင်းတို့ ကတိုးကောင်ကို ရခဲ့ပြီမဟုတ်လား’

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ သူ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ ဘာတွေဖြစ်တာလဲ။ မေးပေလိမ့်မည်ပေါ့။ ခုတော့ အဲလို မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို အသာအယာ ခါယမ်းပြလာချေ၏။ သူလည်း ဘာမှမသိဟု ပြောလေခြင်းပင်။

‘ပြောကြလေ ကတိုးသမင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ မင်းပစ်လိုက်တာ ထိသွားတယ်မဟုတ်လား’

သို့ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် အကျိုးအကြောင်းကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဘာကွ... မင်းပစ်လိုက်တာ လွဲချော်ပြီး သမင်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျားကောင်က ခြောက်လှန့်လိုက်လို့ ပြေးသွားတာ၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဦးကြီးလည်း သိလျက်နဲ့’

သို့ဆိုတော့ ဦးကြီးတစ်ယောက် တွေဝေစဉ်းစားလိုက်လေပြီး...

‘နို့ဖြင့် မင်းတို့ကို ကျားကောင် ပစ်ပါလို့ ငါပြောတာပဲ၊ ကျားကောင်ကို မပစ်လိုက်ဘူးလား’

အလိုလေးဗျာ... သို့ သူပြောခဲ့သည်ကိုတော့ သတိရလေပြီး ပစ်ခတ်လွဲချော်ခြင်းကိုတော့မူ ဘာလို့သတိမရတာပါလိမ့်။

သို့ပေမင်လို့ ကျွန်တော် ရှင်းပြလိုက်၏။

သူ တွေဝေစဉ်းစားနေပြန်၏။ သို့ကြောင့်...

‘ဦးကြီး... သမင်နောက်လိုက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဦးကြီးနောက် လိုက်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်’

‘ဦးကြီးကိုပြန်တွေ့တော့ သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်မယ် နေနေတာတွေလို့ တဲကို ပြန်ထမ်းလာတာလေ’

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

ဆိုလျက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်ထင်တာပဲ’

အလိုလေးဗျာ... ဘာလို့ အဲလို ပြောလာတာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် မကျေမနပ် ဖြစ်မိ၏။

‘ဘာလဲ... ညည်းတို့က ငါတို့နှစ်ယောက် ပြောတာကို မယုံဘူးလား’

‘အို... အဲလို မဟုတ်ရပါဘူး’

‘ကဲ... ထားပါတော့၊ ဦးကြီး ဆေးဆေးချာချာပြန်စဉ်းစား စမ်းပါဦး၊ ဦးကြီး သမင်နောက်လိုက်သွားတာလေ။ ဘာတွေဖြစ် ခဲ့လဲ’

သို့ဆိုတော့ တဲရှင်ဦးကြီးက စဉ်းစားဟန်ပြုနေလေသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ ဘာပြန်ပြောလာမည်ကို စောင့်မျှော်နေမိတော့၏။

အတန်ကြာတွင် ဦးကြီးသည် ယုံယုံပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ’လို့ အားရဝမ်းသာ ပြောလာချေတော့၏။

‘နို့ဖြင့် ပြောချေဗျာ’

‘ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ လာကြချေကွာ၊ သမင်ကောင်ကို ငါ တွေ့လိုက်တယ်’

သို့ဆိုလျက် တပေါ်မှဆင်းပြေးသွားလေသည်။ ကျွန်တော် နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဆေနတ်ကိုဆွဲ၍ ဦးကြီးနောက် လိုက်သွား ချေတော့၏။

ဘုရားရေ... တဲရှင်ကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားခြင်းပါကလား။

‘လမ်းမှတ်မိနေတာပဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှင်ဦးကြီး လဲကျနေသည့် သစ်ဆိမ့်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာကြတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... တဲရှင်ဦးကြီးသည် သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီး အောက်မှ အထက်သို့ မော့ကြည့်နေလေပြီး...

‘သမင်ကောင် အဲဒီအပင်ပေါ် ပြေးသွားတယ်’

ဘုရားရေ... ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာတုံး။ တဲရှင်ဦးကြီး စိတ်မှမှန်ပါလေစ။ သမင်ကောင် သစ်ပင်တက်ရတယ်လို့။ ဘယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ။

သို့ကြောင့်...

‘မဖြစ်နိုင်တာ ဦးကြီးရယ်’လို့ ပြောလိုက်ပြီး သူ့လက် ကိုဆွဲ၍ စခန်းတံပြန်ရန် လုပ်လေသည်တွင်...

‘တကယ်ပြောတာကွ၊ သစ်ပင်အပေါ်မှာ ရှိတယ်၊ ဟို မယ်... ဟိုမယ် တွေ့လား’

အလိုလေးဗျာ...။

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ဆိမ့်ပင်ပေါ်သို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြတော့၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုပင် ကျွန်တော်တို့ မှုတ်မိ

ဟုတ်ပါစဟု သံသယဝင်မိချေတော့၏။ သစ်မင်ကိုင်းတက်တစ်ခု ပေါ်တွင် မှောက်လျက်အနေအထားဖြင့် သမင်ကို တွေ့လိုက်ချေတော့၏။

‘ကိုလင်း ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဉ်’

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တအံ့တဩ မော်ကြည့်နေပြီး လက်တွင်းရှိဆန်နုကို သမင်ကောင်ရှိရာ သစ်ပင်ထက်သို့ လှမ်းထိုးချိန်လိုက်လေ၏။

‘ဒိန်း...’

သမင် ပြုတ်ကျလာချေ၏။

ဘုရားရေ... တကယ်ပဲ သမင်ကောင်ပါကလား။ ဘယ်လိုလုပ် သစ်ကိုင်းပေါ် ရောက်နေတာပါလိမ့်။

‘ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ ရပြီ... ရပြီ၊ ငါလိုချင်တာရပြီ’

တဲရှင်လူကြီးက သို့ အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက် သမင်ကောင်သေကို ကောက်ထမ်းလိုက်လေ၏။

သမင်ကောင်သည် ကျုံ့လှိသေးကွေးလှသည်ကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း ထမ်းပိုးနိုင်လေခြင်း ဖြစ်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က သမင်ကောင်ကိုကြည့်ရင်း...

‘ဒါ ကတိုးသမင် ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဘာလဲ... မင်း ဝေစုတစ်စုမူ မလိုလား’

သို့ ပြောလာသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် အတော်ကလေး

ပေါက်ကွဲသွားပုံရ၏။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်ဖြင့် လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်လေတော့၏။

‘အလကားနောက်တာပါကွာ’

သို့ဆိုလျက်စခန်းသို့ ဦးတည်သွားလေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့နောက်လိုက်သွားရတော့၏။ စခန်းတဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်တွင်...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဦးကြီးက တွင်လာပြန်ပြီ’

အလိုလေးဗျာ... ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဘာစကားတွေ ပြောနေရတာပါလိမ့်။

‘ရှင်တို့ ဦးကြီးအကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်’

‘အေး... ပြောကြည့်ပါလား’

တဲရှင်ဦးကြီး သမင်ကောင်ကို ဖျက်တော့မည်ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က တဲရှင်ဦးကြီးရှိရာသို့ သွားလိုက်ချေပြီး...

‘ကျွန်တော် ချက်တိုင်က ကံတိုးကို ထုတ်ပေးမယ်’

သို့ ပြောလိုက်သံကြားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အခြားဘက်သို့လှည့် နေရာမှ လင်းမြင့်လှိုင်တို့နှစ်ယောက်ထံ ကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် တဲရှင်ဦးကြီးနှင့် သမင်ကောင်ကို ဖျက်နေလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်က စောစောက အမျိုးသမီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ချေပြီး...

‘ပြောပါ၊ ဆက်ပြောပါ’ လို့ သတိပေးလိုက်၏။

‘အဲဒါ သမင်ပဲ၊ နို့ပေမင့် ကတိုးသမင် မဟုတ်ဘူး’

‘ဟေ...’

‘ဘယ်လိုကြောင့်လဲ’

‘ဦးကြီးက သည်ရောက်လာတဲ့ မုဆိုးတွေမှန်သမျှကို
အဲလိုလုပ်နေကျ’

‘ဘာ... ဘယ်လို၊ ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဦးကြီးက အဲလိုပဲ၊ သမင်
ကောင်ကို တွေ့တယ်ဆိုပြီး လိုက်တော့တာပဲ၊ လွဲချော်သွားမယ်၊
မျက်ခြည်ပြတ်သွားမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့
သားကောင်ကို အဲလို သစ်ပင်ကိုင်းထက်မှာ တင်ထားတတ်တယ်
လေ’

‘ဟေ...’

‘ဟုတ်တယ်ရှင်၊ ဦးကြီးက သည်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ သစ်ပင်
တစ်ပင်တိုင်းမယ် သားကောင် တစ်ကောင်တလေ အမြဲတင်ထား
တတ်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
ပျောက်သွားတဲ့ အဲဒီသမင်ကို အငြိုးထားပြီး လုပ်တဲ့သဘောလေ၊
တခြား ဘာသဘောမှတော့ မပါပါဘူး’

သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိလိုက်ချေပြီ ဖြစ်တော့၏။

ကတိုးသမင်ကို ဦးကြီး အသေအလဲ လိုက်နေပုံပင်။
ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

သို့ တွေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိလေသဖြင့်
‘ဟိုဘက်ရှိရယ်လိုက်သည်တွင်...’

‘ရှင်က ဘာရယ်တာတုံး’

လို့ မလုံမလဲ မေးလာလေတော့၏။

‘အေး... အင်း... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ နို့... ပြောရဦး
မည်ပေါ့၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဦးကြီး ဘယ်လိုတော်စပ်သလဲ’

‘အလိုလေးရှင်... ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ မဟုတ်လား၊ သည်
လောက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာကြောင့်များ မေ့တတ်ရန်ကော
ရှင်’

ဟုတ်ပါ။ ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ။ သူတို့နဲ့ ဦးကြီး ဘာမှ
မတော်စပ်ပေဘူးပဲ။ သို့ဆိုတော့ ကတိုးကို အသေအလဲ လိုချင်သည့်
ဦးကြီးကို တအံ့တဩ ဖြစ်မိချေတော့၏။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်
အပေါ် မရိုးသားသည့်စိတ်များ ရှိနေလေသည်လား။

သို့အတွက်ကြောင့် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်
စေ ကျွန်တော်သည် ဦးကြီးကို စက်ဆုပ်ရွံရှာမိချေတော့၏။

ဘုရားရေ... မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့တော့ ဆုတောင်းမိချေ၏။

သို့ပေမည် သို့တွေးရင်း သဘောကျမိသည်ကြောင့် ပြုံးမိ
ပြန်သည်တွင်...

‘ရှင်... ဦးကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတွေတွေးနေလဲဆိုတာ
ကျွန်မတို့ သိတယ်နော်၊ ဟင်း... ဟင်း...’

အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မှာတုံး တွက်မိပေ
ငြား...

‘ဦးကြီးက ကျွန်မတို့အဖေလို၊ ဘကြီးလို လူစားချိုတဲ့
ကျွန်မအဖေရဲ့ အားကိုးရာ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ’

သို့ဆိုသလို ကုပ်ဝဲကောင်မလေးက ပြောလာတော့

သူတို့ ကျွန်တော့်အတွေးမျိုး တွေးထားပြီးဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် မဟုတ်မဟတ် တွေးမိလေခြင်းဟု ထင်လိုက်ချေ၏။ သို့ကြောင့်လည်း...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုက စိတ် ထူးဆန်းလွန်းပါတယ်”

သို့ ပြောလိုက်သည်တွင် ဆံရည်အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့် ကို ပြုံးဆဲဖြင့် ကြည့်၍နေပြီး...

“ရှင်ရော ကတိုးဆိုတာကို လိုချင်တာလား”

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော့်ကို လင်းမြင့်လှိုင် ပြောပြ၍ ကတိုးသမင်ကို ကျွန်တော် သိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ထိုအမျိုးသမီး သို့ပြောလာလေသဖြင့် မျက်နှာပူမိချေတော့၏။

“ဘုရားရေ... ခင်ဗျားလည်း ဘာတွေ မဟုတ်မဟတ် တွေးမိပြီး မေးလာတာပါလိမ့်ဗျာ” လို့ အရက်ပြေ ပြောမိချေတော့ ၏။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

“အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

ကျွန်တော် စကားဆုံးသည်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကြိတ်ရယ်ကြလေသဖြင့် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ ရှက်သွားရချေ တော့သည်။

“ကိုပိုက်ရေ... သည်ကလေးမတွေ မလွယ်တော့ဘူးဗျာ” အလိုလေးဗျာ... ဟင်း... ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့

နောက် လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်လာတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်နှင့် အနီး သမီးတို့ ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကြားမိသိလေသည်ကြောင့် သို့ ပြောလာခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင် ကတိုးကို ဖမ်းမိရဲ့လား”

ဆံရည်အမျိုးသမီးက လင်းမြင့်လှိုင်အား ပြုံးစိစိကြည့်၍ ပြောလိုက်ချေ၏။

“ရှင်ရော ကတိုးကို သိပ်လိုအပ်နေတာများလား၊ ခစ်... ခစ်...”

“ရှင် ကတိုးရလျှင်ဖြင့် ကျွန်မကို ဦးဆုံးပြောပြပါလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...”

အလိုလေးဗျာ... မလွယ်ပါကလား။ ဘယ်လိုတွေပါ လိမ့်။ လူပုံတွေကြည့်တော့ ရိုးပုံရိုးပန်း။ ကျွန်တော်တို့ကို နောက် ပြောင်နေပါကောလား။

“ရှင်တို့မို့ ဦးကြီး စကားကို ယုံတယ်၊ ရှင်တို့ တစ်သက် လုံး သည်မှာနေပြီး ကတိုး ရအောင်ယူမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သည်တစ် သက် ပြန်ရက်ိန်းရှိတော့ မဟုတ်ဘူး”

သို့စကားကိုတော့ဖြင့် ဆံရည်အမျိုးသမီးက အတည်ပြော လာလေခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော်သည် တဲရှင် လူကြီးကို စိတ်မူမမှန်သူတစ်ယောက်ဟု ထင်မိချေ၏။

ကျွန်တော့်အတွေးကို ရိပ်မိသွားသည်။ သိရှိသွားသည် ကြောင့်လား မသိ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေကြ တော့၏။

www.burmeseclassic.com

‘ကဲ... ကဲ... ရှင်တို့ နားကြပါလေ၊ ပြီးတော့ ထမင်း စားကြချေ၊ ကျွန်မတို့ လာပြောမယ်’

သို့ဆိုလျက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြချေ ၏။

‘အလကား သည်ကောင်မလေးတွေ၊ ငါ့ကို အဲလို အမြဲ ဖြောတယ်၊ ဒါ ကတိုးသမင် အစစ်ပါကွာ၊ သည်မယ်ကြည့်လေ ကတိုး’

သို့ဆိုလျက် တဲရှင်ဦးကြီးက သမင်ကောင်ကို အသား ဖျက်နေရာမှ သမင်၏ ချက်တိုင်ကို ဖြတ်တောက်၍ ပြောပြလာ ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က တဲရှင်လူကြီးနားတွင် ရှိချေ၏။ ကူညီ အသားဖျက်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

တဲရှင်ဦးကြီး ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်လား။ ကျွန်တော် က ဦးကြီး မြှောက်ပြလာသည့် သမင်ချက်တိုင်ကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်တွင်...

‘ဟာ...’

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်က ရောက်လာသေး သည် မသိ။ တဲရှင်ဦးကြီး မြှောက်ပြလာသည့် သမင်ချက်တိုင်ကို ဆွဲယူသွားချေပြီး...

‘ရှင်တို့ မြည်းဖို့’ ဆိုလျက် ပြောခဲ့လေ၏။

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေးတော့လား’

တဲရှင်ဦးကြီးက သို့သာ ပြောကျန်ရစ်ခဲ့ချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုနားလည်ရမည် မသိပါချေ။

အလိုလေးဗျာ... တဲရှင်ဦးကြီး သမင်ကောင်ကို အသား ဆက်ဖျက်နေလေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ကူပေးရပြန်၏။

သို့ဖြင့် သမင်တစ်ကောင်လုံး အသားတုံးတစ်ပြီးလေ၏။

‘ချက်စားဖို့ ယူဦးမလား’

တဲရှင်ဦးကြီးက ကောင်မလေးများကြားအောင် ပြောလိုက် ငြား မည်သည့်တုံ့ပြန်ချက်မျှ မရလေသဖြင့် အားလုံးကို တံစို့ထိုး လိုက်ချေ၏။ ပြီး ထင်းမီးပုံကြီးတစ်ခု လုပ်လိုက်လေပြီး မီးကင် လိုက်ချေတော့၏။

‘မင်းတို့တွေ သက်သောင့်သက်သာ နေကြချေဦး’

သို့ပြော၍ တဲရှင်ဦးကြီး ထွက်သွားလေ၏။

သည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း စီစကီပုလင်းပြားလေးကို ထုတ်သောက်လိုက်ကြချေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောကြတော့ချေ။

ကျော်ကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လဲလျောင်းနေလေ၏။

‘မသက်သာဘူးလား’

‘သက်သာပါတယ်’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန် သည်ကနေထွက်ကြမယ်’

ကျွန်တော်က ကျော်ကြီးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

‘တကယ်သွားကြတော့မှာလား’

အလိုလေးဗျာ... ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ဘယ်အချိန်
ရောက်နေပြန်လေသည် မသိချေ။ သို့ ပြောလာလေမှ သိသဖြင့်
လှည့်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သည်မယ် မနေကြတော့ဘူးပေါ့၊ ပြန်ကြမှာ သေချာ
တယ်ပေါ့’

သို့ ထပ်မေးလာပြန်၏။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီလေ... ဦးကြီး ပြောတဲ့ ကတိုးကို တကယ်
ပဲ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပေဘူးပေါ့’

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါယမ်းပြလိုက်၏။

‘ကျွန်မတို့က မဖြစ်နိုင်တာ၊ မရှိတာကို ဦးကြီးက ပြောနေ
တယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို တကယ်ယုံသွားကြလို့လား’

‘အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုပြောလာပြန်တာပါလိမ့်’

သို့ကြောင့်...

‘နို့ဖြင့် ညည်း ပြောချင်တာ ကတိုးဆိုတာ တကယ်ရှိ
တယ်ပေါ့’

‘အင်း...’

‘နို့ဖြင့် စောစောက ပြောတော့...’

‘အလကား စတာပါရှင်၊ ဦးကြီးက အသေအလဲ လိုက်ရှာ
နေတာပဲ၊ ရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ စောစောက ဦးကြီးကို စချင်လို့ သက်
သက်ပြောခဲ့တာပါ’

‘တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်ဗျာ’

‘ဘာလဲ... စိတ်ဝင်စားလာပြန်ပြီလား၊ ဟင်း...ဟင်း...’

ဟင်း...

သူမ ဘယ်လိုသဘောဖြင့် ပြောလေသည် သိသဖြင့်
မျက်နှာထူပူသွားမိတော့၏။ ကျွန်တော်ကလည်း ကတိုးကို စိတ်ဝင်
စားနေပုံပါကလား။

‘အင်းလေ... ဘယ်လိုသဘောထားထား ရှင်တို့ ရောက်
တုန်းရောက်ခိုက် သည်တစ်ဝိုက် ရှိနိုင်တဲ့ ကတိုးသမင်ကို ဦးကြီးနဲ့
ပေါင်းရှာကြပါလား’

‘ဗျာ...’

‘တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ရှားပါးတယ်၊ တကယ်ရှိတဲ့ ကတိုးပါ’

‘သေချာလှသည်လား’

‘ကျွန်မအဖေ ရဖူးတယ်၊ ကျွန်မ ငယ်လိမ့်ဦးမယ်၊ မှတ်မိ
တာလေ’

‘ဆက်ပြောပါဦး’

‘အဖေ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ရောင်းလိုက်တာ သိတယ်၊
ဘယ်လောက်ရတယ် ထင်လဲ’

‘ပြောကြည့်ပေါ့’

‘တစ်သိန်းလားမသိ ရတယ်၊ အဲဒီခေတ်က တစ်သိန်း
နော်၊ ရွှေဈေးတစ်ထောင်ကျပ်သာ ရှိတဲ့အချိန်’

‘ဘုရားရေ... သို့ဆိုလျှင် သူ အသက်ဘယ်လောက်
လဲ’

ကျွန်တော့်အထင် ကျွန်တော်တို့ထက် ငယ်လိမ့်မည်။
သမီးအရွယ်လောက်ဟု တွက်မိ၏။ ယခု သူမပြောပုံအရ ကျွန်တော့်
ထက်ပင် ကြီးနေပုံပင်။ သို့ကြောင့် သေချာရန်အလို့ငှာ...

‘မင်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိလို့တုံး’

မေးလိုက်၏။

‘၇၀’

‘ဟေ...’

‘မဖြစ်နိုင်တာချည်း’

‘ဦးကြီးအသက်က ၉၀ ကျော်ပြီလေ’

သူမ ကျွန်တော့်ကို နောက်ပြောင်နေပါကောလား။ သို့
ကြောင့် ဒေါသဖြစ်မိတော့၏။

‘ဘာလဲ... ငါ့ကို နောက်ပြောင်နေတာလား’ လို့ ဘုဆတ်
ဆတ် ပြောလိုက်၏။ သည်တွင်...

‘သူပြောတာ ဟုတ်တယ်’

‘ဟင်...’

တရုတ်လူကြီးက ပြောလာခြင်းပါကလား။ သူလက်ထဲ
တွင် မန်းကန်တစ်လုံး ပါလာ၏။ ပန်းကန်ထဲတွင် အသားဟင်း
ထင်ရ၏။ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ဖြစ်ချေ၏။

‘ဘာလဲ...’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘စောက သူလုယူသွားတဲ့ သမင်ချက်တိုင်’

‘ကြည့်လို့ရတာပေါ့’

‘ကြည့်စရာမလိုပါဘူး၊ စားလို့လည်း ရပါတယ်’

သို့ဆိုလျက် ရှေ့သို့ချလာပေးလေ၏။

စားချင်စဖွယ်လေးပင်။ သင်းပျံ့သောရနံ့က ကျွန်တော်၏
စိတ်ကို ဆွဲဆောင်လေသည်လား မသိ။ ကျွန်တော်သည် အသား
တစ်တုံးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ပါးစပ်တွင်း ပူပူလောင်လောင်
ထည့်လိုက်၏။

‘အားပါး...’

ပူလောင်နေသည့်ကြားမှ ချိုမြိန်သော အရသာကို ရလိုက်
၏။

‘ကောင်းသားပဲ’

‘အဲဒါ ကတိုး မပါသေးဘူး’

‘ဗျာ...’

‘လာပြန်ပြီ ကတိုး’

ကျွန်တော် ဦးကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ နံဘေးရှိ
ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ပြုံးစိစိ ကြည့်နေလေ၏။

‘ဘာသဘောပါလိမ့်’

‘အလကားစတာပါ၊ မြည်းစမ်းကြချေ’

သို့ ပြောပြီး အမျိုးသမီးကိုခေါ်၍ တရုတ်လူကြီး ထွက်
သွားလေ၏။

ဘာလဲ၊ ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ပါတော့ချေ။

‘ကိုဝိုက် ဘာတွေဖြစ်နေတယ် သိတယ်၊ ကဲ... ကဲ...’

ဘေးလိုက်စမ်းပါဗျာ... စားပါ၊ စသက်ပါ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။
 သို့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝိစကီတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်
 ပြန်၏။ တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်မက။ ထပ်ခါတလဲလဲ။
 ကြာတော့ မူးလာချေပြီ။ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။
 ‘ကိုပိုက်... ထ... ထ...’
 လင်းမြင့်လှိုင် နှိုးလာခြင်းဖြစ်၏။
 ‘ထမင်းစားတော့မလား’
 ‘အလိုလေးဗျာ... ဘယ်နှယ် စားရမှာတုံး၊ ကိုပိုက်
 စားပြီးပြီလေ’
 ‘ဘယ်တုန်းက စားလိုတုံး’
 ‘ဟင်... ညစာစားပြီး အိပ်တယ်၊ ခု မိုးလင်းပြီ၊ ကိုပိုက်
 ကို ခရီးသွားဖို့ နှိုးလိုက်တာ’
 ‘ဗျာ... ဘယ်လို...’
 ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါကလား။ ကျွန်တော်သည် လင်း
 မြင့်လှိုင်နှင့် ဝိစကီသောက်ရင်း သမင်ချက်တိုင်ပင် စားရင်း မူး၍
 အိပ်ပျော်သွားသည် မဟုတ်ပါကလား။
 သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။
 ‘မဟုတ်ဘူး၊ သောက်ပြီး ထမင်းစားကြတယ်၊ အိပ်ချင်
 ပြီဆိုပြီး ကိုပိုက် အိပ်လိုက်တာ တစ်ညလုံး တစ်စက်ကလေးမှ
 မနိုးတော့ဘူး’
 ‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ကိုလင်းရယ်’
 ‘ဪ... ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာတုံး’

‘နို့ဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ကဲ... သွားကြမယ်၊ ကျော်ကြီး
 ရော’
 ကျွန်တော်သည် ကျော်ကြီးကို သတိရလိုက်၏။ ကျော်
 ကြီးက ကျွန်တော့်ထံသို့ ကြည့်၍ ပြုံးပြလေ၏။
 ‘သက်သာပြီလား’
 ‘အင်း...’
 ‘နို့ဖြင့် သူတို့ကို...’
 ‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူတို့ အိပ်နေကြတာဖြစ်မယ်၊ အိပ်ပါစေ၊
 ညကတည်းက ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ထားပြီးပြီ’
 သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတံမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။
 ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ထု မည်းမည်းရှိနေသေးတော့၏။
 ‘ဘယ်သွားကြမှာတုံး’
 ‘ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းဆီပေါ့’
 ‘ကိုလင်း လမ်းသိလို့လား’
 ‘သိတော့ မသိဘူး၊ သည်ကနေ နောက်ကြောင်းဖြန်ထွက်
 မယ် စိတ်ကူးတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သည်ရောက်မလာခင် လမ်းခွဲ
 တစ်ခုရှိတာ မှတ်မိလား’
 ‘အမှတ်တမဲ့ပဲ’
 ‘အဲဒီနေရာမှာ မှားခဲ့သေးတယ်လေ’
 သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသဖြင့် ဖြစ်နိုင်သည်ကြောင့်
 မည်သို့မျှ စောဒကမတက်လေတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင် ဦးဆောင်သွား
 နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြသည် ဆိုပေမင့် အလာလမ်းကို မှတ်မိသလိုလို ထင်ခဲ့ကြသြား တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ယခင်အနုက မရောက်ခဲ့ဖူးသော နေရာများသို့ ရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

ဖုန်းဆိုးမြေလို နေရာမျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ သားကောင်လိုလို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်ဆိုငြား ပစ်ခွင့်တော့ဖြင့် မရပါချေ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော်တို့က သားကောင်တွေ့၍ လှမ်းချိန်လိုက်ငြား တစ်စုံတစ်ရာ၏ ခြောက်လှန့်မှုကြောင့် သားကောင်က ရုတ်ခြည်း ထထပြေးသွားသည့်နယ် ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ပစ်မယ့် သားကောင်တွေကို ဘယ်သူ ဘယ်သတ္တဝါကောင်ကများ ခြောက်လှန့်ထုတ်နေတာပါလိမ့်’

‘သိပေဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ အချိန်လည်း အတော်လင့်နေပြီ၊ ဘာသားကောင်မှလည်း မတွေ့ရဘူး၊ ဆာကလည်း ဆာပြီဗျ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘နို့ဖြင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ သည်ဖုန်းဆိုးမြေကို မြန်မြန် ဖြတ်ကြမှထင်တယ်၊ ဖုန်းဆိုးမြေအလွန်မယ် တောနက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီရောက်လျှင်ဖြင့် သားကောင်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်းဆိုးမြေအတွင်းတွင် တွေ့ရသည့်သားကောင်တို့ကို ပစ်ခတ်ခြင်းများ လုပ်ခြင်းမပြုကြလေတော့ဘဲ ဖုန်းဆိုးမြေကို ကျော်ရန်အတွက်သာလျှင် ခပ်မြန်မြန်

သွက်သွက် လျှောက်လိုက်တော့ရ၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ဖုန်းဆိုးမြေတွင်း ဖြတ်နေစဉ် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထမိသေးတော့၏။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေရာမှ ကျွန်တော်သည် ခလုတ်တိုက် လဲပြိုသွားတော့၏။

‘အား...’

ကျွန်တော် အတော်နှင့်မထနိုင်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် မြေကြီးနှင့် အပ်သွားသည်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး မြေကြီးတို့ ကပ်ပါလာကြ၏။

‘ဖိုးလံ...’

ပါးစပ်တွင်လည်း မြေကြီးခဲတို့ ဝင်ကုန်ကြ၏။ အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လို မြေကြီးနဲ့ပါလိမ့်။ အောက်သိုးသိုးနှင့် ရွံစရာပင်ကောင်းသေးတော့၏။

ကျွန်တော် မသင်္ကာသဖြင့် မျက်နှာကျသွားသော မြေပြင်ကို အသေအချာ ကြည့်မိတော့၏။

‘ဟာ...’

ကျွန်တော် လုံးဝထိတ်လန့်သွားတော့၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာ အပ်ကျသွားသည့် မြေပြင်သည် မြေပုံမို့မို့လေး ဖြစ်တော့၏။

သစ်ပင်စိုက်ထားသော မြေပုံမို့မို့လေးလား။ ကျွန်တော် ထိုမြေပုံကို လက်ဖြင့် တူးယက်ကြည့်လိုက်၏။

‘အား... အားလား...’

စူးပါးသော အနံ့အသက်တစ်ခုက နှာခေါင်းတွင်း တိုးဝင်
လာသကဲ့သို့ မြေပြင်မှလည်း လက်တစ်ချောင်း ထွက်လာ၏။

ဘုရားရေ... လူသေမြုပ်ထားသော မြေပုံဖြစ်နေပါကော
လား။ အပုပ်နံ့တထောင်းထောင်းနှင့် လူ့လက်တစ်ချောင်းပါ
ကလား။

‘ဒါ သန့်ရှင်းပေပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့ကြည့်
မိလေ၏။ အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသေ
အလောင်းဟို့ မြုပ်နှံထားဟန်တူသည်။ မြေပုံမို့လေးများ ရှိနေပါ
ကောလား။

‘ဒါသန့်ရှင်းဟောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သည်ဝန်းကျင်မှာ
လူနေတဲတွေ ရှိကြလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က တွက်ဆပြောလိုက်၏။

‘ဒါ ကျွန်တော်တို့ သွားနေတဲ့ ဆင်ကုန်းရွာဟောင်း
သုသာန်လေလား’

ကျော်ကြီးက သည်သို့ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲကွ၊ ဆင်ကုန်းရွာဆိုတာ ရွာဟောင်း
ကြီးလေ၊ ရွာဟောင်း ဟောင်းလျှင် လူသေလည်း ဟောင်းပြီမို့၊
ခုဟာ လူသေလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ ပြည့်နှက်နေတာလေ’

‘နို့ဆိုတော့လည်း ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် လူနေအိမ်ရှိနိုင်တယ်’

သို့ တွက်ဆလိုက်ပေငြား မည်သည့်တစ်စုပင်မျှ မတွေ့ပါ

ချေ။

‘သည်နေရာ ရွာဟောင်းကြီးသက်သက် မဖြစ်နိုင်ဘူး’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင် လှည့်ဝတ်
ကြည့်နေပြန်၏။ အတန်ကြာလေမှ...

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ’ ဆိုလျက် အားရဝမ်းသာ ပြောလာ
သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ရူးသွားပြီလို့ပင် ထင်
လိုက်ကြ၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အလန့်တကြားနဲ့ပါကလား’

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလည်း ပြော၊ သူ ဘာပြန်ပြောလေ
မည်ကို နားစွင့်နေမိတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့ သည်တောင်ကြောပေါ် တက်ကြမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က နံဘေးခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောင်ကုန်းမတ်
စောက်စောက်ပေါ် တက်ကြည့်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီး
သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို တအံ့တသြ ကြည့်လိုက်ကြလေပြီး...

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး၊ မတ်စောက်စောက်ကြီးရယ်၊
ပြီးတော့ ကျောက်သားနံရံလိုလို ဖြစ်နေတာလေ’

ကျွန်တော် ပြောသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က လက်ခံချင်
ပုံမပေါ်။ တောင်ကုန်းမတ်စောက်စောက်ပေါ်တက်ရန် လမ်းစရာ
နေဟန်တူချေ၏။

သို့ကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်တော့၏။

‘လာကြချေဗျာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်ကြောနံရံကို မော့ကြည့်လေပြီး
ရှေ့သို့ဆက်သွားလိုက်ချေ၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင်...

‘သည်ကနေ တက်ကြမယ်’

အလိုလေးဗျာ... တောင်ကြောမှ ရေစီးကျသည့် မြောင်
နေရာလေးကိုပြု၍ ပြောလေ၏။

‘ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်က အန္တရာယ်များသဖြင့် သို့ မေးလိုက်၏။

‘သည်မြောင်လေးကနေ ခြေကန်တက်လို့ ရနိုင်တယ်’

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသည် ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ထိုရေစီး

မြောင်နေရာကို အသေအချာ အကဲခတ်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလို ခြေကန်လက်ကန်တက်လျှင်
ရနိုင်လောက်၏။ သို့ကြောင့်...

‘တက်ကြည့်ကြတာပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က ရှေ့မှဦးဆောင်သွားလေ၏။

အတော်အားစိုက်တွန်းကန်၍ တက်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ခက်ခက်ခဲခဲ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တက်ခဲ့ကြသည်တွင်
နောက်ဆုံး ထိုတောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

တောင်ကြောပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ထိုင်ချလိုက်လေပြီး လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဟူး...’

ပြီး တောင်ကြောတစ်ဝိုက် လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။

‘အလိုလေးဗျာ... ဘယ်လိုပါလိမ့်’

တောင်ကြောအလယ်လောက်တွင် ကျွန်းပင်ငုတ်တို့ ရှိချေ
၏။ ထိုကျွန်းငုတ်ကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထိုင်
နေလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာမည်မှန်းသိနေသည့်ပုံပင်။

‘ညည်းတို့ သည်အပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာတာတုံး၊
ဘယ်လိုတက်ခဲ့ကြတာတုံး’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ရယ်နေလေပြီး...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟီး... ဟင်း... ဟင်း...’

ဟင်း... သည်ဘက်မယ် လှေကားထစ်လေးတွေ လုပ်ထားတယ်
လေ’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် တအံ့သြဖြင့် ထိုလှေကားထစ် ရှိသည့်နေရာသို့
သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ထိုနေရာတွင် လှေကား
ထစ်လေး ရှိချေ၏။ သူတို့တွေ ထိုနေရာက တက်ခဲ့ကြသည်လား။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ရှင်တို့ ဘာလို့များ ခက်
ခက်ခဲခဲ တွယ်တက်ခဲ့ရတာလဲ၊ အကယ်၍များ ခြေချော်ကျခဲ့လျှင်
မသေသော်မှ အတော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် အနာတရ ရပေမပေါ့’

‘အဲလိုမှန်း မသိလို့ပေါ့ဗျာ’

ကျော်ကြီးက ပြောလေ၏။

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

ဒဏ်ရာအနာတရ ပျောက်ရုံရှိသေး ခရီးကြမ်းလျှောက်ခဲ့
ရုံသာမက တောင်ကြောပေါ်သို့လည်း ခြေကန်တက်ခဲ့ရသည့် တောင်
ကြီးကို ကြည့်ပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ရယ်နေလေ၏။

‘ညည်းတို့တွေ လှောင်တာလား’

ကျော်ကြီးက မကျေမချမ်း ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... အဲလိုသဘော မဟုတ်ပါဘူး။ တိုင်နေအဟုတ်သား ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုသလို ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ တံမှာပဲ အေးအေးလူလူနဲ့ နေပါလား။ ခုတော့ သက်သက်ပင်ပန်းရုံပဲ မဟုတ်လား’

သူမ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောတာပါလိမ့်။

‘ရှင်းအောင်ပြောပါလား’

‘ဪ... ရှင်တို့ ဘယ်လိုပဲသွားသွား သည်ဝန်းကျင်က ကို ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမယ် တွေလား။ ဒါ... ဒါ ကျွန်မတို့ နေတဲ့ တံစုလေး’

အလိုလေးဗျာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ တောင်ကြောပေါ်မှ သူမ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် တံစုလေးကို မြင်ကြရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ တည်းခဲသည့် နေရာပါပဲကလား။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး’

သို့ ပြောလိုက်သည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို မိန်းကလေးသုံးယောက် တအံ့တဩ ကြည့်နေကြလေပြီး...

‘ဘာကြောင့် အဲလိုထင်ရတာလဲ’

မေးလာကြချေ၏။

‘ဟောဒီအောက်ဘက်မယ် ဖုန်းဆိုးမြေ သုသာန်မြေရှိတယ်။ မင်းတို့နေရာနဲ့ ပတ်သက်မှုမရှိလောက်ဘူး’

သို့ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

သည်တွင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘အဲဒါ ကျွန်မတို့နေရာက လူသေတွေ လာလာပစ်တဲ့ သုသာန်နေရာလေ’

‘ဟင်...’

‘ဘာ...’

‘ဘယ်လို...’

‘သည်လောက် ဝေးတာဗျာ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မဝေးပါဘူး’

‘ငါတို့ လျှောက်လာတာ သိတာပေါ့။ မင်းတို့တံစုနဲ့ အတန်ဝေးဝေး လျှောက်ခဲ့ပြီးမှ အဲဒီသုသာန်မြေကို ရောက်ခဲ့တာ’

‘ဟီး... ဟီး... ဟီး...’

‘လာလေ... အောက်ပြန်ဆင်းကြမယ်လေ။ သုသာန်က နေ တံစုကို ပြန်သွားကြမယ်။ ဝေး မဝေးသိချင်လျှင် လိုက်ကြည့်လေ’

သို့ပြောပြီး အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တောင်ကြောအောက်သို့ သူတို့တက်လာသည့် လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားကြတော့၏။

‘သူတို့ပြောတာ ဟုတ်မဟုတ် လိုက်ကြည့်မယ်’

ကျွန်တော်က သို့ပြောပြီး သူတို့နောက် လိုက်သွားချေ။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျော်ကြီးသည်လည်း ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို မတူချေ။

လေဘဲ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ဆင်းခဲ့ကြ၏။ တောင်ကြော
အောက်သို့ ရောက်သည်တွင်...

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘အို...’

အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။ တောင်ခြေအောက်
ဘက်တွင် တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ထွင်းဖောက်နေသည့် မြောင်လေး
တစ်ခု ရှိချေ၏။

မိန်းမပျိုသုံးယောက်သည် ထိုမြောင်လေးတွင်း ဝင်သွား
ကြ၏။ တစ်ဖက်သို့ ရောက်လေသည်တွင် အံ့ဖွယ်ကောင်းသေး
တော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ခဲ့ကြသော ဖုန်းဆိုးမြေသို့ ရောက်ခဲ့
ကြချေ၏။

‘တွေ့ပြီလား’

‘သုသာန်ရောက်ပြီနော်’

‘ဟုတ်တယ်လေ’

‘ကဲ... လာ... တခုပြန်ကြမယ်’

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’

သို့ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ပြောလိုက်၏။

‘ဘာကိုလဲ’

ဆံရှည်အမျိုးသမီးက မေးလာလေ၏။

‘ဪ... သုသာန်နေရာနဲ့ မင်းတို့တခု နီးနီးလေးဆီ’

တာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ၊ ဘယ်လိုမှ မနီးနိုင်ဘူး
အတော်ဝေးတာကလား၊ ငါ့စိတ်ထင် နှစ်မိုင်မက ရှိနိုင်တယ်’

‘ခစ်... ခစ်... ခစ်...’

ကျွန်တော့်စကားကို ဘာသဘောကျသွားလေ မသိ။ သို့
ကြိတ်ရယ်နေကြတော့၏။ ပြီးလေမှ...

‘ကဲ... လာ၊ လိုက်ခဲ့ကြချေ’

သူမတို့သည် ဖုန်းဆိုးမြေအတိုင်း မသွားကြလေဘဲ မြောင်
ပေါက်မှ ပြန်ဝင်သွားကြ၏။ တစ်ဖက်သို့ရောက်သော် တောင်ကမ်း
အခြေမှ ကပ်လျက်သွားကြ၏။ ထိုမှ ချုံပုတ်နွယ်ပင်တို့ ထူထပ်
သည့် တောတန်းလေးတွင်း ဝင်သွားကြတော့၏။

တောတိုးလျှောက်ခဲ့ကြရ၏။ မကြာမီအချိန်ကလေးတွင်
လွန်မင်းစွာ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ကြသဖြင့်
ကျွန်တော် သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတူ
အဆန်းလို ကြည့်နေမိတော့၏။

‘ဘယ်လောက်ကြာသလဲ’

တိကျသေသပ်သည့် လင်းမြင့်လှိုင်က လက်မှနာရီကို

ကြည့်ပြီး...

‘၁၅ မိနစ်ပဲ ကြာတယ်’

ပြောလေ၏။

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့ တည်းခဲသည့် တရားသို့ ကျွန်တော်တို့
ပြန်ရောက်ခဲ့ကြလေခြင်း ဖြစ်တော့၏။

‘နို့ဖြင့် ငါတို့တွေ...’

‘ရှင်တို့ မျက်စိလည်နေလို့ပါ။ ကဲ... ကဲ... ဘာမှပြော
မနေကြပါနဲ့၊ နားကြချေ... ဦးကြီး ရှင်တို့ထွက်သွားတာ မသိ
သေးဘူး၊ အိပ်နေတုန်းပဲ’

သို့ပြောပြီး မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်သည် သူတို့တံရံရာသို့
ထွက်သွားကြတော့၏။

‘ကျွန်တော်တို့တော့ ဘယ်ကိုရောက်ရောက်နေပြီး ဘယ်
လိုလူစားတွေနဲ့ တွေ့နေကြတာပါလိမ့်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တော့၏။

‘ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တော့ သည်နေရာပြန်ရောက်
တာပဲ သဘောကျသေးတော့သဗျ’

‘အလို... ဘာဖြစ်လို့တုံး ကိုလင်းရဲ့’

‘သည်နေရာလေးက ထူးဆန်းသလို မထင်ပေဘူးလား’

‘အင်း... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ’

‘တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းကို
သွားချင်တာဆိုတာကလည်း မျောက်ခြီးရှည်ရဖို့ အဓိကဆိုပေမင့်
ဆင်ကုန်းရွာနဲ့ပတ်သက်လို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ပဲ မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုလင်း’

‘ဆင်ကုန်းရွာနားမယ် ကားမှောက်တာ လူ ၁၃ ယောက်
သေတယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဆင်ကုန်းရွာက နေလို့မကောင်းတော့
ဘူး၊ အဲဒီ သေသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်က ဒုက္ခပေးကြလို့ ရွာသားတွေ

အားလုံး ပြောင်းပြောင်းပြေးကြတယ်၊ နောက်ဆုံး ဆင်ကုန်းရွာဆို
တာ မရှိတော့ဘူးလေ’

‘ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီ ဝိညာဉ် ၁၃ ယောက်ဟာ
မျောက်တွေဖြစ်သွားကြပြီး မျိုးပွားခဲ့ကြတာလို့လည်း ပြောတယ်
လေ’

သို့ ကျော်ကြီးကပါ ဝင်ပြောလာချေ၏။

‘နို့ကြောင့် ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းသွားချင်တာ ဆိုပေမင့်
ဒုလ္လိ အခြေအနေမျိုး ရောက်တော့လည်း သည်တံစုလေးကလည်း
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတော့ကာ ကျွန်တော်တို့ မထူးမယ့်အတူ
သည်မယ် ဆက်နေလိုက်ကြတာပေါ့’

‘သည်တံစုက ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ ကိုလင်းရဲ့’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ကိုပိုက် စဉ်းစားလေ၊ အသေအချာ ပြန်စဉ်းစား၊ သည်
နေရာ ကျွန်တော်တို့ တည်းနေတာ သုံး၊ လေးရက်ရှိပြီ၊ ဘာထူးခြား
တယ်ထင်လဲ’

‘အင်း... လူအတော်များများနေကြတယ်ဆိုပေမင့် အမျိုး
သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ ခွေးညိုကြီး
တစ်ကောင်၊ အဝေးကနေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူ လေး၊ ငါးယောက်
အပြင် ပိုမတွေ့ပေဘူးဗျ။ အဲ... ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လေး၊ ငါး
ယောက်ဆိုတာတောင် ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလားဆိုတာ ခွဲခြား
သိနိုင်လောက်တဲ့ အကွာအဝေး အရိပ်သဏ္ဌာန်ပေပဲဗျ’

‘မျောက်...’

ကျော်ကြီး လက်ဖျောက်တီးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်
လင်းမြင့်လှိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျော်ကြီး ဘာကြောင့်
လက်ဖျောက်တီးလိုက်တာပါလိမ့်။

‘ကျွန်တော် သိပြီဗျ။ သိပြီ’

‘ဟေ... ဘာတုံး၊ ပြောစမ်းပါကွာ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျော်ကြီး ဘာပြောလေမည်လဲ နားစွင့်
လိုက်၏။

‘သည်လို ကျွန်တော်တို့ သည်အနားပတ်ဝန်းကျင်က
တဲတွေကို လျှောက်ကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ကြည့်လို့မရဘူး’

အလို... ဘယ်အချိန်က ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်နေ
သည်မသိရသော လူကြီးက ပြောလေသဖြင့် အံ့သြတကြီး လှည့်
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

‘ဘာလို့တုံး’

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်၏။

‘သူတို့တွေ သည်နေရာက ထွက်သွားကြဖို့ ကြိုးစားနေ
ကြလို့ပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့တုံး’

‘အေး... သိချင်လျှင် ပြောပြမယ်၊ နို့ပေမင့် မင်းတို့
သည်ကနေ ပြန်မသွားခင် ငါတို့ကို အကူအညီတစ်ခု ပေးရလိမ့်
မယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ကျော်ကြီးက ထိုလူကြီးကို အံ့သြ
တကြီး ငေးကြောင်ကြည့်နေရှာလေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ’

ထိုကြီးက သူ၏ တောင်းဆိုချက်ကို ထပ်မေးလာပြန်
သဖြင့်...

‘ပြောကြည့်လေ၊ ကူညီနိုင်တာ ကူညီရတာပေါ့’

‘ငါတို့လည်း သည်နေရာကနေ ထွက်သွားချင်တယ်’

‘ဟင်...’

‘ဗျာ...’

‘သည်က သွားချင်တာပဲ၊ သွားပေါ့’

‘သွားချင်တိုင်း သွားလို့မရလို့ပေါ့’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ငါတို့သဘောနဲ့ ငါတို့ သွားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ဦး
တစ်ယောက်က ကူညီမှ ရမှာ’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကူညီမယ်၊ ကျွန်တော်
တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချေ’

ထိုလူကြီးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

‘ဟင်... ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာတုံး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆင်ကုန်း
ရွာဟောင်းကို သွားမယ်၊ ပြီးလျှင် ပြန်ကြမယ်’

‘ဆင်ကုန်းရွာ ဟုတ်လား’

‘အင်းလေ... သိတယ်လား၊ သိလျှင်ဖြင့် လမ်းညွှန်ချေ
ဗျာ၊ အဲဒီမယ် မျောက်မြီးရှည်တွေ ရှိတယ်၊ သူတို့က မျောက်မြီး
ရှည်ချေးခါး လိုချင်လို့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေသည်တွင် ထိုလူကြီးက
မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ချေပြီး...

‘မင်းတို့မယ် အဲလိုဆိုတော့ ငါတို့ကို ဘယ်လိုခေါ်တွက်
လို့ ရမှာတုံး’

‘ဘာဆိုင်လို့တုံး၊ ဘာလို့ မရမှာတုံး’

‘အသက်သတ်ဖို့လောက် စိတ်ကူးရှိတဲ့သူတွေက ဘယ်
လိုလုပ် ငါတို့ကို ကူညီနိုင်မှာတုံး၊ မင်းတို့တောင်မှ အဲလိုစိတ်ကူး
ရှိလျှင် သည်မှာပဲ ငါတို့လို အကျဉ်းကျသလိုနေရဖို့ ဆွေချာသကွ’

‘ဗျာ...’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်’

‘ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ မင်းတို့ပဲ သည်နေရာ
ရောက်မလာအောင် အရင်ကြိုးစားပါကွာ’

သို့ ပြောပြီး လူကြီးက ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွား
လေတော့၏။

‘ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်’

‘ဦးနောက်နေက ကော့လေးရဲ့လားမသိ’

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်၍ အံ့သြစိတ်ကမိနေကြလေ၏။

‘နေဦးဗျ... သူပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ’

လင်းမြင့်လှိုင်က ရုတ်တရက် ပြောလာချေ၏။

‘ဘာများတုံး ကိုလင်းရဲ့’

‘ထူးဆန်းတယ်၊ သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊ သည်လိုလုပ်မယ်’

‘ပြောကြည့်လေ’

‘သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သည်နားတစ်
ဝိုက်ရှိတဲ့ တဲတွေကို ရှာကြည့်မယ်၊ နို့မှ ကျွန်တော်တို့ သိချင်တာ
တွေ သိနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ကောင်းတယ်’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် တဲမှထွက်ခဲ့ကြ
တော့၏။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာသည်ကို လူကြီးတဲမှ ချောင်း
မြောင်းကြည့်နေသည်ကို သိလိုက်၏။

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူတို့ ကြည့်နေကြတယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးဆုံးတဲတစ်လုံးသို့ သွားလိုက်
ကြ၏။

‘ဝုတ်...’

‘ဝုတ်...’

‘ဝုတ်...’

‘ဝုတ်...’

အလိုလေးဗျာ... တဲပေါ်မှ ခွေးညိုကြီး ခုန်ချပြေးဝင်
လာချေ၏။ လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ကပျာကသီ ထိုးချိန်ပင်လိုက်
ရ၏။

‘ဒိန်း...’

နောက်စက ကျော်ကြီးကို ကိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည်တွင် သောင်တင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ဖြင့် ကျော်ကြီးတစ်ယောက် အသေအလဲ ခံလိုက်ရ၍ သို့အဖြစ်မျိုး ထပ်မံဖြစ်လို၍ လက်ဦးမှုရယူ ပစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အလိုလေးဗျာ... ခွေးကို တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားချေ၏။ ခွေးညိုကြီး ကျည်တွန်းကန်အားကြောင့် နောက် လေး၊ ငါးလှမ်းမျှ လွင့်စဉ်လဲပြိုသွား၏။ သို့ပေမင့်...

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

ခွေးညိုကြီး သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် နောက်ဘက် ပြေးသွားချေတော့၏။

အလိုလေးဗျာ... သူ ပြေးသွားသည်မှာ လူကြီးတို့ တဲရှိရာ ဖြစ်ချေတော့၏။ ကျွန်တော်တို့၏ သေနတ်သံကို ကြားလိုက်သည်ကြောင့် လူကြီး တဲပြင်သို့ ထွက်လာချေ၏။ သူ့နောက်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရှိချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ထူးဆန်းသတ္တဝါတို့နယ် ထင်မှတ်နေကြလေခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

‘သူတို့ခွေးကို ပစ်လိုက်လို့ ပြောဆိုကြတော့မယ်’

ကျော်ကြီးက ပြောလေ၏။

‘ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါတို့ကို ရန်မူဖို့ ပြေးလာတာပဲ’ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟာ... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အဝေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်ပြောလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဖျတ်ခနဲ မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

‘သူ့နောက် လိုက်ကြမယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် လူကြီးတို့ကို ဂရုမစိုက်အား။ ရိပ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်သော လူတစ်ယောက်ထံ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ ထိုလူ့နံ့ဘေးတွင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပါချေ၏။

‘ကလေးနဲ့ဆိုတော့ လိုက်မီနိုင်ပါတယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် ပြေးလိုက်သွားသည်ဆိုရာ၌ အရိပ်သဏ္ဌာန်နောက် ပြေးလိုက်သလို ဖြစ်ချေ၏။ သို့မှ...

သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကြား ရောက်သွားလေ၏။

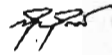
‘သည်ချုံပုတ်တွေနောက် ဝင်သွားတယ်’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ကြား လိုက်တိုးဝင်သွားလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... သစ်ပင်ချုံနွယ်တို့ နောက်ကွယ်တွင် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကို ရပ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။ စောစောက ကျွန်တော်တို့ သူတို့နောက် အပြေးလိုက်သွားကြသည်ပဲ။ ခုတော့ သူတို့က ရပ်တန့်နေပါကောလား။

‘ခင်ဗျား သည်တဲစုက မဟုတ်လား’

လူကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ကလေးငယ်က ကျွန်တော်တို့ကို အံ့သြတကြီးမျက်နှာနှင့်
ကြည့်နေ၏။ ပြီး အားကိုးတကြီးဟန် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိ၏။ သို့ကြောင့်
ကလေးကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သည်တွင် ကောင်လေး ကျွန်တော်တို့နား တိုးကပ်လာ
ကာ...

‘ဝယ်ပါဦးလား’ ဆိုလျက် အင်ဖက်နှင့် ထုပ်ပိုးထားသည့်
အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးလာ၏။

‘ဘာလဲ’

ထိုကောင်လေးက သူ့နဘေးမှ လူကြီးကို လှည့်ကြည့်
လိုက်၏။ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

ပြောပြလိုက်ရမလား ဆိုသည့်သဘောပင်။

လူကြီး ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြလေသဖြင့်...

‘ပဒတ်တွေ’

‘ရောင်းတာလား’

‘အင်း...’

‘ဘယ်လောက်လဲ’

‘တစ်ခတ်’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် ကောင်လေးကို အံ့သြတကြီး ကြည့်မိတော့
၏။ တစ်မတ်ဆိုသည့် ငွေကြေး ဘယ်မှာသုံးလို့ရမှာတုံး။ မြို့ပြ
တွင် တစ်မတ်တဲ မပြောလေနှင့်။ ငါးဆယ်တန်ပင် အသေး သုံး

သိပ်မကိုင်ချင်ကြပုံ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ဆယ်ပြား
ငါးပြား လမ်းပေါ်မှ ကောက်ရလျှင် လွန်မင်းစွာ ပျော်ခဲ့ ကြရသည်
မဟုတ်ပါကလား။

ခုခေတ်မယ် ကလေးတွေသည် လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်
သည့် ငါးဆယ်တန်ငွေကိုပင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါချေ။ ခုကြည့်
စမ်း... တစ်မတ်တဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး။

‘တစ်မတ်ဆိုတာ ဘာလဲ’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ငွေတစ်မတ်ပေါ့ဗျ’

‘ဟင်...’

‘သည်တစ်မတ် ဘာလုပ်ဖို့တုံး၊ တစ်မတ်ဆိုတာ ဘယ်လို
လုပ် ငါ့မယ်ရှိမှာတုံး၊ ငါးရာတန်နဲ့ တစ်ထောင်တန်ပဲ ရှိတယ်၊
အေးလေ... မင်း ပဒတ်က ဘယ်လောက်လဲ။ မင်းကို ငါ
တစ်မတ်ပေးဖို့ အကြွေမရှိဘူး၊ ငါးရာတန်ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းက
တစ်မတ်တောင်းတယ်၊ ငါ ငါးရာပေးမယ်၊ ပေးချေ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က ငွေငါးရာကျပ်တန်တစ်ရွက်
ထုတ်လိုက်ပြီး သူလက်ထဲမှ အင်ဖက်ထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

‘ဟင်...’

ကောင်လေးက လက်ကို ကပျာကသီ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်
၏။

‘ဘာလဲ... ငါးရာ နည်းလို့လား’

ကျွန်တော် မေးသည်ကို ပြန်မပြော။ လူကြီးဘက်မှာ
လှမ်းကြည့်နေလေ၏။

လူကြီး ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်လေမှ ကျွန်တော့်ထံ အင်ဖက်
ထုပ်ကို ကမ်းပေးလာချေပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ဆတ်ခနဲ
ဆွဲယူထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

‘ကျေးဇူးတင်တယ်’

သို့ဆိုလျက် လူကြီးက ကောင်လေးပြေးသွားရာနောက်
လိုက်သွားချေတော့၏။

‘ဘယ်သွားကြမလို့တုံး၊ မြို့ကိုလား’

ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘လှေဆိပ်ကို’

‘ဟင်...’

‘အို...’

ဘယ့်နှယ် တောတောင်ထဲ လှေဆိပ်ရှိတယ်ဆိုပါကလား။

စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေလေပြီပဲ။

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ သူဝသီအတိုင်း
သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြေးလိုက်ချေပြီး...

‘ကိုပိုက် အထုပ်ဖြေကြည့်စမ်းပါ’

ကျွန်တော် ဖြေလိုက်၏။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘အို...’

အလိုလေးဗျာ... ပဒတ်ကောင်တွေဆိုပြီး ကောင်လေး
က ရောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကင်းလိပ်ရွာ

ကောင်တွေပါကလား။ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ကောင်တော့ ရှိချေ။

‘သည်ကောင်လေး ပတ်သွားတယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟင်း...’

ဟင်း... ဟင်း... ဟား... ဟား... ဟား...’

သို့ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်
အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တဲရှင်လူကြီးပါကလား။ သူနှင့်အတူ အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက် ရှိနေချေ၏။

ကောင်လေး၏ အပတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည်
လည်း ထိုလူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တို့ကို ရှက်ကိုးရှက်
ကန်းဖြင့် ကြည့်နေလိုက်မိတော့၏။

လူကြီးက ရယ်သွမ်းသွေးလေသဖြင့်...

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’ လို့ ရောနှော
ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော် ထင်ထားသည်မှာ သူတို့
လည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရောယောင်၍ ထပ်မံရယ်မောလိမ့်မည်
ပေါ့။ ခုတော့ သို့မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော့်တို့ကို သနားစရာသတ္တဝါလို ကြည့်နေကြချေ
ပြီး...

‘အဲဒီ ကောင်လေးသားအဖဟာ အဲလိုလုပ်ရပ်တွေကြောင့်
သည်ကထွက်မသွားရတာ ဖြစ်မယ်ကွ’

တဲရှင်လူကြီးက သို့ ပြောလေသဖြင့်...

‘သူတို့က သားအဖလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘မြို့ပြမှာတုန်းက သူတို့သားအဖဟာ ဈေးရောင်းတယ်ဆို ပေမင်း ခုလိုပဲ မှန်မှန်ကန်ကန်မလုပ်ကြဘူး၊ နို့ကြောင့် သူတို့မယ် ငွေတစ်မတ်တောင်မရှိ ဖြစ်နေတာ’

‘ခုတော့ ရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ငါးရာပေးလိုက်တယ်’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ဆီက ငွေငါးရာတန် သူတို့ ဘယ်လိုသုံးတတ်မှာတုံး’

‘သူတို့ လှေဆီသွားကြတယ်၊ သည်မှာ လှေရှိလား’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘အေးကွ... လှေဆိပ်ရှိတာပေါ့၊ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတာ ပေါ့၊ ကူးတို့ကူးရမှာလေ၊ သည်တော့ ငွေတစ်မတ် လိုတာပေါ့’

‘ခေတ်တွေ ပြောင်းလဲနေပြီပဲ၊ ငွေတစ်မတ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား’

‘ရှေးလူကြီးတွေက စကားကို ဗလောင်းဗလဲ မပြောတတ် ကြဘူး၊ သတ်မှတ်ထားပြီးသား စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းကို လွယ်လွယ် နဲ့ မဖျက်ကြဘူး၊ ကတိပေးပြီးလျှင် သေသည်အထိ တည်ကြတယ်၊ ခုလူကြီးတွေက အရင်လို ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး’

‘အဲ... မင်းတို့ကို ငါ မတားတော့ပါဘူး၊ ရှေ့မယ် တဲအိမ်တွေရှိတယ်၊ သွားကြချေ၊ ငါ သူတို့နောက် လိုက်သွားချေ ဦးမယ်’

‘ဘယ်လိုလိုက်သွားမှာတုံး’

‘သူတို့ တကယ်ပဲ လှေဆိပ်သွားကြလား’

‘တယ်စပ်စုတာကိုး’

လို့ ကျွန်တော်က စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်၏။

‘စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သည်ကနေ ထွက်မရတဲ့ သူအချင်းချင်း သူတို့တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ထွက်သွားကြလဲ သိချင် လို့၊ သွားပြီးမေးမြန်းရမယ်’

သို့ဆိုလျက် တဲရှင်လူကြီး ထွက်သွားလေ၏။ သူ့နောက် မှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် အခါတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် ပြုံးချင်ပြုံး၊ ရယ်ချင်ရယ်၊ လှောင်ချင်လှောင် ရှိ၏။ ယခုတော့မူ ကျွန်တော်တို့ ကိုပင် ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ဟန်မတူချေ။ တစ်စုံတစ်ရာကို လွန်မင်း ဖွာ သိလိုဟန် စိတ်ဝင်စားဟန် ဖြစ်နေကြချေ၏။

သူတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ထို နေရာမှ ထွက်ခဲ့ကြပြန်၏။

‘သူတို့သုံးယောက် ကြည့်ရတာ ဟိုသားအဖနောက်ကို အသည်းအသန် လိုက်ကြတာဗျ၊ ဘာလုပ်ဖို့တုံး မသိဘူး’

ကျွန်တော်က တောတိုးသွားရင်း ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုသားအဖကလည်း ရေးကြီးသုတ်ပျာ နဲ့၊ သူတို့တွေမယ် ကိုယ်ရေးအကြောင်းတွေ ရှိကြလိမ့်မယ်’

ကျော်ကြီးကလည်း ပြော၏။

‘ဘာလဲ... ကိုပိုက်တို့က သူတို့တွေကို စိတ်ဝင်စားနေကြ

လား’

‘ဆိုပါစို့ဗျာ’

‘နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့နောက် လိုက်သွားကြ
တာပေါ့’

‘ဟင်... ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းကို မသွားတော့ဘူးလား’
ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

‘ဆင်ကုန်းရွာ သွားဖို့ဆိုတာ ခုသွား ခုရောက်နိုင်တာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ လမ်းသိသူကို အရင်သွားရှာရမယ် မဟုတ်လား၊
ခုလို လမ်းမသိ ဘာမသိနဲ့ စမ်းတဝါးဝါး သွားပြန်လည်း မဖြစ်နိုင်
တဲ့အတူတူ သူတို့နောက် လိုက်ကြည့်လျှင်ဖြင့် မကောင်းပေဘူး
လား၊ သူတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ သူတွေလေ’

သို့ဆိုတော့လည်း အဟုတ်သားကလား။

‘နို့ဖြင့်လည်း အလျင်မီ လိုက်ကြစို့ဗျာ’

‘ဟုတ်ပြီလေ’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်တို့သည် တဲရှင်လူကြီးတို့သွားရာ
နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

သို့ပေမင့်...

ထိုတဲစု အစွန်လောက်တွင်ရှိ တဲတစ်တဲတွင်းမှ ညည်းညူ
သံကြောင့်...

‘ကိုလင်း... ဟိုတဲ သွားကြည့်ကြစို့၊ လူတစ်ယောက်
ညည်းညူနေသံ ကြားသဗျ၊ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတဲရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်
လိုက်ကြပြန်၏။ အလိုလေးဗျာ... တဲအတွင်း ယောက်ျားသားကြီး
တစ်ယောက် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရုန်းကန်ညည်းညူနေခြင်း

ပါကလား။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အလေးအပင်တစ်ခု ပီနေသည့်
နှယ် ခံစားနေရပုံပင်။ သို့ပေမင့်လို့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင်မတော့
ငှက်မွေးလေးတစ်ချောင်းပင် မတွေ့ပါချေ။

‘သူ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး ယောင်နေတာများလား’
ကျော်ကြီးက ထိုလူ၏ ဖြစ်အင်ကိုကြည့်၍ စိတ်မချမ်း
မြေ့စွာ ပြောလာချေ၏။

‘သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်လျှင်ဖြင့် အိပ်မက်ဆိုးက လွတ်မြောက်
နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါရဲ့’

သို့ဆိုလျက် ကျွန်တော်က ထိုသူအနား တိုးကပ်သွားသည်
တွင်...

‘အချည်းနှီးပါပဲဗျာ၊ သူ အိပ်မက်ဆိုး မက်နေတာ မဟုတ်
ဘူး၊ အဲလိုပဲဖြစ်နေတာ သည်ရောက်ကတည်းက ဆိုပါတော့ဗျာ’

‘ဟင်...’

ကျွန်တော် ထိုသူအနား ရောက်လုတွင် သို့ အသံနှင့်အတူ
တဲနောက်ခန်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ
၏။

‘သည်ကောင်ကြီး ကျုပ် နှိုးပြမယ်’

ထိုလူက သို့ဆိုလျက် ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ရုန်းကန်
ဆော်ဟစ် ညည်းညူနေသူကို လက်ဖြင့်ထိတွေ့ နှုပ်ခါနှိုးလိုက်၏

‘ဟိတ်... ဟိတ်ကောင်၊ ဟိတ်ကောင်၊ ဟိတ်...’

‘အလိုလေးဗျာ... တကယ်ပဲ ပက်လက်လူ ဘာမှမသိ
သလိုပါပဲကလား၊ ထူးဆန်းလိုက်တာ’

‘ကျွန်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ သည်ကနေ ဘယ်မှမသွားရဘူး’
သို့ သူက ပြောလာလေ၏။

‘ဘာတော်လဲ’

ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။

‘ညီ’

‘သည်နေရာဇာတိပဲလား’

‘ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ နို့ကြောင့် သည်ကနေ ထွက်ချင်တာ
ပေါ့။ တချို့အတော်များများ ထွက်ကုန်ကြပြီ၊ သည်က လူကုန်
သလောက် ရှိပြီပေါ့’

‘နေပါဦး... ဘာလို့ သည်နေရာလေးက ထွက်ချင်ကြ
တာတုံး၊ သည်နေရာလေးက အေးချမ်းပါတယ်’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ခင်ဗျားတို့က
လူသစ်တွေလား၊ သည်မယ် အခြေချမယ် စိတ်ကူးကြသလား၊
နို့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့လည်း ကြာလျှင် ကျုပ်တို့လို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘အင်...’

‘ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်ကနေထွက်သွားလို့ လွယ်ကူလျှင်
ထွက်သွားကြစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့သိအောင် ပြောပြမယ်၊ နားထောင်’

‘ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က လမ်းမှားရောက်လာကြ
သူတွေပေါ့’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘ကျုပ်တို့နဲ့ နီးစပ်ရာရှိတဲ့ သည်ကလူအချို့က တကယ်
တော့ တစ်ခရီးတည်း တူတူသွားကြတဲ့သူတွေပဲဗျာ၊ သည်တော့
မျက်မှန်းတန်းမိကြတာပေါ့’

‘ဘယ်ကိုသွားကြတုံး’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်မေးလေသည်တွင် ထိုလူက
စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ချေပြီး...

‘အင်း... အဲဒါ ခက်တယ်၊ တိတိကျကျ မပြောတတ်
တော့ဘူး၊ ဝိုးတဝါးပေပဲဗျာ၊ ဘယ်ကိုသွားကြမယ်ဆိုတာ ကျုပ်
လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ အခက်သားကလား၊ နို့ပေမင့် သိနေ
သလိုပဲဗျာ၊ တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ကြတယ်
မြင်ကြတယ်ဆိုပေမင့် စကားစမြည်တော့ မပြောဖြစ်ကြဘူး၊
ကိုယ်၌က ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်နေကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ ဆိုပါစို့ဗျာ၊
တစ်နေရာကို သည်ကနေ ထွက်သွားချင်လို့ တစ်စုံတစ်ဦးကို မျှော်
နေရှာနေသလိုပေါ့ဗျာ၊ သည်တော့လည်း ဘယ်ပြောဖြစ်ကြပါ့မလဲ၊
အဲ... ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုကတော့ သူတို့ကို နားလည်ပေးနိုင်ပါ
တယ်၊ နို့ပေမင့် ခုတော့ ကျုပ်လည်း သည်ကနေ ထွက်ချင်နေ
သလိုပါ၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လှုံ့ဆော်နေသလားလို့ ထင်မိ
တယ်။ နို့ပေမင့် ခုလိုဖြစ်နေတဲ့ညီကို ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်သွားလို့ရမှာ
တုံး၊ သူက ခုလိုပဲ အိပ်ရာထဲ ပက်လက်နေတယ်၊ တစ်နေကုန်
အဲလိုဖြစ်နေတာ’

‘ဗျာ...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

‘ညဘက်ဆိုလျှင်ကော’

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်၏။

‘ညဘက်ဆိုလျှင်တော့ဗျာ သည်ကောင် ရေမိုးချိုး ကြော
နေအောင် ဝတ်စားပြီး တပြင်ထွက်တော့တာပဲဗျာ’

‘အလိုလေးဗျာ... ညဘက်ကြီး ဝါးခေါင်းထဲ လသာ
သလို ပြောရမပေါ့’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟင်း... ဟင်း... သည်ကောင်
ညဘက် သစ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားပြီး ဘယ်သွားတယ်မှတ်လဲ’

‘ပြောပါဦး’

‘သည်မယ်ကြည့်... ဟိုးရှေ့နားက ပျဉ်းမငုတ်တိုနီဘေး
က တကို တွေ့လား’

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် သူ ညွှန်ပြ
သည့်တသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့နှင့် စတွေ့ခဲ့သော တရှင်
လူကြီး နေထိုင်ရာ တပါးကလား။

‘အဲဒီတမယ် ဘယ်သူတွေရှိတယ် မှတ်လဲ’

‘ဟင်... သိတာပေါ့၊ လူကြီးတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီး
နှစ်ယောက်ရယ်’

‘အိုး... ဟိုး... ဟိုး... ခင်ဗျားတို့ ရောက်ခဲ့ပြီထင်ပါ
ရဲ့၊ အဲ... ထားပါတော့၊ ကျုပ်ညီက အဲဒီ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်

ထဲက ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ အမျိုးသမီးကို သွားသွားချိတ်နေတာ

‘ဟာ... အင်းလေ... သည်တော့...’

‘ညဘက်မလည်း အစ်ကိုနဲ့စကားပြောဖြစ်လေတိုင်း ကျုပ်
သည်ကနေ ထွက်သွားဖို့ ပြောတယ်၊ သူက သည်အမျိုးသမီးချစ်
မခွဲနိုင်ဖြစ်ပြီး မသွားချင်ဘူး၊ သည်ကောင် ဘာမှမသိဘူး ကျုပ်က
တော့သည်မယ်နေရတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာ အဆွေ
အသက်ဆိုးကို ရနေသလိုပဲ၊ ဒါကို သူ့ကို ပြောပြတယ်၊ သူက
ငြင်းတယ်၊ သည်တော့ ကျုပ်က မထူးပါဘူးဆိုပြီး နေ့ဘက်မယ်
သူ သည်လိုဖြစ်နေတာကို ပြောပြတယ်၊ သူ သိတယ်တဲ့၊ နို့ပေဇော်
သူ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်တဲ့၊ သူ မခံစားနိုင်တာကတော့ သည်ကနေ
ထွက်သွားကြလျှင် သည်ကောင်မလေးနဲ့ ခွဲခွာသွားရမယ့်ဒုက္ခကို
သူ လုံးဝမခံစားနိုင်ဘူးတဲ့ဗျာ၊ နို့ကြောင့် ကျုပ်ဆီက ကတိတစ်ခု
တောင်းတယ်လေ’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘သူ့ကို သည်ကနေ နေ့ဘက်မယ် ခေါ်ထွက်မသွားပါနဲ့
တဲ့’

‘ဟင်...’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြ
လာချေပြီး...

‘အဲ... ကိုပိုက်၊ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း
လဲလို့၊ က... လာ... လာ... သူတို့နောက် အမိလိုက်ရမယ့်အထိ
သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုတဖု ဦးဆောင်ထွက်

သွားလေသဖြင့် ကျော်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားကြတော့၏။

‘ရှေ့က လူတွေကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘မပြတ်ပါဘူး၊ သည်မယ် တွေ့နေရတာပဲ’

အဲလိုလေးများ... လင်းမြင့်လှိုင် ဘာတွေပြောနေတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်တော့ ရှေ့ကလူကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ပါကလား။ ထိုသည်ကို လင်းမြင့်လှိုင်က ဘာလို့တွေ့တယ်လို့ ပြောပါလိမ့်။

‘ကိုလင်း တကယ်တွေ့လို့လား၊ ကျွန်တော်တော့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မတွေ့မိပါဘူး’

ကျော်ကြီးကပါ ပြောလာချေ၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ကျွန်တော် သူတို့ကို လှမ်းတွေ့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့ရဲ့ ခြေရာတွေကို ပြောတာလေ၊ သည်မယ် ကြည့်ချေလေဗျာ၊ ဒါ သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ ခြေရာတွေ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သည်ချုံပုတ်ပင် အကိုင်းတွေမှာ တွေ့တယ်၊ သူတို့သွားရင်း ချိုးဖဲ့သွားတဲ့ အရာတွေလေ၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဆိုတော့ သည်လမ်းအတိုင်း သွားကြတာဗျ၊ ခရီးဘယ်လောက်ဝေးတယ်ဆိုတာတော့ မမှန်းနိုင်ဘူး၊ နို့ပေမင်လို့ မိန့်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သို့ဆိုလော့ ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီးသည်လည်း လင်း

မြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားရပြန်၏။ သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ပြောတာကို အတန်ကြာကြာ တောတိုးခဲ့ရာမှ ရှေ့မှလူတစ်စုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

‘ဟိုမယ်... ဟိုမယ်... သူတို့တွေ’

ကျော်ကြီးက အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

‘သည်နှုန်းအတိုင်း လိုက်ကြတာပေါ့’

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘အို...’

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့မှ လူစုကိုသာ အာရုံပြုနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားရန် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိနေသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ကြလေသဖြင့် လွန်မင်းစွာ အံ့သြအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြတော့၏။

‘ဘုရားရေ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာတုံး’

လူသေတွေကို တစ်စုံတစ်ဦးက လာရောက်ပစ်သွားပုံပင်။

‘ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဟိုတဲစုက လူတွေများလား’

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော် မေးလိုက်၏။

‘တူတူလာကြသူတွေပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုသိမှာတုံး’

‘ကဲ... ကဲ... လာကြချေ၊ ဟိုလူကြီးကို လိုက်မိလျှင် မေးစမ်းလို့ရမယ်၊ သူတို့လည်း သည်ကဖြတ်သွားကြတာပဲ’

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတရုတ်ကြီးနောက် အနီးလိုက်သွားကြရပြန်၏။ သူတို့သည် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်

သဖြင့် နှေးကွေးသွားကြကာ ကျွန်တော်တို့၏ ခြေလှမ်းက ပိုသွက်
လေခြင်းကြောင့် လိုက်မီသွားလေ၏။

‘ဦးကြီး... ဦးကြီး... ဦးကြီး’

ကျွန်တော်က နောက်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် လူကြီး လှည့်ကြည့်လာ၏။

အသိအမှတ်ပြုလေသည် ဆိုပေမင့် သွက်လက်စွာ ဆက်
လျှောက်သွားနေတော့၏။ ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ၊ တစ်စုံ
တစ်ယောက်နှင့် လွဲချော်သွားမည် စိုးရိမ်သည့်ပုံပင်။

‘သူတို့တွေ လူတစ်ယောက်ယောက်ဆီ အလျင်အစီ သွား
နေပုံပဲဗျ’

‘ပဒတ်သားအဖကိုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ကဲပါ... ဖြန်ဖြန်သွက်သွက် လျှောက်စမ်းပါ။ သူတို့ကို
အစီလိုက်ကြရတာပေါ့’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလည်း ပြော၊ ရှေ့မှလည်း ခြေလှမ်း
ကို ခပ်သွက်သွက်တင်၍သွားလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း
မပြေးရုံတမယ် လိုက်သွားရချေတော့၏။

သို့ဖြင့် ထိုလူကြီးနံဘေးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိကြ
၏။ သူတို့သည် ရှေ့မှလူကို လိုက်မီလိုဟန်ဖြင့် သွားနေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

‘ဦးကြီးတို့ ဟိုသားအဖနောက် အစီလိုက်ကြတယ်လား’

‘အဲလိုပြောလို့လည်း ရတယ်၊ ဦး ငါတို့တွက် တစ်ခုခု

ထူးခြားမှုရှိလိမ့်မယ်၊ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်မယ့်ပုံစံပဲ’

သို့သာပြောပြီး လူကြီးက သုတ်ခြေတင်နေခြင်းပင်။
ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလူကြီးကို ဘာမှမမေးမိဘဲ သူတို့သွားနေ
သည့်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရေပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုနားသို့
ရောက်သွားကြ၏။

အလိုလေးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ အိပ်မက်ဆန်း မက်နေ
သည်လား ထင်မှတ်ရ၏။ ဘယ်လိုကြောင့် တောထဲတောင်ထဲတွင်
ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရတာပါလိမ့်။ ရေလည်း ရှိနေချေ၏။

မြစ်တစ်ခုလိုပင် ဖြစ်ချေ၏။ ကမ်းစပ်တွင် တံတားလေး
တစ်ခု ထိုးထား၏။ ဝါးဖြင့် တံတားထိုးထားခြင်းဖြစ်ပြီး အနီးပင်
တိုင်လည်း ရောညှပ်ထားလေ၏။ လှေဆိပ်ဖြစ်ချိန်မည်။

လှေဆိပ်တွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့ အထူးသဖြင့် တဲရှင်
လူကြီးအဖွဲ့နှင့် လူလိမ်သားအဖ ရှိချေ၏။ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာ
စေ့စေ့ကြည့်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ဟန်မတူချေ။

‘ဟာ...’

‘ဟင်...’

‘ဟာ...’

သို့ ကြည့်နေစဉ် ဘယ်လိုကဘယ်လို လှေတစ်စင်း သူတို့
ရပ်နေသည့်အနီးသို့ ရောက်လာလေသည် မသိ။

‘နေဦး... နေဦး... နေဦး’

တဲရှင်လူကြီးက ရေပေါ်တက်သွားကြသော လူလိမ်သား

အဖကို လှမ်းအော်လိုက်ပေငြား လှေသည် ကမ်းစပ်မှ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားလေတော့၏။

တဲရှင်လူကြီး၏အသံကို မကြား၍ ဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း တံတားပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ရေပြင်ကျယ်ကြီးတွင် ဟရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသော လှေကို ငေးမောကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး အခြား မရှိပေတော့ပြီ။

သို့သော်...

‘ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း’

‘အို...’ ‘အာ...’

‘ဘုရားရေ... ဘုရား... ဘုရား... သေကုန်ပါပြီ’

ကျွန်တော်တို့သည် လှေကို ငေးမောကြည့်နေစဉ် လှေ လှော်နေသည့် လူကြီးက လူလိမ်သားအဖကို ရေလယ်လောက် တွင် လက်တွင်းရှိ လှော်တက်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ လှမ်းတွေ့လိုက်ကြရ၏။

‘ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်’

သို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ကြောင့် လှေပါတိမ်းမှောက် ရေအောက်နှစ်မြုပ်သွားမည်ဆိုတော့ လူလိမ်သားအဖက လှေရော လူပါ ရေအောက်စူးစူးမြုပ်သွားကြလေတော့သည်။

‘ငါတို့ လိုက်မမီတာ ခပ်ကောင်းကောင်းရယ်’

တဲရှင်လူကြီးက သူနဲ့ဘေးမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်ချေတော့၏။

‘ဟင်...’

သို့ ပြောပြီး တဲရှင်လူကြီးသည် တံတားပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားချေတော့၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ကို မျက်နှာ ငယ်လေးဖြင့်ကြည့်ပြီး တဲရှင်လူကြီးနောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

‘သူတို့ လှေနှုတ်သွားဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါလိမ့်မယ်၊ သူတို့လည်း တဲစုလေးမှာ မနေချင်တော့ဘူးထင်တယ်၊ လှေက မှောက်သွားတော့ သူတို့ လမ်းစပျောက်သလို ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ သိသွားကြပုံပဲဗျ’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

‘သည်လိုလုပ်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

‘ပြောကြည့်လေ’

‘ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်ကုန်းရွာဟောင်း ဆိုတာကို မသွားတော့ဘူးဗျာ၊ ခဏနားပြီး ပြန်ကြမယ်’

‘သည်တော့...’

‘သူတို့ကို ခေါ်သွားကြတာပေါ့’

‘သူတို့က လိုက်ဦးမှကိုး’

‘ဘာလို့ မလိုက်ရမှာတဲ့၊ မယုံလျှင် ကြည့်ပေါ့’

သို့ဆိုလျက် လင်းမြင့်လှိုင်က တဲရှင်လူကြီးနောက် သွက်လက်သောခြေလှမ်းဖြင့် လိုက်သွားချေတော့၏။

သို့ပေမယ့် တဲရှင်လူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်အား ကျွန်တော်တို့ မျက်ခြည်ပြတ်သွားကြတော့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘တစ်ခုကို ပြန်သွားကြတာပေါ့’

‘အဲဒီမယ် ရှိနိုင်ပါ့မလား’

‘အဲဒီမယ် သူတို့ မနေလို့ ဘယ်မှာသွားနေမှာတဲ့တုံး’

‘နီဖြင့်လည်း တစ်ခုကို လိုက်သွားကြတာပေါ့’ ဆိုလျက်

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ခုသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်တွင်...

‘ဟင်...’

ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသည်မှာ တံရှင်လူကြီးနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် တစ်ခုသို့ ပြန်ရောက်သွားချေပြီပေါ့။ သို့ပေမင်္ဂထင်မှတ်မထားလေဘဲ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ သွားခနဲ ပေါ်လာကြချေ၏။

‘မောင်ရင်တို့ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်လာကြတာလား’

တံရှင်လူကြီးက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် မေးလာ၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟုထင်ထားလေသဖြင့် သို့ ဆက်ဆံပြောဆိုခြင်းများလေလား။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က မလိမ်မညာပြောလိုက်၏။

‘ဘာကိစ္စလဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားလို့ရပြီပဲ၊ သွားကြပါတော့လား’

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ချေပြီး...

‘ဦးကြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပါ၊ ဦးကြီးတို့ တစ်ခုမယ် မနေချင်ကြတော့ဘူး၊ မဟုတ်လား’

သို့ပြောပြီး လင်းမြင့်လှိုင်က တံရှင်လူကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်တော့၏။ တံရှင်လူကြီးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့နောက်တွင်ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ချေ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ဆန္ဒက ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဖွင့်ပြောနေပုံပင်။

‘ဟုတ်ပြီလေ... ငါတော့ ကိုယ့်ကြိုးစားမှုနဲ့ကိုယ် လွတ်မြောက်ဖို့ လမ်းရှာချင်တယ်၊ သည်လိုလုပ်၊ မင်းတို့တွေ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားကြချေ’

‘ရှင်...’

‘ဟင်...’

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် တံရှင်လူကြီးကို ကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေလေပြီး...

‘ဦးကြီးရော’

‘မင်းတို့ကို ငါ သည်ကာလတစ်ချိန်လုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုပေမင်္ဂ မင်းတို့ သည်တစ်ခုက ထွက်နိုင်ဖို့ကိုတော့ ငါ မစွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ နို့ကြောင့် ငါ့ကိုယ်ငါ အရှက်ရစေတယ်၊ နို့ပေမင်္ဂလို့ ခု မင်းတို့ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်မယ့်သူတွေနဲ့ တွေ့ရပြီ၊ ငါ စိတ်ချတယ်၊ မင်းတို့ လိုက်သွားကြချေတော့၊ သည်မှာပဲ ငါ့ကို ငဲ့ကွက်ပြီး တွယ်ကပ်မနေကြတော့’

သို့ဆိုလျက် တံရှင်လူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်လာပြန်ချေပြီး...

‘သူတို့ရဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းကို မင်းတို့ပဲ ကူညီပေးနိုင်
မှာဖြစ်လို့ ငါ မင်းတို့လက်ကို အပ်လိုက်ပြီ’

သို့ဆိုလျက် တရုတ်လူကြီးသည် မပြောမဆိုဖြင့် ကျွန်တော်
တို့အားမှ ရုတ်ခြည်းလှည့်ထွက်သွားချေတော့၏။

‘ဟင်...’

‘ဦးကြီး... ဦးကြီး... ဦးကြီး’

အားလုံး အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားကြကုန်၏။ တရုတ်လူကြီး
နောက်သို့လည်း ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည်လည်း ‘ဦးကြီး’ ရယ်လို့
တကြော်ကြော် ခေါ်လိုက်ကြတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် အလန်တကြား ကြည့်နေလေပြီး...

‘သူတော်သူသိမ်းသွားတာပဲ’

ပြောလာချေ၏။

‘သံယောဇဉ်ဆိုတာကို ဖြတ်သွားတာပဲ’

ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ’

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ သဘောဆန္ဒကို
မေးလိုက်၏။ သူတို့နှင့်အတူ ဦးကြီးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်၊ အတတ်
နိုင်ဆုံး ကူညီပေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကာ သို့ မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

‘တကယ်တော့ ဦးကြီးက တရားပြသွားတာပဲ၊ အားလုံး
ဟာ အပုပ်ကောင်တွေပဲဆိုတာပေါ့၊ သူလည်း နောက်ဆုံး သည်

အပုပ်ကောင်တွေလို ဖြစ်သွားမယ့်တူတူ သည်နေရာရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် အပူအပင်တွေကြား တိုးဝင် ဘဝအဆုံးသတ်သွားတာပဲ
ပေါ့’

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်
သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ကြီးသည် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်နောက် လိုက်သွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်လေမှ...

‘နေကြပါဦး... ကျွန်မတို့လည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

သို့ဆိုလျက် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့
နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့ချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်ကုန်းရွာဟောင်းသို့ မသွားလို
တော့ပြီ။ ပြန်ကြပေရောမည်။

‘မီးလောင်ကုန်းထိတော့ ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

လင်းမြင့်လှိုင်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ပြောလိုက်
၏။

‘ဒါ ကျွန်မတို့ဆုံးဖြတ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး’

ဆံရှည်အမျိုးသမီးက ဘယ်သို့သဘောနှင့် ပြောသည်
မသိပါချေ။

သို့ပေမယ့်လို့ ကျွန်တော်တို့နောက် လျှောက်လှမ်းလိုက်ခဲ့
ကြချေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ခိမ်းလန်းသော တောအုပ်
လေးတစ်ခုတွင်း ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျေးဇူးကသာရကတို့ ကျလီ... ကျလီ... ကျလီဖြင့်
အော်မြည်နေကြ၏။ သစ်ပင်တို့ထက်တွင် ကူးလူးပျံသန်းနေကြ၏။

နေရောင်ခြည်သည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တို့ကြားမှ ထိုး
ဖောက် မြေပြင်သို့ ကျရောက်လာချေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ကြည့်နေဆဲမှာပင်...

‘နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...’ ဆိုသည့်
ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေးကို ကြားလိုက်ရချေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ကြည့် ပြုံးပြလာ
ချေပြီး...

‘ရသေ့ဓမ္မပါလပ’

ဟု ပြောလေ၏။

ဟုတ်ပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရသေ့ဓမ္မပါလ ခြေလှမ်းမှန်မှန်
ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာနေလေ၏။

မြေပြင်သို့ ထိုးကျအလင်းရောင်သည် ရသေ့ဓမ္မပါလကို
မီးမောင်းထိုးပေးထားသလို ဖြစ်နေတော့၏။ ကြည်လင်အေးမြ
သေးတော့၏။

ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုလည်း ရွတ်ဖတ်
သရဇ္ဈာယ်နေချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ မကြာမီ မီးလောင်ကုန်းရွာကို ပြန်ရောက်
တော့မည်ကို တွက်ဆပြီးဖြစ်သည်ကြောင့် နောက်တွင် ကပ်လိုက်ပါ
လာကြသည့် အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့၏။

‘ဟင်...’

‘ဘယ်ထွက်သွားကြပါလိမ့်’

‘ကိုလင်း... သူတို့ နောက်မှာ ပါမလာဘူးဗျ။ သူတို့
နောက်မယ် ချန်ရစ်ခဲ့တာလား၊ နို့မဟုတ် ဘယ်သွားကြပါလိမ့်’
ကျွန်တော်က စိတ်မချစွာ ပြောလိုက်၏။

‘သူတို့ ဦးကြီးဆီ ပြန်သွားကြတာ၊ တစ်ခုဆီ ပြန်သွားကြ
တာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့’

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘အေးဗျာ... ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ မသိဘူး’

‘ကိုပိုက်တို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာတုံး၊ ရသေ့ကိုတောင်
မမြင်ကြတော့ဘူးလား’

သို့အသံနှင့်အတူ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ကျွန်တော်တို့အနား
ရောက်လာလေတော့၏။

‘ရသေ့ကြီးကို မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပါလာတဲ့
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားကြမှန်း မသိလို့ ကြည့်နေ
ကြတာပါ။ စဉ်းစားနေကြတာပါ’ လို့ အစပြုလျက် ကျွန်တော်တို့
ကြုံခဲ့သည့် တစ်ခုလေးမှ လူတစ်စုအကြောင်း ပြောလိုက်ချေသည်
တွင် ရသေ့ဓမ္မပါလက ပြုံးလိုက်ချေပြီး...

‘ကိုပိုက်တို့ ဆင်ကုန်းရွာဟောင်း ရှောက်ခဲ့ကြတာပဲ’
လို့ ရသေ့က ပြောလေသည်တွင် ကျွန်တော် လွန်မင်းစွာ အံ့အား
သင့်သွားတော့၏။

‘ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုံး’

‘ကိုပိုက် သိထားတဲ့အတိုင်း တစ်ချိန်က ကားမှောက်
သွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ၊ နို့ပေမင့် သူတို့တွေ ဘဝသစ်ကို
ကူးသွားကြပြီလေ၊ နို့ပေမင့် အခုတော့ အဲဒီနေရာကို ဦးရဲဇာနီတို့
ရောက်လာတယ်လေ’

‘ဗျာ...’

‘ဆိုတာက...’

သို့ ကျွန်တော်က ဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘တစ်ချိန်က မျက်လှည့် လက်လှည့်ပညာနဲ့ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့ ‘ဦးရဲဇာနီ’တို့ အဖွဲ့ဝင်က၊ သူတို့တွေ လုပ်ငန်း
အဆင်မပြေလေတော့ တခြားလည်း ဘာမှ လုပ်ကိုင်မစားတတ်
တော့ သူတို့လူတစ်စု အဲဒီနေရာလေးကို ရောက်လာကြတယ်၊
မြို့ပြမယ် ဆက်နေကြလျှင် သည်မအောင်မြင်တဲ့ မျက်လှည့်အလုပ်
နဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်စားရမှာကြောင့် သည်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး လူတွေနဲ့
အနေဆုံးတဲ့အိ ရောက်လာကြတာပေါ့၊ အင်း... သူ့အနေနဲ့ လူသူ
မနီးတဲ့နေရာမယ် နေကြရတာ ပျင်းတယ် ပျော်တယ်မရှိပေမင့်
လူငယ်လေးတွေအနေနဲ့က ဘယ်နေချင်ပါ့မလဲ၊ နို့ပေမင့် ဦးရဲဇာနီရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မပယ်လိုကြတဲ့ အတွက် အဲဒီလို မပယ်လို
ဘူးဆိုတာ တစ်ချိန်က သူ ဦးစီးပြီး အားလုံးကို ကျွေးမွေးခဲ့တာလေ၊
သည်ကျေးဇူးကလည်း ရှိတော့ သူနဲ့ပဲ ပျင်းလည်း ပျော်အောင်နေ
ပေါ့၊ သည်တော့ ဦးရဲဇာနီက ကျွန်တော် နဂိုကလည်း ခပ်ပျော်ပျော်
နေတတ်တော့ကာ ကိုပိုက်တို့လို လူစိမ်းတွေ သူတို့ဆီရောက်လာ
တဲ့အခါ ခု ကိုပိုက်တို့ ကြုံခဲ့သလိုပဲ၊ သူတို့ကို ဘာလိုလို ညာလိုလို

ထင်အောင် နေထိုင်လုပ်ပြုကြတာပေါ့၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ အားလုံး
ဝိုင်းပြီး နောက်ပြောင်ကြတာလေ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...’

‘ကိုပိုက်တို့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လူစိမ်း ရောက်လာလာ
အဲလိုပဲ၊ ရသေ့နဲ့ စဆုံတုန်းကလည်း အဲလိုပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း...
ဒါ သူတို့မယ် အပြစ်မရှိဘူး၊ လူစိမ်းတွေကို နစ်နာအောင်လုပ်တာမှ
မဟုတ်တာချည်း’

‘နို့ဖြင့်လည်း ရသေ့ရယ်၊ သူတို့ကို မြို့ပြမှာနေခိုင်းပါ
လား၊ လူငယ်တွေကမှ မပျော်တာချည်း’

‘အေး... ရသေ့လည်း တစ်ခါရောက်ဖူးတယ်၊ နို့ပေမင့်
သူတို့က အဲဒီမှာနေရတာ အသားကျနေပြီပဲ’

‘သူတို့ဆီ ရွာသားတွေ မကြာခဏ ရောက်လာကြတော့
လည်း နေပျော်ကြပြီလို့ ပြောကြတာပဲကွာ၊ ကဲ... ကဲ... ကိုပိုက်
တို့ စိတ်ထဲ ဘာမှမထားနဲ့၊ သည်ကနေ ပြန်ကြချေ’

သို့ဆိုကာ ကျွန်တော်က...

‘မပြန်သေးဘူး ရသေ့ကြီး၊ သူတို့ဆီ ပြန်သွားမယ်၊
ကျွန်တော် ရသေ့ကြီး ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိချင်တယ်’

သို့ ကျွန်တော်က ဆိုလိုက်တော့ ရသေ့ဓမ္မပါလက
ကျွန်တော်ကို ပြုံး၍ကြည့်လာချေပြီး ဘုရားစာတို့ကို ရွတ်ဖတ်
လိုက်ကာ ပြီးသည်နှင့် လက်တွင်းမှ ကြေးစည်လေးကို နောင်ဝေဝေ
ရယ်လို့ မြည်အောင် ထုလိုက်ချေလေ၏။

သို့မှ ရသေ့ဓမ္မပါလသည် ထိုနေရာလေးမှ တရွေ့ရွေ့
ထွက်ခွာသွားချေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရသေ့ကို ကြည့်နေကြရာမှ...

‘ရသေ့ကြီး ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ကို နားလည်ပေးစမ်းပါ၊ မောင်ရင်တို့ကို တခြားနားစေလိုတဲ့အကြောင်း လုံးဝမရှိဘူး’

‘ဟင်...’

သို့ အသံနှင့်အတူ ထိုရွာလူကြီး ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာလေသဖြင့် အံ့သြတကြီး ကြည့်မိကြလေ၏။

ထိုလူကြီးနောက်တွင် အမျိုးသမီး ၂ ဦးအပါအဝင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့သော လူများ ရှိနေကြချေ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ပြုံး၍ကြည့်နေကြတော့၏။

သို့ဆိုတော့...

လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျော်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် သူတို့ အား ဖော်ရွေသောအပြုံးတို့ဖြင့် ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာ လေးမှ ထွက်ခဲ့ကြချေလေသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်အား လေးစား

ကြိုးစားလျက်...

ကိုပိုက်

၂၀၂၁.၂.၂၀
7:15 Am